

Oprit naar het geluk

Frederik August Betlem

bron

Frederik August Betlem, *Oprit naar het geluk*. Met illustraties van Herry Behrens.
Uitgeversmaatschappij Westfriesland, Hoorn 1969

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/betl002opri01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

... 'Ja, pas maar op,' vindt meneer... (blz. 9)

Hoofdstuk 1

‘Ik begrijp niet,’ zegt mevrouw Wijbregts en ze vist een ontbijtlaken uit de waszak die de vorige dag is thuisgekomen, ‘dat we maar helemaal niets meer van Détje horen. Hoe lang is dat nu al niet geleden? Heb je 't, kind? Eén laken en drie... vijf, zes vingerdoekjes, juist.’

‘Klopt!’ Anneke zet een streep op het waslijstje.

‘Wanneer je nagaat dat haar laatste brief dateert van jouw verjaardag, dat is meer dan een maand geleden.’

Er groeft zich een zorgelijke rimpel tussen mevrouws wenkbrauwen. Ze voelt zich nog altijd een beetje verantwoordelijk voor het moederloze nichtje dat, na de dood van haar zuster, jarenlang bij hen in huis is geweest en, hoewel ouder, als het ware met haar eigen dochtertje is opgegroeid.

‘Dé is nooit erg schrijverig geweest,’ herinnert Anneke, terwijl ze verontwaardigd een kopjesdoek houdt uitgespreid. ‘Moet je toch 'es kijken, mam, hoe dat 'r uitziet. Je was heeft toch wel erg te lijden hoor, vin' ik.’

‘t Was een oudje,’ vergoelijkt mevrouw, ‘in onze wasmachine wordt-ie er ook niet fraaier op.’

‘En dan...’ - Anneke, de draad weer opnemend, zakt neer op de punt van een stoel, ‘met Huug weet je nooit waar je aan toe bent, dat ook. Vandaag zit-ie hier, morgen daar. Ik zie ze nog eens in Canada belanden, op een farm of zo... echt iets voor Huug met z'n paarden.’

Mevrouw zucht even. Hier stokken doorgaans haar gedachten en bijna nooit weet ze een volledig antwoord te geven, wanneer kennissen haar vragen wat hij nou eigenlijk precies doet, die man van Détje.

Iets met paarden, ja ... maar dat is zo vaag, zo onwezenlijk, dat ze er zelf geen bevrediging bij vindt. Huug koopt en verkoopt renpaarden, richt ze af, geeft rijlessen, rijdt zelf ... maar een feitelijk beroep, nee dat heeft-ie niet. Niet dat er overigens ook maar iets op hem valt te zeggen, een goeie, beste jongen, eerlijk en hartelijk, maar ze kan zich zo moeilijk indenken dat

daar nu werkelijk een bestaan in zit. En wanneer Détjes brieven dan zo lang wegblijven? Dé zelf is het volkomen met dit leventje eens. ‘Zet Huug op een kantoor en hij kwijnt weg als een walvis in een wasteil!’ is ze eens opgestoven, toen er, kort voor hun trouwen, sprake was van een betrekking waaraan oom Har hem misschien kon helpen, ‘ruimte moet hij hebben, ruimte en lucht! Als Huug z'n benen niet kan uitslaan is het mis...’

Misschien is het zo, piekert mevrouw - hoewel je je toch feitelijk overal moet leren schikken. Maar als hij dan hierin, in zijn eigen werk maar eens een vaste positie kon krijgen, met een inkomen waarvan je op aan kon. Dat is het, waarover ze zich nog weleens zorgen maakt.

Ze schudt iets van zich af.

‘Ik hoop niet dat je gelijk krijgt,’ zegt ze dan, terwijl ze een laatste sloop uit de waszak opdiept, ‘ik kan me Dé moeilijk voorstellen in ... waar zei je ook weer? o ja, Canada.’

‘O, ik wel!’ Anneke geeft een luchtig gebaar met haar hand. ‘Dé tiert overal. Wat dat betreft komen ze goed bij elkaar. Trouwens toch, ook in andere opzichten, bedoel ik. Ik vind Huug werkelijk geknipt voor haar. Er staat nog een handdoek niet doorgestreept,’ wijst ze bij met haar vinger, ‘hebt u die niet, mam?’

‘Een handdoek...?’ Mevrouws ogen zoeken langs de stapel linnengoed, ‘hoeveel staan er dan? Nee, zeven heb ik er hier.’ ‘Acht,’ wijst Anneke onverbiddelijk, ‘natuurlijk weer eentje zoek. D'r is ook altijd wat met die wasserij, dat u toch geen andere neemt.’

‘Och kind, of het daar beter is. En we hebben deze al zo lang. Die handdoek komt wel terecht, misschien heb ik er wel een te veel opgeschreven. Zo...’ ze veert overeind, ‘dat kan dus in de linnenkast, help je me nog even? Enne ... als er morgen nog geen brief is van Détje, dan moest je maar eens schrijven, ik krabbel er dan wel een lettertje bij. Ik maak me werkelijk een beetje ongerust dat er iets is.’

‘Och welnee!’ Anneke mompelt het onverstaanbaar, haar kin

op een stapel wasgoed gedrukt, terwijl ze met haar voet probeert de deur te openen.

‘Dé is een schat,’ vervolgt ze dan, nadat de manoeuvre is gelukt, ‘maar het is dwaasheid om over haar in ongerustheid te zitten. Die schrijft alleen wanneer er wat bijzonders is, dat weet u toch zoetjesaan wel. Maar dan zijn het ook vier kantjes op z'n minst.’

Op datzelfde ogenblik glijdt in de brievenbus een dikke envelop met het poststempel Blaricum. Langs het raam schuift, als een schaduw, de postbode.

‘Blaricum?’ verbaast meneer Wijbregts zich, nadat hij de brief heeft gehaald en hij draait hem om en om tussen zijn vingers. Ze hebben voor zover hij weet geen kennissen in die buurt. Hoewel, het handschrift komt hem wel bekend voor, waar heeft hij dat meer gezien, wacht 'es?

Meteen weet hij het: ‘Huug! Natuurlijk! Bliksems...’

Met zijn zakmes snijdt hij vlug de envelop open, haalt de inhoud eruit: twee, drie kiekjes warrelen omlaag op de vestibulemat. Hij raapt ze op. Dé in 'n hangmat, Dé en Huug samen met de honden ... Huug alleen...

De laatste foto houdt zijn aandacht even gevangen.

Aardige baas, Huug! De soort waar ook hij mee kan opschieten ... en dat is niet met iedereen. Een beetje ... robuust misschien, maar in elk geval heel wat anders dan de jongelui die je tegenwoordig ziet rondlummelen met hun brommers. Die kan in z'n eentje nog de hei optrekken, liefst op een volbloed, en genieten, eindeloos genieten van de onmetelijke wijde uitgestrektheid om hem heen. Die kan nog in verrukking komen van een brok natuur, een stuk van de blauwe hemel, waarin langzaam witte wolken aandrijven en waarnaar hij kan liggen turen, languit op z'n rug, de handen gevouwen onder het hoofd, z'n bruine kop gekeerd naar de zon.

O zeker, meneer Wijbregts weet wel dat er duizenden zijn die op minder bevoorrechte wijze hun brood moeten verdienen:

op kantoren, in magazijnen, warenhuizen, waar schaars en sporadisch wat getemperde zonnestrallen binnenvallen door de hoge matglazen ramen of waar van de ochtend tot de avond het elektrische licht brandt, maar dat neemt niet weg dat Huug een kerel is, die weet van aanpakken ... die er niet voor terugschrikt zo nodig het zwaarste werk te doen en die zich dan ook nooit gebonden voelt door een uitgestippelde achturige werkdag met heel het heimelijk verlangen naar het traag-naderende einde ervan.

‘Als Huug werkt, dan werkt hij ook!’ zegt Détje altijd, wanneer iemand het mag wagen hem zijn ‘herenleventje’ te benijden, en er zit zeker veel waars in. Maar Blaricum, hoe ze daar nu weer komen?

Nog eens draait hij de brief om, dan valt zijn oog op het vierde kiekje, dat tot nu toe aan z'n aandacht is ontsnapt: een klein, grappig huisje met miniatuur-ramen, een boven- en onderdeur en een vèr-overstekend rieten dak. Het roept herinneringen op aan de tijd, dat meneer Wijbregts z'n dochter nog sprookjes voorlas uit een lijvig vertelselboek: bij één daarvan had ook zo'n huisje afgebeeld gestaan, welk ook weer? Hans en Grietje, weet hij opeens, het huisje van de heks.

Hij glimlacht, met kleine, grappige rimpeltjes bij z'n ooghoeken, een beetje vertederd. Hoe lang is dat niet geleden: Anneke, geleund tegen z'n knie, Détje tegenover hem, ondanks het grote leeftijdsverschil eveneens nog geboeid, de ellebogen steunend op tafel, de handen gevouwen om het smalle, ovale gezichtje. En nu...?

Hij ziet ze voor zich: de eerste opgegroeid tot een lang, tener meisje van zeventien, met heel de vastberadenheid van de moderne jeugd en het onwrikbaar vertrouwen in een scherpomlijnde toekomst, ‘echt Anneke’, zoals de mensen zeggen; de tweede, een aantrekkelijke jonge vrouw, vierentwintig is Dé al, die haar weg in het leven heeft gevonden en het geluk gegrepen, dat zich daarop had geposteerd, letterlijk zowel als figuurlijk en rechttop te paard, als een ridder uit vervlogen eeuwen: Huug.

Een plotselinge roffel doet hem opschrikken uit zijn gepeins. Meneer Wijbregts doet wat haastig en als betrapt de foto's terug in de envelop: brieven van Detje worden altijd met enig ceremonieel geopend in het bijzijn van de 'voltallige vergadering', zoals Anneke dat noemt, hij heeft dus duidelijk tegen de regels gezondigd. Maar voorlopig is zijn aandacht bij iets anders: over de trap, in ongelijke sprongen, bonkt een pantoffel naar omlaag.

'Paps, hou' 'm!'

Meneer doet een uitval en grijpt het elegante schoeisel, geschenk van Detsjes Parijse huwelijksreis, alvorens het broze hakje op de granieten vloer dreigt te pletter te slaan.

Anneke slaakt een zucht van verlichting. De pantoffels vertegenwoordigen een zeer luxueus bezit, hoewel Suzelien beweert dat ze precies dezelfde heeft zien staan in een etalage, in blauw en in rood...

Maar Suzelien Willekes, de vierde van hun clubje, is soms een heel klein beetje jaloers en wanneer je dat nu weet... och, dan kan het je vreugde om het geschenk maar weinig bederven, temeer nog waar Suus er vaak zo eerlijk tegen vecht.

Anneke hinkelt de laatste paar treden af, waar ze de pantoffel in ontvangst neemt.

'U stond daar als geroepen,' constateert ze met een tevreden hoofdknik, 'ze zijn net een millimeter te wijf.'

'Ja, pas maar op,' vindt meneer, terwijl hij met bezorgde ogen toekijkt hoe gemakkelijk ze in het schoentje slipt, 'vandaag of morgen ga je mee.'

'Als ik er dan maar eerder ben,' hooft Anneke, 'dan kan ik 'm tenminste opvangen als u er niet mocht zijn. Wat is dat?'

Haar ogen hebben de brief ontdekt.

'Epistel uit Blaricum,' probeert meneer nog even te rekken, een klein beetje plaagziek is-ie soms wel, 'is moeder nog bezig?'

'Klaar!' Anneke knikt voldaan. 'We hebben de was uitgezocht, ze komt zo. Waarom?'

Dan vangen haar ogen opnieuw de brief en ineens begrijpt ze.

‘Van Dé?’ Het klinkt als een juichkreet en terwijl meneer knikt, komt van bovenaan de trap mevrouws verraste stem al: ‘Wat? Is er een brief van Détje?’

‘En Huug, ja!’ Meneer Wijbregts maakt een wuivende beweging met de envelop.

‘Dat is sterk,’ constateert mevrouw, terwijl ze nu tree voor tree naar beneden komt, ‘we hebben het er net over gehad, niet Anneke, dat je morgen zou schrijven, als...’

‘En uit Blaricum,’ vult Anneke aan, haar hoofd omdraaiend naar boven.

‘Uit Blaricum?’ Er klinkt verbazing in mevrouws stem en ook een tikje ongerustheid. Hoe komen ze daar nu weer? De kleine rimpel tussen haar wenkbrauwen trekt zich geïrriteerd samen. Nog geen drie maanden zitten ze in Amersfoort, daarvoor Apeldoorn, daarvoor...

En pas een jaar getrouwd.

‘Tja...’ meneer heeft als gewoonlijk haar gedachtengang gevolgd, ‘ik geloof niet dat we van Détje na haar huwelijk twee brieven van één adres hebben gehad, dat bedoel je toch? Maar wat doet dat er toe, zolang 't ze maar goed gaat en te oordelen naar de foto's die zijn ingesloten...’

‘Foto's?’ Anneke schiet overeind, ‘laten we gauw naar binnen gaan, wat staan we hier nog?’

Hoofdstuk 2

‘Lieve mensen’, schrijft Huug. ‘Aan mij is de moeilijke taak toegewezen, in een beperkt aantal regels verslag te doen van onze wederwaardigheden van de laatste tijd. Moeilijk, omdat deze zich meer lenen tot het samenstellen van een lijvig boekdeel en beperkt, omdat het mij op straffe van drie dagen bloemkool is verboden, al te veel in details te treden, zulks met het oog op de resterende ruimte die Détje voor haar rekening wenst te nemen en het feit, dat ik daarmee het welige gras onzer belevenissen voor haar voeten zou wegmaaien. Niettemin, ik mag dit keer beginnen en dat is al heel wat.

Ik doe dat dan met te vertellen, dat we sinds verleden week niet meer in Amersfoort wonen, maar in Blaricum. Hier zie ik in gedachten tantes grappige rimpel op trekken boven haar neus, terwijl oom een beetje afkeurend zijn hoofd schudt en ik begin zo'n beetje te beseffen, waarom Détje zo grootmoedig afstand heeft gedaan van het eerste deel van haar gebruikelijke acht kantjes. Vier keer verhuizen binnen het jaar ... ik moet eerlijk zeggen: het is ook welletjes en zelfs mij een beetje te veel van het goede. Het enige excuus dat ik ervoor kan vinden en waarmee ik dan ook maar direct op de proppen kom is, dat het dit keer de laatste keer is geweest, tenminste binnen het tijdsverloop van de eerstvolgende twee jaar. Ik heb een job, een vaste baan! Nu het er staat, voel ik pas goed wat een rust er uitgaat van dat ene simpele zinnetje: voor u, en voor tante in het bijzonder, omdat u nu nog beter dan eerst uw pleegkind bezorgd weet; voor mij omdat... nou ja, omdat dat pleegkind nu eenmaal mijn vrouw is.

Zeker, we kwamen er. Heel aardig zelfs ... wanneer toevallig de een of andere meneer het nodig oordeelde zijn renstal uit te breiden en daartoe de hulp inriep van ondergetekende. Of wanneer baron van Zus tot Zo geen weg wist met de volbloed, die hij zich - onwetend - had laten aanpraten, òf... wanneer er een prijs viel weg te halen op 'n min of meer belangrijk concours.

En vooral kwamen we er, wanneer die drie dingen dan nog samenvielen binnen een periode van bijvoorbeeld één maand. Maar daartegenover stonden weken, dat er nagenoeg niets viel te verdienen en we onze spaarduitjes angstwekkend zagen slinken. Ik hoef u niet te zeggen hoe belabberd dat is; in deze weken heb ik me dan ook niet zelden ... laten we zeggen overbodig gevoeld en nutteloos. Waardeloos is misschien een nog beter woord.

Een soort vrijbuiters.

“Vreselijk overdreven,” vindt Dètje, die dit natuurlijk over mijn schouder meeleeft, maar vrijbuiters is goed, zolang je nog vrijgezel bent; eenmaal getrouwd, dien je aan een vastomlijnd levensplan te gaan denken, ik heb dat eindelijk ingezien. Vandaar dat ik ben gaan solliciteren. Links en rechts en naar alle mogelijke baantjes die rechtstreeks of zijdelings met onze prachtige paardesport te maken hadden. Want al ben ik bereid afstand te doen van mijn onbeteugelde vrijheid, het is me onmogelijk, daarnaast ook nog dit leven waarin ik ben opgegroeid en grootgebracht, prijs te geven. Nog liever stalknecht hier of daar, dan op een kantoorkruk, waarmee ik niets ten nadele van die kantoorkruk wil zeggen, maar ik blijf er niet op kleven...

Ik heb geboft: stalknecht wordt het niet. Een Larense manege zocht per advertentie iemand, geschikt om als bedrijfsleider op te treden.

Het heeft geen tien minuten geduurd voor de brief in zee was en twee dagen later kwam het antwoord: of ik maar 'es wilde komen?

Nog diezelfde middag heb ik, na een telefoontje, Dé eenzaam achtergelaten, niettemin onder de vertrouwde bewaking van Tarras en Carla die, zoals u weet, er in hun aanhankelijkheid niet voor terugschrikken het hele Amersfoortse nozemgilde tegelijk naar de keel te vliegen, wanneer één daarvan het mocht wagen, ook maar een vinger naar Dé uit te steken. Overigens is over het algemeen alleen het verschijnen van één van onze geweldige bouviërs al genoeg, om ongewenste vreemdelingen bij

het tuinhok rechtsomkeert te doen maken met een alleszins verklaarbare haast.

Hier krijg ik een por, met de kennelijke bedoeling me weer tot de zaak te bepalen. Goed dan.

Het onderhoud in Laren was kort, maar prettig. Het bleek dat de manege zich in een steeds groeiende belangstelling mag verheugen, vooral nu ze de seizoenmaanden tegemoetgaan, maar dat de leiding - let wel, de daadwerkelijke leiding - te wensen overlaat. Er zijn pikeurs, stalknechts, personeel, maar ieder voor zich is er zo'n beetje eigen baas en op een dergelijke manier kan uit een zaak nooit wat behoorlijks groeien. Er wordt, vertelde de eigenaar me, gewerkt zonder liefde voor het vak en, wat erger is, zonder liefde voor het paard, enkele uitzonderingen daargelaten, en het is vooral dat laatste dat, wat mij betreft, de doorslag heeft gegeven. Enfin, de zaak is beklonken. Het salaris is niet duizelingwekkend hoog, maar we kunnen er fatsoenlijk van komen. Daarnaast, voor mij misschien nog wel de hoofdzaak, ik heb een taak. Een mooie taak zelfs. Want paardrijden en paardrijden zijn twee heel verschillende dingen en het gros van de mensen heeft er geen flauw begrip van, al is het dan in staat zich op een paarderug in evenwicht te houden, hoe het met een zo fraai en fijngevoelig dier moet omspringen. Voor hen betekent het paard niet meer dan een fiets of een motor, waar je op gaat zitten en rijdt. En als het niet onmiddellijk reageert zoals zij dat willen ... wel, dan is er immers altijd nog de zweep en zijn er de sporen om het ongehoorzame dier tot de orde te roepen.

Laat ik niet weer afdwalen, want als ik op m'n stokpaardje kom, vrees ik dat er van Dé's resterende kantjes geen regel meer openblijft en slik ik daar desnoods de drie dagen bloemkool voor.

Ik heb een contract voor twee jaar en m'n informaties, die ik, voorzichtige huisvader, natuurlijk heb genomen, zijn best. Er was maar één bezwaar: zo gauw mogelijk beginnen en dit was groter voor Détje dan voor mij, in verband met alle mogelijke huishoudelijke beslommeringen, zoals gordijnen die niet pas-

ten enzovoorts.

Stop! Een gebiedende hand legt zich over de mijne en hoewel-ie de helft ervan nog niet overspant, heb ik toch al geleerd daaraan te gehoorzamen. Ik benader hier het terrein van de “enige dingen”, waarvan ik heb af te blijven. Daar hebt u nou de reden waarom wij mannen zo dikwijls voor “droog” worden versleten: de porties zakelijkheid zijn voor ons; de vette, gezellige kluijjes waaraan je zo genoeglijk een halfuurtje kunt knabbelen, die moeten we laten liggen. Niettemin, Dé vindt dat ik er toch al behoorlijk ben afgekomen en de mij toegemeten ruimte ver heb overschreden. Ik eindig dus wat overhaast met de hartelijke groeten voor alle drie en een stevige vijf van

Huug!

P.S. Groeten aan Suzelien en Emy, vergeet je 't niet, Annemiek? Hier is Dé!’

‘Lieve allemaal! (Suus en Emy inbegrepen)

Inderdaad, hier is Dé. Boordevol nieuws en borrelend van agitatie om het, liefst allemaal tegelijk, voor jullie neer te pennen. Een brief schrijven is niks, maar het moeilijkste is altijd er mee te beginnen, omdat je, wanneer er géén nieuws is, niet weet hoe, en als er wel nieuws is, waarmee. Zoek het maar uit. Vandaar dat ik er dit keer Huug heb voorgespannen. Wat zegt u wel van zijn degelijke baan? Ik ben er echt blij om, niet alleen om de baan zelf, maar vooral om hem. De lieverd haalt zich allerlei zotte dingen in zijn hoofd: dat hij nergens voor deugt, een herenleventje leidt, dat-ie een monsterlijk voorbeeld is van een parasiterende jeugd, stel je voor: Huug!! en er op een gruwelijke manier de kantjes afloopt. U had 'm moeten zien sjouwen een paar weken geleden, met kruiwagens vol aarde, om achter het huis een soort slootje te dempen. Als een Turk zag-ie. Maar enfin, zo is het dan misschien nog beter ... voor z'n zelfrespect en omdat we anders nooit in dat fantastische hutje waren beland, waarin we nu zitten. Ik zal er niet te

veel van zeggen, de foto spreekt trouwens voor zichzelf, maar het is ... om er nooit meer uit te trekken, wat ik me dan ook stellig en onmiddellijk heb voorgenomen.

Stel u voor tante, een eigen bos, als een oerwoud zo groot en aan de achterkant de wijde, onmetelijk-uitgestrekte hei. En vogels ... tientallen, honderden vogels! 's Morgens vroeg word je wakker van de zon in je ogen en met één handbeweging gooi ik, zó vanuit m'n bed, de ramen wijd open. Buiten wassen we ons. Waarom niet? Onze dichtstbijzijnde burens wonen altijd nog 'n tien minuten van ons vandaan. En mensen komen hier niet. 't Is trouwens afgerasterd, ons bezit. Eigenlijk mag ik dat wel met een hoofdletter schrijven, uit eerbied.

Ook gaan we dikwijls op de fiets even naar het meertje, een eind verderop in de hei, waar je kunt zwemmen. Een oase in de woestijn, tenminste op al te hete dagen.

Dan ontbijten. Natuurlijk weer buiten, met Tarras en Carla aan onze voeten en na afloop brengen we Huug naar de straatweg, via het idyllisch uitgehakte bospad, dat de toegang vormt tot ons domein.

In m'n eentje was ik dan af, terwijl de honden vrij mogen rondlopen, waarbij Tarras, een reus voor z'n zeven maanden, z'n moeder steevast uitdaagt tot een gevecht, dat-ie niettemin verliest. Daarna gaan we boodschappen doen in het dorp en dat is maar goed ook, want het enige nadeel dat ik tot nu toe heb ondervonden is, dat je neiging begint te vertonen tot verwildering van zeden, waarmee ik bedoel dat ik rustig een hele dag in m'n pyjama zou kunnen rondsjouwen, zonder dat iemand het ooit zou merken. Ik doe het niet, maar kleed me integendeel netjes aan, in de hoop nog 'es onverwachts te worden overvallen (in de goeie betekenis van het woord dan), wat evenwel nooit gebeurt, eenvoudig omdat we hier nog geen kennissen hebben. Nu, nadat deze brief in zee is gegaan, wordt de kans groter, vooral nog omdat Annekes vakantie is begonnen en Blaricum niet op een eiland ligt. Kinderen, ik heb ... ik ga jullie ... nee, laat ik eerst met m'n beschrijving doorgaan, al zit ik me inwendig te verkneuteren van plezier, om het enige

plan dat, eerlijk is eerlijk, uit Huugs vindingrijke brein is voortgekomen. Maar daarover straks.

Ons hutje heeft twee kamers en een keuken. Dat is alles! Daarvan is de slaapkamer nogal klein en de keuken nog kleiner. Er tegenaangebouwd een soort schuur, die we als kast hebben ingericht en buiten, gil niet, mensen, de ... laat ik zeggen, de rest van wat een behoorlijk huis hoort te bevatten.

Maar overal elektrisch licht en gas in de keuken, zover zijn we toch wel. Van buiten zijn we van hout en van binnen van steen, zodat het hier 's zomers lekker koel is en 's winters niet te koud. Tenminste ... dat hopen we.

Die winter...?

Hier zie ik heel wat paren wenkbrauwen omhoog rijzen en oom zegt met een vergevensgezinde glimlach: “Echt Détje, de winter, die telt ze niet”.

Of ik 'm tel, maar hoe kan ik me uitlaten over iets, waarvan ik geen ervaring heb? Het zal niet meevallen misschien, op troosteloze regendagen in huis te zitten opgesloten, maar we hebben televisie, boeken, tijdschriften ... ik heb m'n handgeknoopt tapijt, waar ik expres al niets aan doe, m'n kleren, die ik zelf maak en wie weet, kom ik er nog eens toe de enkele verhaaltjes weer op te nemen die ik, weet je nog, An? bij jullie begonnen ben te schrijven. En dan, er zijn toch ook de goeie dagen, dagen dat het hier prachtig moet zijn, als alles bedolven ligt onder een dik pak sneeuw, of even is bestreken met zo'n glinsterend laagje ijzel. Dagen, dat je erop uittrekt, alleen of samen, Huug heeft 's winters zoveel meer vrij om te genieten van heel die verrukkelijke natuur hier, die eigenlijk altijd even mooi is, welk jaargetijde we ook hebben. Maar voorlopig zijn we nog lang niet zo ver en het is pas juni, zodat we de hele zomer nog voor ons hebben om van zon en buitenlucht te profiteren.

En nu dan Huugs plannetje, dat bestemd is voor jullie drietjes: Anneke, Suus en Emy, en waarvoor ik, heel egoïstisch, het uitsluitend publicatierecht heb opgeëist. Hier is het: pak volgende week je koffer, je tent en de bus en kom bij ons logeren.

Nu het er staat, lijkt het me erg simpel en zo logisch als wat, maar ik zou nooit op de gedachte zijn gekomen. Logés, dat was voor ons taboe. Tenzij ze zich tevreden wilden stellen met een plaatsje in de sjoelbak en zo, rechtop tegen de muur, hun nachtrust genieten. Overigens, wat wil je, in een hut van anderhalve kamer en een keukencel! Ik heb er drie dagen mee lopen rondtobben, toen begon Huug erover, de schat.

“Zeg...!” als hij ergens mee zit, is hij altijd m'n naam vergeten, “het is niet dat we 't niet best hebben zo samen, maarre ... moeten ze niet 'es komen kijken, de meisjes?”

Ik stond meteen stil en slikte bijna de vruchtencaramel door die hij uit Laren had meegebracht.

“Hoe bedoel je”, begon ik, terwijl mijn hart oversloeg, “een zondagje?”

Huug snoof.

“Een zondagje! Een week natuurlijk, twee weken, drie...”

“Maar jongen”, ik hees me op aan zijn revers uit pure opwinding, “dat gaat toch niet? Daar loop ik zelf al dagen over te piekeren”. “Zo”, vond Huug, “da's nogal tamelijk uilig anders. Em heeft toch haar tent?”

Nou, jullie weten, ik ben niet op m'n mondje gevallen en dat “uilig” had hij dubbel en dwars teruggekregen, maar nu...?

“Doe je mond dicht”, beval Huug, “dat ding valt 'r uit, die caramel”.

Toen heb ik 'm maar doorgeslikt, sprakeloos.

“Verleden jaar”, herinnerde hij, “zijn ze toch ook gaan kamperen, waarom zouden ze dat dan nu niet bij ons komen doen? Tenslotte kunnen we logés hebben zoveel we maar willen, wanneer ze hun eigen bed maar meebrengen en 'n huis. Voor de rest ben ik gastheer. Nou ja, en jij natuurlijk...”

“Ook gast-heer!”

Toen hebben we gegierd en elkaar achternagezeten, alleen uit louter baldadigheid en omdat alles nu toch voor elkaar kwam. Tenminste ... dat hopen we, want de beslissing is aan jullie, misschien ga je liever ergens anders heen. Maar als jullie komen, mogelijk dat oom en tante dan een weekendje willen overblijven

in een pension, dan zijn we, zoals Huug het uitdrukt, weer 'es met de hele bups bij elkaar.

Lieve schatten, laat gauw wat horen. Ik spin me er echt op, jullie weer te zien. Neem badpakken mee en brommers of wat je bezit. Je kunt ook op de brommer komen - weer een idee. Als ik zo doorga, schrijf ik een handleiding voor toekomstige kampeerdere, er schiet je telkens wat te binnen. Daarom schei ik maar liever uit met een stevige omhelzing voor alle vijf en één extra voor tante,

je Détje.

P.S. We hebben helrood geverfde vensterbanken en glas-in-loodramen en vlak boven de deur, onder het rieten dag, heeft een zwaluw haar nest. Er zitten drie jongen in, zo schattig!

Dág!'

Hoofdstuk 3

Dé rommelt in het keukentje met de afwas. Ze neuriet een liedje uit haar kindertijd, terwijl ze probeert een dikke aardappelkorst uit een pan te krabben. 't Gaat niet bar. 't Is ook in-stom om ze zó te laten aanbakken, dat gebeurt haar gelukkig niet dikwijls. Gewoon drooggekookt zijn ze...

Buiten kijkt Huug juist Op van het rapport waaraan hij bezig is. 'Zeg...!' Hij slikt de rest haastig in, geboeid opeens door Dé's aardige verschijning binnen de raamomlijsting. In zijn ogen komt een vertederde uitdrukking. Zoals ze daar staat: in dat gebloemde schort met de korte mouwen tot even boven de elleboog, de bruine onderarmen bloot... een beetje voorovergebogen, met op haar gezicht een uitdrukking als van een koppig kind, lief is ze zo.

Dé, onbewust van z'n stille bewondering, grijpt steviger de pan beet, terwijl ze haar tanden in haar onderlip zet. Met de rug van haar arm strijkt ze een weerbarstige lok blond haar van haar voorhoofd. Schoon zal-ie, al moet ze de bodem eruit krabben!

Op hetzelfde ogenblik klatert Huugs lach op. Met twee stappen staat hij bij het keukenraam.

'Oef,' zucht hij plagend, 'madame is verbolgen, wil het niet?' Dé grinnikt als een betrap schoolmeisje.

'Ga je weg!!' Een druipende vatenkwast wordt naar hem uitgestoken. 'Geef liever m'n tafel terug, ik weet gewoon niet waar ik de rommel moet laten. Kijk 'es even!' Een maai naar de werkelijk boordevolle aanrecht.

'En vandaar die pan,' begrijpt Huug met een sarrende hoofdknik.

'Och jò, schiet op! Ga aan je sommen!'

'Maar ik ben bijna klaar,' stelt hij haar gerust, 'alleen vandaag nog en 't is binnen zo warm.'

Dit als excuus, waarom hij niet aan de grote tafel is gaan zitten schrijven. Direct na z'n in dienstreden heeft hij als gewoonte aangenomen, een wekelijks rapport samen te stellen over het

gebeuren in de manege, waardoor hij na verloop van tijd voor zichzelf hoopt te kunnen uitmaken welke veranderingen moeten worden aangebracht. Zo heeft hij bijvoorbeeld nu al besloten, dat de overdreven grote mate van vrijheid die de lesnemenden wordt toegestaan, noodzakelijk moet worden beknot. Het is al te gek dat een zó middelmatig ruiters als jonkheer Van Henegouwen in zijn eentje de hei wordt opgestuurd, eenvoudig omdat zijne Hoogwelgeborene er geen genoeg mee neemt, een pikeur mee te krijgen. Onverantwoordelijk! Het is dan ook een wonder dat het nog zo goed is afgelopen tot nu toe, alleen ... het arme paard. Geen mens die getuige is van de onbarmhartige pogingen om het in de goeie richting te sturen. En het is toch al zo gevoelig in de mond...

Huug zucht even.

Dat zijn moeilijkheden die hij eerlijk gezegd niet heeft voorzien. En die tact vereisen, heel veel tact, wil hij geen klanten verliezen. Hij moet zich soms op zijn lippen bijten om zich niet te laten gaan... de één of andere stommeling uit te foeteren, die kans ziet in enkele minuten een zéér bruikbaar paard voor de rest van de dag ongeschikt te maken. En wanneer ze dan maar niet zo afschuwelijk eigenwijs waren. Wat heeft het hem een moeite gekost, vanmorgen nog, om diezelfde Van Henegouwen, die nota bene nog niet eens behoorlijk kan meegeven in de draf en als een hark op z'n paard zit, van Jenny, de volbloed, af te houden. Stel je voor ... nog eer ze de piste uit waren, had-ie er al afgelegen.

‘Ooo, meneer Maarsveld, die kan ik best rijden!’ en dan dat superieure lachje erbij. Mijlen stonden ze boven zo'n doodgewone kerel als hij was, die ze - geloofde hij, zo'n beetje beschouwden als de baas van een circustent. Jawel, maar paardrijden ho-maar.

Dé kijkt naar de grimmige trek om zijn mond en lacht.

‘Is verbolgen zijn besmettelijk?’ vraagt ze, met opzet het door hem gebruikte woord nemend, ‘je ziet er zo gevaarlijk uit opeens.’

Weg is de plooi en om z'n ooghoeken trekken rimpeltjes.

‘Ja bar,’ beaamt hij en dan verklarend, ‘ik dacht eraan wat een verschrikkelijke kwasten je toch hebt...’

‘En pannen,’ zucht Détje, terwijl ze het bewuste voorwerp weer opneemt. ‘Geef hier!’ Huug staat met twee passen in de keuken, naast haar. ‘Wanneer ik me voorstel dat ik hier een zeker iemand onder handen heb ... nou, dan is-ie zó schoon en zijn we allebei weer in ons humeur.’

Met een venijnige kras schuurt het pannelapje over de bodem. Huugs aderen zwellen op.

‘Arme iemand! Je doet wel voorzichtig, hè?’ Er klinkt bezorgdheid in Détjes stem.

‘O, hij kan tegen een stootje...’

‘Ja, de pan, maar...’

‘O, die?’ Er ligt een wereld van verachting in het gebaar waarmee Huug zijn schouders optrekt. ‘Maak je niet bezorgd, liefste, de moeite niet waard. En overigens, ongrijpbaar voor een simpele bedrijfsleider. Maar vandaag of morgen duikelt-ie toch van z'n paard en als hij dan maar goed bont en blauw is, heb ik m'n zin. Ziezo, die is schoon.’

Met een triomfantelijk gebaar houdt hij de pan in de hoogte.

‘Braaf!’ Dé knikt hem toe. ‘Je wordt bedankt, Hubertus. En nou weer vort, aan je rapport.’

Maar Huug slentert, de handen in z'n zakken, de andere kant uit, waar Tarras nijdig gromt. Bezoek? Dé, die het ook heeft gehoord, voelt haar hart eensklaps vlugger kloppen. Och welnee, ze kennen hier immers nog niemand ... nou ja, Taco, maar die is nog niet zover dat hij zo maar komt aanwippen. Negentien is-ie, een aardige jongen, die dikwijls met Huug gaat rijden de laatste tijd. Blond, een beetje verlegen... grappig is dat. Maar wat dan?

Ze denkt aan de brief naar huis, nu een kleine week geleden gepost en dat daar nog geen antwoord op is. Er zal toch niks zijn? Typisch, dat ze het begrip ‘thuis’ alleen maar in verband brengt met ginds, met oom en tante en de meisjes, nooit met haar vader, die ver weg ergens in Oost-Afrika een eenzaam bestaan leeft, vreemd van alles wat hij heeft moeten achterlaten, bij zijn

laatste verblijf in Holland, nadat moeder is gestorven. Plichtmatig schrijft ze iedere maand haar brief: vier kantjes dun mailpapier en even getrouw komt het antwoord met de stereotiepe aanhef: ‘Beste kinderen...’ Beste! Daar hoort Huug dan nu ook bij.

Nee, die brief kan het nog niet zijn, trouwens, voor de post is het te vroeg. Maar dan...

Even neemt haar hart een sprongetje als ze denkt aan de meisjes. Misschien dat ze toch, onverwachts...?

In de verte een brommerige mannenstem, Huugs antwoord ... daarna stilte en zijn voetstappen die terugkomen, alleen.

Teleurstelling tekent zich af op haar gezicht, tot ze opeens blijverrast de brief ontdekt die hij zwaait tussen zijn vingers. ‘Hallo!’ z'n arm schiet omhoog, ‘van de “krans”, een expresse nog wel.’

Dé verschiet van kleur. Zou er dan toch wat zijn?! Onwillekeurig heeft ze het laatste hardop gezegd en Huug, breeduit in de keukendeur, trekt verbaasd zijn wenkbrauwen samen. ‘Wat zijn? Welnee, waarom? Ze komen natuurlijk, morgen of zo ... vandaar die haast. En Annemie heeft geld te veel.’

Détje, op een punt van de aanrecht, neemt de brief van hem over, die ze met haar pink probeert open te peuteren.

‘Je zit op 'n deksel,’ wijst Huug grijnzend, ‘hier, neem dat mes, dat gaat vlugger.’

Haastig gaan haar ogen langs de enkele regels, dan, met een sprong, staat ze op de grond.

‘Ze komen, Huug, ze komen...’

‘Dat zei ik toch,’ knikt hij, ‘wanneer, morgen?’

‘Nee, luister, vreselijk geheimzinnig... echt wat voor Emy.’ Ze zoekt de passage die ze hem wil voorlezen. ‘Hier heb ik het: we komen graag en zullen zelf alles meenemen, maar wanneer...? laat dat nu onze verrassing blijven. We willen weleens controleren of je niet werkelijk aan het verwilderen bent en aangezien je vurig hoopt onverwachts te worden overvallen, is het een kleine moeite om aan die wens te voldoen en als een bom in jullie midden neer te ploffen. Bereid je daarop dus

voor en slik broom, want je zenuwen zullen het hard te verduren krijgen. Solong met duizend groeten en...'

Huug grijnst breed.

'De slimmerds,' hoont hij, 'en zoiets sturen ze per expresse.' 'Ja, dat snap ik juist niet,' piekert Dé, haar ene wenkbrauw scheef opgetrokken.

'O nee? Nou ik wel. Omdat ze natuurlijk vanmiddag pas op het idee zijn gekomen om morgen te gaan. En ze je toch niet helemaal zonder bericht willen laten. Voilà! Want kijk...'

Huug strekt betogend zijn wijsvinger uit, 'wanneer ze niet morgen, maar later van plan waren te komen, dan was die expresse niet nodig geweest en hadden ze 't met een gewone brief afgekund. Logisch?'

'Je had detective moeten worden,' prijst Dé'tje.

'Had ik ook. Want er is nog een tweede oplossing ook. Die expresse kan een misleiding zijn, om ons in de waan te brengen dat ze morgen komen, terwijl ze in werkelijkheid pas...'

'Jawel,' knikt Dé en grijpt naar het theewater dat overkookt, 'en tenslotte kan die expresse ook zijn gezonden met de bedoeling dat wij zullen denken dat ze morgen komen of later, terwijl ze in werkelijkheid helemaal niet komen of er al zijn. En dat laatste is nog niet eens zo gek,' besluit ze. 'In ieder geval...'

ze schenkt de theepot vol, 'hul ik me vanaf morgen iedere ochtend om zeven uur al in het zij, dan ben ik zeker, niet te worden overvallen. En haal nou de tafel naar binnen, want die heb ik nodig... van schrijven komt toch niets meer, Sherlock Holmes.'

Huug, grinnikend, beent weg...

'Stop kinderen, even uitblazen... is me dat een ruk?' Suzelien draait de handle terug van haar bromfiets, stapt vervolgens af, waarna ze 'm op de standaard zet. Dan laat ze zich languit neervallen aan de kant van de weg.

'Nog zes kilometer,' probeert Anneke haar te verlokken, 'en we zijn er.'

'Al was het zes meter, ik doe het eerste halfuur geen stap

meer. Krankzinnig idee van Em om tegen het holst van de nacht weg te gaan...'

Emy haalt haar schouders op, met een blik op haar armbandhorloge.

'Lieve kind, tien uur is nou niet bepaald het holst van de nacht en ... ik dacht dat we het alle drie leuk vonden om ze op deze manier te verrassen?'

'Natuurlijk, 't is ook leuk,' Anneke knikt, met een vage glimlach om haar lippen. 'Die gezichten morgenochtend, als ze wakker worden en d'r staat ineens een tent naast hun hut, om te gillen.'

'We krijgen 'm nooit opgeslagen in donker,' piekert Suus, maar nu wordt het Emy toch te erg.

'O zeurpiet, dat tentje, schei toch uit. Nee, waar ik over pieker is, of we ze wel zullen vinden. Tenslotte wonen ze hier nog maar pas en volgens Annekes beschrijving moet die hut ergens midden in de rimboe liggen.'

Suzelien onderdrukt een rilling.

't Zou niets voor mij zijn,' bekent ze eerlijk, 'en Huug, die zoveel weg is...'

'Je vergeet de honden!' Anneke diept een pakje kauwgom uit haar fietstas, waarvan ze ronddelt, 'als die in de verste verte maar iets horen dat niet in de haak lijkt, dan ... dan ... Wat is er?'

Ze kijkt naar Emy, die met een gebaar van schrik haar hand voor haar mond slaat. 'Sufferds die we zijn,' zegt ze uit de grond van haar hart, 'die honden...! Hoe denk jij met goed fatsoen een afgerasterd landgoed binnen te dringen, met twee reusachtige bouviërs die klaarstaan om je te verscheuren? Zeker in de nacht! Terwijl daarnaast de bewoners er niets van mogen merken?'

Er valt een stilte, waarin ze elkaar om beurten aankijken. Dat ze daar niet aan gedacht hebben, wat zeldzaam uilig. Dat is nou net goed om het hele plan in duigen te laten vallen.

Suzelien is de eerste die haar mond opendoet. Ze schudt mistroostig haar hoofd.

‘Daar zitten we, wat nou? We kunnen het wel opgeven, hè? Als je maar weet dat...’

‘Onzin!’ Emy haalt wat wrevelig haar schouders op. Die Suus altijd, direct kilometers in de put. Zodra de eerste moeilijkheden zich maar voordoen is ze op slag bereid, het bijltje erbij neer te leggen. Natuurlijk moet er een oplossing zijn, voor dit zo goed als voor alles. Gelukkig is Anneke dan anders. Ze draait zich naar haar om.

‘Wat vind jij? Opgeven en netjes aan de voordeur aanbellen, of...’

Anneke tilt verontwaardigd een elleboog op.

‘Opgeven kunnen we altijd nog,’ is ze van oordeel, ‘en misschien kennen ze me nog?’

Het klinkt hoopvol. Niettemin vraagt Emy: ‘Wie, de honden?’

‘Nee, Dé en Huug ... nou goed? Natuurlijk de honden.’ ‘Hebben we geen vlees bij ons?’ weifelt nu ook Suzeliens stem, hoewel ze heel goed weet dat ze het niet hebben, ‘dan kunnen we ze lokken misschien.’

‘Mogelijk dat Tarras daar invliegt,’ knikt Anneke, ‘met de on-ervarendheid van zijn jeugd, maar Carla nooit. Moet je niet geloven.’

‘Ja, dan...?’

Emy veert overeind.

‘Vooruit kinders, voorlopig geen zorgen voor de tijd. Hoe is het Suzelien, een beetje uitgerust?’

‘Helemaal,’ knikt Suus, ‘ik voel zelfs iets prikkerigs, hoe we dat er zullen afbrengen.’

‘Goed zo,’ Emy grijnst, ‘een ware fan van James Bond. Dat is het Avontuur dat je te pakken heeft. Verzet je niet alsjeblieft, want met dat prikkerige in je zijn we tot grote dingen in staat.’ ‘Als Carla dat dan ook maar niet heeft,’ zucht Anneke en klimt op haar zadel. ‘Blaricum, zes-drie,’ ontcijfert ze op de wegwijzer, die als een witte vogelverschrikker zijn armen houdt uitgespreid op de kruising van twee wegen. Nog een rukje en ze zijn er. Benieuwd hoe dit gaat aflopen. Zouden ze hun expresse

al hebben gekregen? Waarschijnlijk wel en natuurlijk zal Dé popelen, maar dat ze zó gauw al... vannacht nog? daar heeft ze vast geen idee van. Heerlijk, om weer 'es bij elkaar te zijn, een tijdje, en als volgende week vader en moeder ook nog komen...?

Dan start ze haar brommer en rijdt weg, de anderen achterna.

Hoofdstuk 4

Ze rijden door Laren. Ergens in een tuin klinken stemmen, het is het enige geluid in de nachtstille lanen.

‘Willen we 's vragen?’ oppert Anneke en ze neemt gas terug. Zestig kilometer, ze zijn haar niet meegevallen, 't wordt tijd dat ze er zoetjesaan zijn. Vooral Suzelien begint tekenen van vermoeidheid te vertonen.

‘Zie jij dan iemand?’

Emy, naast haar, probeert met scherp-turende ogen de schemering te doorboren.

‘Nee, maar... nou ja, enfin, laten we ook nog maar even doorrijden.’

‘We gaan in elk geval goed,’ troost Emy, ‘dit is de hoofdweg naar Blaricum. Tenzij we er voorbijrijden...’

In de verte doemt een licht op, gestadig zwaaiend als de bakboordlamp van 'n vissersschuit bij hoge zee. Ze kijken ernaar, een beetje geschrokken, een beetje verontrust.

‘Daar komt iemand!’ Suzelien laat haar stem dalen tot een ingehouden gefluister.

Anneke knikt. ‘Ja, maar ik geloof dat we beter doen, wanneer we die iemand maar rustig laten passeren.’

Tenslotte voelt ze niets voor een ontmoeting met de één of andere dronken dorpsbewoner. En dat deze dronken is, staat zo vast als 'n huis; wie zwalkt er anders zó met z'n fiets over de weg?

Maar dichterbij gekomen, blijkt het ‘zwalken’ te worden veroorzaakt door een zaklantaarn, die aan een knoop van een colbertjasje zit vastgehaakt, wat overigens helemaal niet mag op de fiets, en in dat jasje schuilt een jonge knaap van 'n jaar of negentien, met een enige snuit en grappig-knipperende ogen, die zich vragend op Anneke richtten, als deze, resoluut opeens, haar hand opsteekt, ten teken dat ze een onderhoud wenst.

Het jongmens stapt af en vraagt waarmee hij de dames van dienst kan zijn?

‘Met de Schapendrift,’ vertolkt Anneke haar verlangens, ‘en

als het kan, meteen het huisje van meneer Maarsveld, maar anders zullen we dat zelf wel zoeken.’

Hij blijkt een uitkomst te zijn. Zowel Schapendrift als Maarsveld zijn bekende klanken voor hem en met veel omhaal van woorden begint hij uit te leggen hoe ze er als het ware met hun neus bovenop staan ... dat wil zeggen, als ze zus en zo ... en niet linksaf maar rechts ... Misschien doet hij het beste even mee te rijden?

Alle kranteberichten van de laatste weken over aanrandingen, en dat waren er wat, stormen op hen af en ze verzekeren hem met klem dat ze het zonder moeite zullen vinden. Hij wordt bedankt!

Geen tel later rijden ze weer verder, op zoek naar het aangeduide ‘bos’, waarin zich een smal paadje moet bevinden, dat de oprit vormt tot de Hut.

‘Het ligt nogal eenzaam’, heeft hij gezegd. Hoe eenzaam, dat merken ze pas als ze eindelijk aan de rechterkant van de weg de diepdonkere bomenmassa zien opduiken, met daarin een inktzwart gat als toegang tot Détjes paradijs, zoals ze het heeft genoemd.

Anneke voelt ergens een rillinkje opkruipen langs haar rug, hoewel ze zich dapper probeert voor te houden dat 't onzin is om bang te zijn. Stel je voor ... Dé, die iedere dag dit paadje gaat en wie weet hoeveel avonden, als Huug deze winter in de manege is en deze zelfde duisternis, nog veel onbehaaglijker door zwiepende takken of gutsende regen, al om vier uur 's middags is ingevallen. Vooruit, ze moeten niet kinderachtig doen... Voorop gaat ze, haar bromfiets aan de hand. Even knarst het hekje. Dan staan ze, roerloos op het donkere bospad. ‘t Is uh ... even wennen,’ probeert Emy luchtig te doen, ‘als je ogen met het donker vertrouwd zijn...’

Niettemin tast haar hand bevend naar Annekes arm, als een felle lichtbundel opeens door de bomen speelt, dansend van stam tot stam.

‘Ww-wat is dat?’ Suzeliens stem is nauwelijks meer hoorbaar. Als antwoord klinkt vanaf de straatweg het grommen van een

motor. Emy lacht, maar het klinkt als een zucht van verlichting.

‘Een auto,’ knikt ze, ‘de weg maakt daar verderop een bocht, vandaar het licht. Laten we ons alsjeblieft niet aanstellen, hoe willen we hier anders ooit slapen? Denk aan Détje!’

‘D.D.D.,’ giechelt Suus, ‘Dé, de Dappere! Ik begin een met de minuut groeiend respect voor haar te krijgen, gompie... zoals ik geschrokken ben.’

‘En toch had het hoogstens Huug kunnen zijn,’ stelt Em nuchter vast, ‘nou, gaan we nog verder?’

Voorzichtig lopen ze voort, als eenden achter elkaar. De bromfietsen hebben ze bij een boom achtergelaten.

Onder hun voeten knapt het droge hout.

‘Ssst, de honden!!’

Het is Anneke die het fluistert en ineens is het of het laatste restje angst van hen afvalt. De honden! Er zit zo iets vertrouwds in en veiligs, te weten dat bij het minste onraad, ze enkel maar hoeven te roepen om een grommend protest uit te lokken, dat onvermijdelijk Huugs komst tengevolge moet hebben. Maar aan de andere kant is het zaak, dit protest in geen geval zelf te bewerkstelligen en dit nieuwe vraagstuk waarvoor ze zich opeens zien geplaatst, vereist heel hun verdere aandacht.

‘Hoe doen we nou?’ vraagt Suzelien na een kort zwijgen, ‘want als we zo met z'n drieën voor het huis belanden...’

‘Dan staat in no time heel Blaricum op z'n kop, bedoel je?’ Emy knikt. Dan zoeken haar ogen onwillekeurig die van Anneke. ‘Enig idee of ze vast liggen? Misschien voor de nacht niet, hè?’

‘Doe niet zo eng!’ Suzeliens stem schiet zenuwachtig uit, zodat de anderen een verschrikt ‘sssttt’ laten horen.

‘Nou ja,’ verontschuldigt ze zich, ‘stel je voor ook, dan ga ik net zo lief in een hotel. Ik ben toch al zo doodsbang voor honden. En dan bouviërs...’

‘Onzin!’ Annekes stem is wat kort, ‘ze doen je niks, Huug heeft ze afgericht. Op z'n hoogst houden ze je vast tot hij

komt, meer niet. Wanneer je maar niet probeert er vandoor te gaan.'

'Opwekkend idee!' Suus rilt demonstratief. 't Is eigenlijk mallewerk dat hele plan van Emy ... alsof ze niet morgen evengoed hadden kunnen komen, desnoods zonder die expresse, dan was de verrassing zeker net zo groot geweest als nu.

'En hoogstwaarschijnlijk liggen ze wèl vast,' vervolgt Anneke fluisterend, 'dat was in Amersfoort tenminste altijd. Wat niet wegneemt dat ze natuurlijk het hele dorp bij elkaar blaffen als...'

En dan neemt Anneke een besluit. 'Wachten jullie hier, ik ga vooruit!' Tenslotte is het hun enige kans, bedenkt ze. Carla zal haar nog wel kennen en hoewel het ontegenzeggelijk een beetje griezelig is, moet ze het wagen. Zo kunnen ze toch ook niet blijven staan, zo met z'n drieën op een kluitje. Op een hond moet je overwicht tonen, heeft Huug haar geleerd - niet bang zijn. Je moet ze tegemoetlopen, zonder aarzeling ... jawel!

Maar de omstandigheden spreken ook een woordje mee.

Aarzelend verzet ze haar voeten, zoveel mogelijk de zijkant van het pad houdend ... voor haar ogen schemert in de verte wat wazig licht. Van de anderen is niets meer te zien.

De lichtstreep wordt breder en op hetzelfde ogenblik klinkt duidelijk en onmiskenbaar een dreigend keelgrommen haar tegemoet.

Ze staat roerloos en met kloppend hart. Maar het geluid herhaalt zich niet en voetje voor voetje nu schuifelt ze verder. Als een tweede waarschuwing komt het gegrom, diep en ingehouden. Dan heeft ze de rand van het paadje bereikt. Voor haar ligt het huisje, precies zoals Dé het heeft beschreven, opzij ervan, een beetje naar rechts, het hondehok. In het flauwe schijnsel van de maan ziet ze duidelijk de twee geweldige lijven ervoor: de poten gestrekt, de koppen geheven, in felle spanning naar haar toegekeerd.

Een seconde aarzelt ze, dan stapt ze in het licht, recht op het hok af. Haar handen voelen klam, haar keel droog.

'Carla!' Zacht maar vastberaden klinkt haar stem, terwijl ze

zich bukt. Ze voelt meer dan ze het ziet, hoe Tarras' haren overeind gaan staan en haastig trekt ze haar hand terug, die ze heeft uitgestoken. Maar bijna onmiddellijk herstelt ze zich. Het is of ze Huugs stem achter zich hoort: 'Op een hond moet je overwicht tonen, niet bang zijn'.

'Stil!' Gebiedend komt het eruit en opnieuw strekt ze haar arm, nu zonder aarzeling. Even een voorzichtig snuffelen van de natte hondeneus die kriebelt in haar handpalm, dan ritselt er iets in de droge bladeren rond het hok: Carla's staart die kwispelt.

'Braaf!' Ze streelt de kop van het dier, duizend pond lichter nu blijkt dat het haar heeft herkend en onbevreesd grijpen nu ook haar vingers in Tarras' wollige vacht.

Het blijft stil.

Anneke richt zich op en voor het eerst nu kijkt ze naar het huis, dat vredig ligt te dromen tegen de achtergrond van een wijde, steeds lichter wordende hemel. Een ogenblik staat ze in beraad, dan als bij ingeving, bukt ze zich, iets te plotseling blijkbaar, want met een waarschuwend gegrom schiet Tarras' kop omhoog.

'Koest,' zegt ze, 'hou' je gedekt!' Ze kijkt verschrikt achter zich, als is ze bang ieder ogenblik Huug uit de keukendeur naar buiten te zien komen, wanneer het tenminste de keukendeur is en niet de voordeur, die ze van hieraf kan zien, maar er gebeurt niets.

Stil, roerloos in de oneindige uitgestrektheid van het heidelandschap, ligt daar de Hut en Anneke voelt plots iets vreemds, dat eventjes klopt in haar keel.

Détje ... Als zusters zijn ze geweest, al de jaren dat ze bij hen in huis was... als een eigen dochter heeft moeder haar grootgebracht, zonder onderscheid te maken; is het een wonder dat Anneke van haar houdt, als was ze werkelijk haar zuster? Daarbij is Dé nog een prachtype.

Opnieuw grijpt ze de halsband van Carla. Nog even een weifeling, dan knipt ze de riem waarmee hij wordt vastgehouden, los. Een nieuw experiment, dat haar een ogenblik met kloppend

hart doet afwachten. Maar behoudens dat het dier zich opricht, hoog op de stevige poten, uitschudt en geeuwt met lange bibberingen over het lenige hondelijf, gebeurt er niets.

‘Liggen Carla, liggen!!’

Plat ligt de hond en eerst nu waagt Anneke het, ook Tarras los te maken. Het is de enige mogelijkheid, overdenkt ze snel, om kabaal te voorkomen. Zou ze nu weglopen, om straks met Suus en Emy terug te keren, dan is het niet te voorzien, welke houding de honden dan zouden aannemen, terwijl op deze manier de ontmoeting en kennismaking op aanzienlijk groter afstand van het huis plaatsvinden en op een moment dat zij, ze voelt het bij intuïtie, de teugels stevig in handen heeft.

‘Kom!’ Ze draait zich om en zet koers naar het bos. Met een vaart schiet Tarras haar voorbij.

‘Hier ... Tarras hier!!’ De angst doet haar luider roepen dan wenselijk is, maar in een flits ziet ze voor zich: de aanstormende hond, hoog op de logge poten, en op het bospad de beide meisjes.

Wanhopig zoekt ze in haar gedachten naar het woord dat Huug altijd gebruikt en opeens heeft ze het gevonden: ‘Achter!’ Ze hoort het hem zeggen op zijn korte, bevelende toon: ‘Tarras, achter!! Carla!!!’

Ze durft nu ook wat harder, naargelang de afstand groter wordt, die haar scheidt van het huis.

Gedwee keren ze terug, tot ze, naast elkaar nu, haar gehoorzaam volgen op de hielen. Tussen de bomen schemert in de verte licht: Suzeliens zaklantaarn.

‘Ik dacht dat je verdwaald was,’ begint ze, ‘je bleef zo lang weg, dat...’ Meteen geeft ze een onderdrukte gil. Ook Emy staart met wijdopen ogen langs Anneke heen.

‘Heb je...?’ begint ze, onwillekeurig een pasje achteruit doende.

Anneke knikt.

‘De zaak is gezond,’ zegt ze rustig, ‘als jullie maar kalm doen. Maak kennis en we kunnen de tent opslaan, zonder moeilijkheden. Dit is Carla en dit... liggen!!’ haar stem schiet

driftig uit bij Tarras' plotselinge, dreigende grauw.

‘Aangename kennismaking!’ Suzelien, witjes, verschanst zich achter haar bromfiets.

‘Ze doen niets,’ herhaalt Anneke nog eens, ‘dat zie je toch, als je maar geen plotselinge bewegingen maakt of zo. Laat ze nou even aan je ruiken, dan is alles in orde, geloof me. Niet Carla?’

De hond kijkt haar aan met zijn verstandige ogen, de kop schuin omhoog geheven. Het zal wel goed zijn, filosofeert hij.

‘Wat een dot!’ Emy, vertederd, strekt haar hand uit, maar Carla, onwillig, trekt terug, niettemin zonder grommen.

‘Zo!’ Anneke klapt de standaard van haar bromfiets omhoog. ‘En nou voortmaken kinderen, laat de honden maar gaan, die komen vanzelf. En ... zachtjes, hè?’

Een goed kwartier later staat handig en vlug de kleine shelter, liggen de dieren weer voor hun hok en daalt eindelijk een diepe, intense rust over de omgeving neer. Met een zucht van voldoening strekken de meisjes hun vermoeide armen en benen op de harde grond; ze hebben het toch niet aangedurfd de luchtkussens op te pompen.

Zo beginnen deze veertien dagen in Blaricum.

Hoofdstuk 5

Langzaam klimt de zon omhoog uit een nevel van wolken. Ergens in een boom trillert een merel z'n eerste lied, blij en uitbundig; ver weg kraait een haan.

Van de Hut kiert de achterdeur open en Huugs verwarde haardos verschijnt om de hoek. Hij haalt diep adem, terwijl z'n ogen zwerven over de verlaten hei. Dat belooft weer een dag te worden...

Een gebloemde arm duwt de deur wijder open, dan komt hij naar buiten in Détjes veelkleurige ochtendjas, waaruit z'n polsen stakerig te voorschijn springen. Op z'n rug plekt glinsterend een goudgele draak.

Nog eens zuigt hij zijn longen vol en wrijft de laatste slaap uit z'n ogen. Hij kijkt neer langs het zij'ige 'vod', dat z'n leden omhult en glimlacht. Détjes trots, ze moest 'm zien zo. Dan gaan z'n gedachten naar de manege. Hij kon vanmorgen best 'es een buitenrit maken, Van Henegouwen is naar Amsterdam, weet-ie, en de nieuwelingen kan hij rustig overlaten aan Anton, de pikeur. Die zijn nog niet verder dan het traditionele rondje in de piste. En 't wordt tijd dat Jenny weer 'es de hei opkomt, die staat veel te lang al op stal. Wacht, een idee... hij zal Taco vragen om mee te gaan, wel zo gezellig. Een aardige knaap ... hij knikt betogend tegen een mus, die tot vlak voor z'n voeten komt aangehopt, wanneer ze allemaal zo waren... Rrroetsj! zegt de mus en vliegt op, met veel gefladder van donzige veren. Tussen haar snavel plekt een wit stukje brood, dat ze meevoert in de richting van het bos. Het brengt Huug op de gedachte dat hij best een boterham zou lusten... hij moest maar 'es gaan neuzen in de keukenkast, Dé zal nog wel niet op zijn. Nog een idee: hij gaat stilletjes dekken buiten ... voor vijf. Vijf bordjes, vijf kopjes, messen... op die manier hoeft Détje geen angst te hebben, onverwachts te worden overvallen. Niet dat hij ze zó vroeg al verwacht, de meisjes, maar dan zijn ze gedekt, naar alle kanten en ze kunnen de tafel rustig zo laten staan.

Hij staat op het punt zich om te draaien om weer naar binnen te gaan, als hij zich bedenkt: even de honden begroeten. Argeloos slaat hij de hoek om, de ochtendjas als een goudkleurige vlag wapperend achter hem aan, het koord heeft hij niet kunnen vinden, dan... staat hij, roerloos, als een standbeeld. In zijn ogen komt een blik van intense verbazing.

Hij kijkt naar het huis, naar de tent, het hondenhok... dan zoekt hij de zon die net boven de nevelbank is uitgerezen.

Halfzeven, hooguit! stelt hij vast en weer vinden zijn blikken de tent met diezelfde trek van verbazing op z'n gezicht, die langzaam plaats maakt voor bewondering en waardering.

Verdraaid, dat hebben ze 'm geleverd ... sjonge! Want hier zijn maar twee mogelijkheden, overdenkt hij snel, òf ze zijn om minstens halfvier van huis gegaan, nee vroeger nog, drie uur... óf ze hebben hier de hele nacht gestaan en zijn dus gisteravond laat aangekomen. Maar de honden dan, hoe zit het met de honden? Hij begrijpt er niets van.

Op dat moment slaat Tarras aan, blij-jankend met een hoog geluid. Huug springt terug achter de veilige beschutting van het huis. En terwijl de lach nog om zijn lippen ligt, licht hij de klink op van de achterdeur en gaat binnen. Dé ontvangt hem met een badjas over haar pyjama.

‘Hoi,’ zegt ze, ‘waar zat je, het hele bed was leeg, ik heb je gezocht aan het voeteneind. Weet jij waar mijn...’

Dan kijkt ze op en breekt midden in af. ‘Ooo, Huug!!’ Ze slaat een hand voor haar mond en proest. ‘W-wat heb je nou gedaan, 't is geen gezicht.’

Huug, de ochtendjas allang weer vergeten door de komst van de meisjes, trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Wat?’

Dé laat zich op een stoel neervallen bij de tafel. Ze gilt.

‘Dat ding,’ giert ze, ‘die jas ... hoe kom je erbij om die aan te trekken?’

‘Ik kon zo gauw niets anders vinden,’ zegt hij verongelijkt, ‘en ik wilde je niet wakker maken.’

‘Beeldig,’ knikt Dékje.

‘Trouwens, jij dan, jij draagt 'm toch ook,’ vindt Huug met

echt manlijke logica. ‘Zo erg is het niet...’

Een zonnestraal valt door het raam naar binnen, de eerste, en vangt de draak, waar twee blauwgestreepte broekspijpen slobberig onderuitsteken. En dan opeens zetten die broekspijpen zich haastig in beweging, in de richting van de slaapkamerdeur, want met schrik heeft de bezitter ervan zich gerealiseerd, wat de uitwerking van dit moois moet zijn op drie giechelende tieners, wanneer alleen zijn eigen vrouw al door een soort appelflauwte wordt getroffen. En alles goed en wel, maar om nou als mikpunt te dienen, daar voelt Huug bitter weinig voor. Met een sprongetje staat Dé voor hem; ze grijpt zijn schouder.

‘Niet flauw zijn, Hubertus, op de vlucht slaan kun je altijd nog. Kun je niet meer tegen een grapje? En trouwens...’ haar ogen tintelen alweer, ‘als je jezelf kon zien...?’

Hij lacht. ‘Ik geloof het graag. Maar laat me nou...’

‘Nee, je blijft hier. Om te bewijzen dat je niet boos bent.’

‘Ik ben niet boos.’

‘Gepikeerd dan of verongelijkt of...’

‘Ook niet. Alleen, uh...’ Hij denkt aan de drie meisjes en dat hij zich beslist een stuk prettiger zal voelen in een sporthemd of trui, maar dat kan hij Dé niet vertellen, vanwege de verrassing. Vaag kan hij zijn gestalte weerspiegeld zien in de ruit en ‘t is waar, ze heeft gelijk: het staat onnozel. Daar heeft-ie het goeie woord, on-no-zel. Net een achterlijk jongetje of eentje met bepaalde neigingen...

‘Alléén??’ Dé fronsst haar wenkbrauwen, wat haar altijd vreselijk grappig staat en waarbij Huug het nooit kan laten, een zoen te drukken, precies op die kleine rimpel boven haar neus. Nu kijkt hij haar enkel aan, een beetje afwezig.

‘Nou, het... uh ... ontbijt!’ Hij maakt een vage beweging met zijn hand.

Ze draait zich om, teleurgesteld, maar het volgend ogenblik ligt zijn arm al stevig om haar schouders.

‘Onzin,’ zegt hij, ‘maar ik zie eruit met dat ding, ik zie het nou zelf.’

Dé kijkt naar hem op.

‘In ieder geval...’ begint ze langzaam, ‘och!’ ze schudt hem met kleine, driftige beweginkjes, ‘t sop is de kool niet waard. Zeurpiet! Weet je...’ haar vingers plukken aan het zijden stiksel, ‘dat ik nog niet eens een zoen heb gehad, een ochtend- zoen? Bruut, die je bent!’

‘Nee!’ Huug kijkt verschrikt, dan bukt hij zich haastig en diep over haar heen.

Het is op dat ogenblik dat de kamerdeur zachtjes openkiert. Drie paar lachende ogen gluren door de spleet naar binnen en... Een krijs van Dé, Huugs bassende bromstem, vanwege dat hij nu toch voor gek staat, en meteen is de kamer gevuld met een kabaal van uitgelaten begroetingskreten. Het wordt een lawaai, waarbij zelfs Tarras het nodig oordeelt, van veraf in te stemmen, zodat Détje tenslotte wanhopig haar vingers in haar oren propt.

‘Als dat geen bom is, dan weet ik het niet meer,’ zucht Emy eindelijk en laat zich neervallen op de bank bij het raam. ‘Kinders, wat hebben jullie 't hier heerlijk!!’

‘En wat een enige schouw,’ bewondert Suus.

‘Dat fantastische uitzicht...’

Dé kan het nog niet omvatten. ‘Maar vertel nou 'es,’ dringt ze aan, ‘hoe komen jullie dan hier? Om hoe laat ben je wel niet van huis gegaan? En tante en oom, hoe is het daarmee? Jullie doen geen mond open. Anneke!!’

Maar Anneke heeft wat anders te doen. Ze kijkt naar Huug met open mond, die, dit het geschiktste ogenblik vindend om ongemerkt te verdwijnen, terugwaartse bewegingen maakt in de richting van de slaapkamer. Even trilt het om haar mondhoeken, dan knalt ze los, onbedaarlijk en aanstekelijk.

‘Huug!’ ze slikt krampachtig, ‘wat... wat... o jongen, wat staat je dat snoezig! Laat je 's bekijken.’

Nu hebben ook de anderen hem pas in de gaten.

‘Die draak,’ giert Emy vanaf de bank.

‘Symbolische voorstelling natuurlijk,’ begrijpt Anneke.

‘Om te gillen,’ Suus springt overeind, ‘ga je zo naar de manege. Wacht, blijf even zo staan, dan haal ik m'n fotoestel...’

Met een dreun valt de slaapkamerdeur dicht, dat de Hut ervan trilt. Huug is verdwenen.

‘Huu,’ doet Anneke spijtig, dan draait ze zich weer om naar Dé. ‘Nou, jullie wilden zo graag overvallen worden ... je hebt je zin, ik heb in weken niet zo gelachen. En vertel nou 'es op: waar ontbijten we, dan kunnen we helpen. Ik heb van alles meegebracht...’

Op het goudgeel damast fleuren de bloemen. De zon vonkt over messen en vorken en weerkaatst uitbundig in de nikkelen broodschaal die Détje als pronkstuk in het midden heeft neergezet. Knus en huiselijk staat even verderop het rieten mandje met de broodjes, waarvoor Emy op haar bromfiets naar Laren is geraced en in de koeler klont geel de boter.

Ze zitten; het wachten is op Huug. Met een hoeraatje wordt hij ontvangen. Geschoren en fris, in z'n goedzittende beige rijbroek met sporthemd, glimlacht hij, een tikje zelfbewust.

Zo begint het ontbijt die eerste ochtend, terwijl Anneke vertelt van hun avontuurlijke tocht door het donker.

‘Kind,’ bewondert Dé, ‘dat je niet bang was!’ en er trilt een vleugje ongerustheid in haar stem. ‘Tarras is echt niet voor de poes, hij had je wel kunnen aanvliegen.’

‘Ik vertrouwde maar helemaal op Carla,’ zegt Anneke eenvoudig, ‘en ik was ook wel bang, natuurlijk. Maar wat konden we anders?’

‘t Leek ons zo'n enige verrassing,’ helpt Emy haar.

‘Nou, dat was het!’ Huugs jolige lach, die getuigt dat hij het drama met de ochtendjas niet al te zwaar heeft opgenomen.

‘t Is dol dat jullie er zijn,’ vindt Dé en ze knijpt even haar ogen dicht, als een poes in de zon, ‘van ons mag je blijven tot de winter, niet Huug?’

‘Tot na de winter,’ verbetert deze, ‘dan komen ze nooit meer terug. Och, geef me de kaas even aan, Anneke?’

Anneke steekt haar tong uit. ‘Nog altijd geen zier veranderd, die man van jou,’ stelt ze vast, ‘ik heb je nog zó gewaar-

schuwd. Hier, kaas!!' en ze schuift hem het schaaltje toe. 'Ga je nou straks weer dressereren?' wil Suzelien weten.

Huug tikt Emy op haar vingers, die een klont boter balanceert op de punt van haar mes, schuin over de tafel.

'Ik ben al druk bezig,' knikt hij, 'dat zie je toch?'

Ze lachen.

'Hoe gaat het met je kleuters?' informeert Dé dan.

Anneke, die assistente is op een kleuterschool, raakt in vuur. 'Schatten,' vertelt ze, 'je moest ze zien. En ik schiet reuze op met m'n lessen. Vader zegt dat ik hem leer, hoe hij vroeger ons had moeten opvoeden,' lacht ze.

Détje, genietend, knijpt haar ogen dicht. 'Ons!' Anneke spreekt altijd van 'ons', zo prettig als dat klinkt.

'Neem nog wat jam,' wijst ze, 'o toe, ik moet het niet hoeven vragen.'

'Wie wil 'r nog thee?' wil Emy weten, 'hou' je kopje maar bij. Moet ik opschenken?' Ze kijkt vragend naar Détje, die knikt. 'Voor straks ja, als Huug weg is. Jullie mogen voor één keer mee tot de straatweg.'

'Kijken hoe wij afscheidnemen,' vult deze aan, 'dan doe je 't nooit meer. Of misschien juist.'

Suzelien kijkt met een keurende blik om zich heen. 'O,' zegt ze enthousiast, 'ik ga bendes foto's maken ... van de Hut, van het bos, de honden ... van jullie. Kinders, 't is hier super!' Ze strekt haar armen. 'Een ideaal plekje...'

'Weet je 't ook?' bromt Huug en staat op.

Hoofdstuk 6

Anneke zet het laatste potje aardbeienjam op de aanrecht, dan is haar tas leeg. ‘Zo,’ zegt ze, ‘dat is alles.’

‘Alles!’ Détjes ogen gaan langs de uitstalling van heerlijkheden, ‘ik kan 'r een delicatessenhandel mee beginnen ... kind, jullie hebben uitgepakt!’

‘Voorlopig zullen we je wel helpen opmaken ook,’ belooft Ank en ze lacht tegen de cake, die goudgeel blinkt. ‘Jij gaat 'r het eerst aan!’ Haar wijsvinger strekt zich uit, juist als Emy over de drempel binnenstapt, een stofdoek in haar hand.

‘Jakkas, wat doe je bloeddorstig,’ vindt die, ‘en waarom ik? Neem dan liever Suus, die is vetter. Moet de gang niet gedaan, Slotvrouwe?’

Dé plant haar hak op een ster in de kokosmat.

‘Hè,’ pruilt ze, ‘vervelend zijn jullie, ik wil niet dat je hier komt om stof af te nemen en kamers te doen.’

‘t Was anders hard nodig,’ vindt Emy en ontwijkt handig een uitval. Buiten, voor het open keukenraam, verschijnt Suzeliens hoofd.

‘De tent is klaar,’ kondigt ze aan, ‘is er al koffie?’

‘Die mag jij dan zetten,’ knikt Emy genadig in Détjes richting en wipt galmend weer de gang in.

‘Hè ja,’ Anneke wordt eensklaps vol bedrijvigheid, ‘laten we gauw voortmaken, dan gaan we met z'n viertjes boodschappen doen. Mogen de honden mee?’

‘Natuurlijk mogen de honden mee.’

Suzelien vist met een lange arm een flintertje cake van de schaal. ‘Heerlijk,’ prijst ze, ‘zelf gebakken, An?’

‘Waar zie je me voor aan?’ vraagt die. ‘Nee, moeder en dat kan ze, hè Dé?’ Ze schudt de fluitketel voor haar neus heen en weer. ‘Zo genoeg water?’

‘Toe nou, sinds wanneer heb jij geen koffie gezet? En overigens, dat zou ik doen.’

‘Jij doet niets vandaag,’ beslist Ankie pertinent, ‘je hebt het druk genoeg met zo'n stelletje erbij...’

Het is halfelf, als ze, natuurlijk weer buiten: heerlijk, zoals je hier toch leeft, daarbij kom je in de stad toch wel veel te kort... nou ja, de terrasjes, maar die zijn stikvol en het stinkt er overal naar benzinedampen, het is halfelf als ze hun koffie drinken, lui in de ligstoelen, door Huug aangesleept.

‘Ik geloof dat ik al bruin word,’ glundert Emy en kijkt naar haar armen.

‘Ja typisch: vroeger had ik het idee dat je, om bruin te worden, per se aan het strand moest zitten,’ vertelt Dé, ‘maar dat heb ik hier gauw laten varen. Alleen, 't is ontzettend, zo smerig als je wordt, dat wel. Eén wandeling, en je ziet als een tor, werkelijk. Enfin, dan duiken we in de badkamer...’ ze geeft een vaag handgebaar naar het meertje, verderop, ‘of we rijden naar Laren of naar Hilversum, daar is een zwembad. Wie wil er nog cake?’ ze houdt de schaal uitnodigend in de hoogte, ‘t Droogt anders maar uit in de zon. Niemand? dan zet ik hem binnen.’

Suzelien kijkt op haar armbandhorloge. ‘Moeten we niet 'es opstappen,’ vindt ze, ‘t is over elven?’

‘Ja goed, lopen jullie maar vast naar de straatweg, ik kom direct. Even sluiten. Anneke, roep jij de honden?’

In Détjes ogen tintelt iets.

Annekes blik gaat zoekend rond de Hut. In de verte stoeit Tarras met zijn moeder. ‘Tarras, hier!’ Haar stem gaat verloren in de ruimte. ‘Carla!!’ Even tilt de laatste haar kop op, dan gaat ze rustig door met spelen. Anneke roept, fluit, roept nog 'es ... het geeft niets. Ze horen haar niet of doen alsof. ‘Naarlingen,’ scheldt ze, ‘en gisteravond...?’ ‘Gisteravond was ik er niet bij,’ lacht Détje, ‘allemaal 't werk van Huug. Let op!’

Ze loopt het huis binnen en komt even later terug met een korte hondezweep. Eén knal en onmiddellijk, zonder een seconde van aarzeling komen de honden naar haar toe.

‘En toch hebben ze nooit één tik gehad,’ knikt ze trots, ‘we houden niet van slaan, Huug en ik, alleen ... ja toch, één keer heeft Tarras een striem gekregen, maar toen was het ook

wel erg nodig, denk ik. 't Is al zo lang geleden. In het begin kon ik ze ook geen baas, maar dat heeft Huug ze gauw afgeleerd. Ze namen gewoon een loopje met me ... En ze moeten nu eenmaal gehoorzaam zijn, anders kun je ze onmogelijk houden, twee van die reuzen.'

Bukkend haakt ze de beide riemen vast, dan geeft ze Anneke de lijn.

'Hierzo, ga maar vast, ik kom zo.' Ze wipt de Hut binnen.

'Moeten die kopjes hier zo blijven staan?' Emy roept het haar achterna, staande bij de tafel.

Even aarzelt Dé. 'Och, d'r komt hier nooit iemand ... enfin, dat doe ik nog wel even.'

'Onzin!' Em heeft ze al in elkaar gezet, loopt er voorzichtig mee naar het open keukenraam. 'Makkelijk is dat!'

Over het bospad gaan de beide meisjes. Anneke geeft een zachte ruk aan de lijn. 'Stil jongens, niet zo trekken.'

'Wacht zeg...' Suzelien staat eensklaps stil, 'm'n fototoestel, even halen!' en op een holletje loopt ze terug. An slentert in haar eentje verder.

Heerlijk, zoals ze hier wonen, daar kom je in de stad toch veel bij te kort. En dan hebben zij het nog getroffen, met een aardige tuin en op de eerste verdieping dat reusachtige balkon. Maar Em bijvoorbeeld, op haar bovenhuis met dat malle aanhangseltje van één bij één ... nieuwbouw heet dat. Net vogelkooien. Nou, ze houdt echt van modern, maar dit...?

Ze glimlacht even als ze denkt aan de Hut. Dat is nou ook niet bepaald een kasteel en alle comfort is ver te zoeken, maar daar zit het 'm niet in ... er gaat toch iets van uit, iets gezelligs, iets knussigs, iets ... daar heeft ze het woord: iets persoonlijks. En dat missen hun huizen in de stad, terwijl...

'Héé ... daar hebben we Détje!!'

Anneke kijkt op, een beetje geschrokken van de onverwacht luide mannenstem. Voor haar op het smalle pad staat een jongen van 'n jaar of twintig, met druk gebarende armen en een brede grijns om zijn mond.

'Hoe gaat het jou zeg, in geen eeuwen gezien. En Huug, nog

altijd in de paarden? Ik hoorde toevallig dat jullie hier zaten. Je moet weten, ik...'

'Sorry,' valt Anneke hem in de rede, 'maar...'

'Ik logeer hier een paar weken, zie je. Bij een tante, och je weet wel. Niet dat dat nou zo'n plezier is, maar de ouweheer heeft graag dat we de familierelatie 'n beetje onderhouden. Loet is er ook. Maar zeg, vertel 'es, hoe...? Hééé?'

Hij schiet als een snoek opeens naar voren, zijn gezicht tot vlak bij dat van Anneke brengend, zodat ze geschrokken een pasje achteruitdoet. In zijn ogen komt een verschrikte uitdrukking, terwijl hij ze knijperig toedrukt.

'Verroest, je zou zeggen,' mompelt hij, 'ben je nou zo veranderd, of...? Nee, nee, ik zie het: je ... je bent het niet!' Anneke schiet in een proestlach. 'Ik ben het natuurlijk wèl,' knikt ze, 'alleen niet Détje, als je dat bedoelt.'

'Nee,' hij schudt zijn hoofd een beetje hulpeloos, 'ik zie het, n-neem me niet kwalijk, zeg. Dat komt, uh... ' zijn ogen zoeken het bladerdak boven hun hoofden, 'dat gedempte licht, zie je, d-dat... dat doet je de das om. Buiten, ik bedoel in de zon, zou ik je direct herkend hebben, o ja vast!'

'Herkend?' Anneke valt van de ene verbazing in de andere. Want hoe kun je iemand herkennen die je nog nooit eerder hebt ontmoet?

'Dat je niet Détje was bedoel ik,' verduidelijkt hij.

'Ooo, juist!'

Rare kwibus. Ze zucht, met een flauwe trilling om haar mond. 'Ja, 't is hier wel een tikje schemerig,' geeft ze toe.

'Aardedonker,' bevestigt hij, 'maar uh, dat hindert niets hoor, absoluut niets. Donker heeft z'n voordelen ook...'

Hij glimlacht trouwhartig, terwijl hij opnieuw zijn gezicht naar Anneke toebuigt. Ze voelt hoe ze onwillekeurig verstrakt. Want wat bedoelt hij daarmee? Speelt hij de onnozele en is dit een soort kinderachtige poging tot aanpappen of is hij werkelijk zo... zo vreemd? Ze wou maar dat de anderen kwamen, een beetje griezelig vindt ze hem wel, hoewel niet gevaarlijk ... dat niet.

Maar Felix Poortenaar heeft haar veranderde houding nauwelijks opgemerkt. Luchtig babbelt hij voort.

‘En dan,’ vertelt hij, ‘het komt ook omdat ik mijn bril heb vergeten natuurlijk. Niet dat ik bijziende ben of zo, maar een enkele keer is zo'n ding toch wel gemakkelijk. Hoewel ik 'm bijna nooit draag, want nodig heb ik 'm niet... o nee, absoluut niet. O, sorry!!!’

Hij trekt haastig zijn voet terug van Annekes schoenpunt, die hij voor een denappel heeft aangezien. Dan maakt hij een hoofse buiging en steekt zijn hand uit, in de verkeerde richting. ‘Poortenaar,’ stelt hij zich voor, ‘Felix.’

En meteen is daar Annekes bevrijdende lach, die de situatie redt.

‘Wijbregts,’ doet ze hem na, ‘Anneke! Ik ben een nichtje van Dé, we logeren hier met een tent.’

‘Och kom, aardig!’ Hij zwenfelt haar arm zo uitbundig, als is hij van plan dit steunpunt voorlopig niet los te laten, welk voornemen gelukkig wordt verijdeld door de komst van Suzelien, die vanuit de verte uitbundig haar fototoestel zwaait.

‘Ik heb meteen de tent gesloten,’ annonceert ze, ‘de anderen komen zo!’

Ze houdt op bij een luidruchtig: ‘Aháá!’ van Felix, waarbij hij waarschuwend zijn vinger naar haar opsteekt. ‘Daar hebben we dan toch ... niet gooien meisje, niet gooien!’

Hij bevroedt in de verste verte niet wat het is dat Suzelien in haar hand heeft en ... Dé heeft van die grapjes, soms. Of is dit nou...? hij kan er geen wijs meer uit, ze lijken allemaal op elkaar...

‘Suzelien Willekes,’ helpt Anneke hem op streek met een wenk in haar richting, ‘meneer Poortenaar.’

‘Felix,’ verbetert hij. ‘Ben je ook een nichtje van Dé?’

‘Een vriendin van Anneke. We logeren hier met...’

‘Ja, ja ... aardig,’ betuigt de heer Poortenaar andermaal en schopt Tarras in zijn lenden, die gromt. En dan naderen eindelijk ook Emy en Dé, genoeglijk kletsend, tot opeens de laatste een gil slaakt.

'...Poortenaar,' stelt hij zich voor, 'Felix...' (blz. 44)

‘Nee maar Felix, hoe kom jij hier verzeild?’ en ze steekt haar hand uit, waar hij langs grijpt.

‘Détje!’ het klinkt als een zucht van verlichting.

‘Hoe gaat het jou?’ Dé's ogen kijken vorsend. ‘En Loet, is die hier ook? Wat enig, waar zitten jullie, vertel 'es? Maar wacht, zet eerst je bril op, dan kun je kennismaken.’

Felix geeft een afwerende beweging met zijn hand. ‘Allang gebeurd, maar ik ben alleen sterk in het onthouden van voornamen, de achternamen vergeet ik meestal. Hier, dit is Anneke, uh...’

Zijn vinger wijst naar Emy, die grijnst.

Dé hakt de knoop door. ‘Stil maar,’ zegt ze, ‘daar breng je toch geen steek van terecht, zo. Laten we eerst uit dit mistroostig duister naar lichtere oorden terugkeren, we moeten boodschappen doen in Laren, ga je mee?’

‘Graag,’ accepteert Felix en dan, als een koppig kind: ‘Maar ik heb al kennisgemaakt, heus.’

‘Des te beter, jochie ... kom hier, je gaat de verkeerde kant.’

Op de straatweg, in het uitbundig stralende zonlicht dat eensklaps op hen neervalt, kijkt Felix met verbaasd knipperende ogen naar Emy.

‘Nee,’ geeft hij weifelend toe, ‘ik geloof toch niet dat wij ... elkaar...?’

‘Emy van der Graaf,’ stelt Détje voor en voor de derde keer buigt hij diep en hoffelijk en kijken ze neer op een dubbele kruin van donderblond haar.

Onderweg vertelt Felix: van de tante ... van Loet, die een zusje blijkt te zijn en vijftien, van de logeerpartij en de blijkbaar noodzakelijk te onderhouden familierelatie.

‘Je komt maar veel,’ troost Dé, ‘we zijn met een heel stel. Als je Loet maar meebrengt en je bril.’

‘M'n bril? Och...’

‘Nee, niet och.’ Dé valt onvermoed fel uit, opeens. ‘Omdat jij nu vindt dat dat ding je niet staat, je reinste kolder. Een idee fixe. En dan nog, al stond-ie je als een aap, wat heeft dat 'r mee te maken? Je ziet geen steek zo en vandaag of morgen lig

je onder een auto.'

'Nou, geen steek...? dat is niet waar. En trouwens, ik heb 'm nu eerlijk vergeten.'

'Als je maar weet dat ik je een volgende keer terugstuur,' dreigt Dé, die kennelijk ook anders kan zijn, 'pedant, ijdel ventje!'

'Dat is het niet,' sribbelt Felix nog nukkig tegen, 'maar ik heb 'm niet nodig, heus niet. Niet op straat. Dat heb ik trouwens daarstraks ook tegen Anneke hier gezegd en...'

Hij houdt op bij hun proestende geluiden.

'Wat is er?'

'Niets. Alleen maar dat het Suzelien is, waar je naar wijst en niet Anneke. Niet nodig, zei je hè? Als ik je dokter was...' Dé strekt betogend haar wijsvinger uit, 'dan droeg je er twee in plaats van één. Of één met dubbele glazen. Zo, en nu mag je hier even buiten blijven wachten als je wilt, ik heb theedoeken nodig. Maar blijf alsjeblieft staan waar je staat, ik hou' m'n hart vast!'

Op de terugweg hebben ze 't over hem...

'Hij ziet toch wel vreselijk slecht,' vindt Anneke medelijdend. 'Kind, zeg het nooit, want je bent voor altijd uit de gratie,' raadt Dé. 'Natuurlijk ziet hij slecht, maar wat wil je? Hij heeft een pracht van 'n bril, waar-ie minstens zo scherp mee kijken kan als jij en ik. Wanneer-ie 'm maar opzet, want dat is de hele zaak. En overigens is hij 'n beetje excentriek... student, enorm knappe kop en alle anderen ver vooruit, maar loei-eigenwijs wat dat ene betreft, waardoor hij ons in Amersfoort al menig keertje in de onmogelijkste situaties heeft gebracht.'

'En zijn zusje?' wil Emy weten. 'Is die net zo?'

'Loet?' Detje klapt de zweep als Tarras op het bospaadje eensklaps grommend aanslaat. Ze lacht. 'Loet is een pretkind, helemaal... een "stuk", noemen jullie dat geloof ik. Een halve jongen, een wilde ... aan de andere kant een engel van goedheid. Ze kan Felix ongenadig op zijn huid zitten - want ook zij is haar leeftijd ver vooruit, om hem het volgend ogenblik

als een moeder te verzorgen. Nee, Loet is zó, en...'

Op dat moment zijn ze de rand van het bos genaderd. Voor hen ligt de Hut te blakeren in de felle zon; uit een lage ligstoel ernaast rijst een lange, uit haar krachten gegroeide meisjesfiguur op, met gebronsde benen en slungelige armen, waarvan ze er één in de hoogte steekt bij wijze van groet. Haar gezichtje is mager, met even dat weemoedige trekje om de mond, dat de tegenwoordige meisjes zich hebben aangemeten; haar ogen zijn donker en sprekend.

'Hei!' schalt haar hesige stem, 'of je nooit kwam! Ik dacht dat je minstens naar Amsterdam was ... zit hier al 'n uur zowat. En heb je soms Felix ook gezien? ik ben 'm kwijt. En je weet...'

'Loet,' stelt Dé voor en ze ondergaat met een glimlach de onstuimige omhelzing, die haar bijna smoort.

Hoofdstuk 7

‘Huug, toe...!’ Loet steekt een pruilende onderlip ver naar voren, wat haar helemaal op een baby doet lijken, ‘eventjes dan, van hier tot... tot dat paaltje daarginds, verder niet. En jij mag 'r vasthouden bij de teugel.’

‘Je moet naar huis,’ weert Huug af, ‘anders weet je tante niet waar je blijft.’

Ze trekt onverschillig haar schouders op.

‘O jawel, ik heb gezegd dat ik hier naar toe ging, koffiedrinken.’

Huug, kwasi-verontwaardigd, stuift op: ‘Zo, kleine feeks, je hebt jezelf dus bij voorbaat maar uitgenodigd?’

‘Anders had Dé het gedaan,’ knikt Loet vol overtuiging, ‘maar zeg nou 'es...’

‘Nee,’ schudt Huug onverbiddelijk, ‘trouwens, koffiedrinken is geen paardrijden.’

Loet steekt een spits tongpuntje naar hem uit.

‘Grappig. Dus ik mag niet?’

‘Dovig?’

‘Je bent een echte tiran en ik begrijp niet hoe Dé jou ooit heeft kunnen trouwen,’ snibt ze met een vinnig mondje. ‘Verder is ze helemaal oké.’

Détje buigt met een proestlach. Ze grijpt een lok van Loets warrelig haar, dat ze om haar vinger wikkelt.

‘Ik apprecieer het compliment,’ zegt ze, ‘maar heus Loet, Huug heeft gelijk. Ten eerste zijn ze net thuis en de paarden zijn moe en warm en stoffig ... ten tweede is Jenny een volbloed en overgevoelig, zodat het onverantwoordelijk zou zijn om...’

‘Onverantwoordelijk!’ ze blaast haar minachting uit, maar Dé vervolgt onverstoorbaar:

‘... om je daar bovenop neer te planten en ten derde...’ ze wil zeggen: ben je nog veel te jong! maar slikt het haastig in, terwijl ze verbetert: ‘moet je dat werkelijk aan Huug overlaten. Tenslotte zijn de dieren niet van hem.’

‘En de andere dan?’ waagt Loet nog een laatste poging, terwijl ze wijst naar het paard, dat door Taco is bereden, ‘die is zo mak als ... als de tijger voor m'n bed. Daar kun je over lopen.’

‘Best mogelijk,’ meent Huug, ‘maar Leddy loopt zelf, dat is het verschil. En laten we nu eens en voor al van dit onderwerp afstappen Loet, dan blijven we de beste vrienden.’

Loet zwijgt en slikt de pil.

Ze zitten met z'n zevenen onder de berk voor het huis; Huug heeft Taco meegenomen, na een urenlange rit over de hei, waarbij ze samen hele tijden zwijgend hebben genoten.

Typische kerel, die Taco, bepeinst hij en kijkt tersluiks naar hem, zoals hij daar zit tussen Detje en Suus: stil, in zichzelf gekeerd, op het verlegene af, wat hem iets wonderlijk stugs kan geven, hoewel hij dat helemaal niet is. Maar een jongen waar je van opaan kunt en die, ondanks het betrekkelijk grote leeftijdsverschil, je vriend zou kunnen zijn.

De meisjes hebben hem dadelijk herkend als het jongmens, dat hun gisteren de weg heeft gewezen, hier naar toe.

‘Of hij ook in Blaricum woont?’ vraagt Emy, als het gesprek dreigt dood te lopen, nu Loet niet langer het hoogste woord voert.

‘Nee, in Laren,’ schudt Taco, ‘maar vader denkt erover zich in Amsterdam te gaan vestigen.’

Er komt een verdrietige trek op zijn gezicht.

‘Als wat?’ Het is Loet die het er uitflapt.

Hij aarzelt een seconde. ‘Vader is muzikleraar,’ zegt hij dan, ‘en u begrijpt, in de stad...’

Het laatste zegt hij tegen Detje.

‘Natuurlijk,’ knikt ze begrijpend, ‘de stad biedt zoveel meer mogelijkheden voor iemand die lesgeeft, dat is logisch. Kom...’ ze veert overeind, slaat wat takken van haar rok, ‘we moesten maar eens voor de koffietafel gaan zorgen, 't is bij enen, zie ik. Wie helpt?’

Loet staat al naast haar. ‘Ik, Dé?’ bedelt ze, ‘mag ik?’

‘Als je geen glazen breekt en de melk niet laat overkoken en

de aardbeien wast,' beslist Huug, 'anders niet.'

Ze werpt hem een verpletterende blik toe. 'Jou kijk ik de eerste week niet meer aan.'

'En dat is de helft van je vakantie, hè?' hoopt Huug, zo gretig, dat ze het opeens allemaal uitproesten. Loet zelf doet mee.

'Och jòg!' Ze draait zich om op haar hielen. 'Ga je mee, Dé?' Taco staat op.

'Ja, 't wordt mijn tijd ook 'es.' Hij steekt z'n hand uit. 'Mevrouw...'

Maar Dé komt terug, een onwillige Loet meesleurend, die tegenstribbelt. 'Je blijft toch zeker ook?' inviteert ze. 'En hoor eens, laten we nou af spreken dat hier in de Hut van nu af aan niet meer wordt ge-mevrouwd of ge-juffrouwd ... geen gehoor bij mensen van zo ongeveer één leeftijd. We zullen zo zoetjesaan eikaars voornamen nu wel kennen. Enne ... natuurlijk blijf je koffiedrinken, tenzij je thuis wordt verwacht?' 'O nee, dat niet, ik blijf wel meer weg als ik ga paardrijden. Maar...'

'Maar de vreselijke drukte die je meebrengt,' begrijpt ze lachend, 'nou, dat valt wel mee, als ze allemaal zo waren?'

Ze kijkt met een plagende blik naar Loet, die prompt opstuift. 'Dat is gemeen, ik ga naar huis. Hubertus, m'n fiets!!' 'Kind, weet je dat je leverkaas krijgt?' herinnert Huug zich haar lievelingsbeleg.

Twee sprongen, en Loet staat bij de keukendeur. 'Daar laat ik me voor in het diepst van mijn ziel beledigen,' knikt ze, waarop Huug zijn hoofd schudt en iets mompelt van 'geen sprankje eergevoel, die tegenwoordige meisjes' en Loet haar tong uitsteekt met een snuivend: 'Opa! Eergevoel hoort thuis in een vorige eeuw, wij verkopen ons voor een plak leverkaas. Hoewel het, wat mij betreft, ook ham mag zijn, maar dan de echte.'

Het wordt een gezellige maaltijd en Anneke bedenkt, hoe Dé toch de gave bezit, altijd en overal de mensen naar zich toe te trekken. Zo door en door gastvrij is ze, met precies dat, wat

inneemt, zonder opdringerig te worden. Zelfs Taco ontdooit en voert een levendig gesprek met Suzelien over fotografie en de belichtingstijd bij donker weer.

‘Ik neem enkel moment,’ schettert Loet van de andere kant, ‘altijd prijs, geen nieten.’

‘Dat dacht je! Tenzij je 'm tegen de zon inneemt,’ herinnert Huug plagend.

Suus diept in haar tasje.

‘Hierzo, een tegenlichtopname,’ bestrijdt ze, ‘je ziet hoe mooi die is geworden. Die wazige toren tegen een inktzwarte achtergrond.’

‘Sorry,’ vindt Taco, ‘maar dat is het nou net. Ik wil niets van die foto zeggen, maar de achtergrond mag niet inktzwart zijn, nooit. Ook daar moeten de contouren nog scherp blijven en zichtbaar.’

Suus zwijgt, een beetje gepikeerd. Ze vindt zichzelf de beste fotografe van de hele M.M.S., sinds ze eens met een wedstrijd een prijs heeft gewonnen, en haastig vervolgt hij, haar gezicht ziende: ‘Je moet het vooral niet opvatten als een aanmerking, want zo is het niet bedoeld. Ik breng er zelf niks van terecht, maar ik ben ook nooit helemaal tevreden over een foto en als die beter kan, waarom zou je dan niet met wat ernstige studie proberen, haar beter te maken? Het kost hetzelfde, alleen wat meer moeite.’

‘Lariekoek,’ vindt Loetje, ‘je maakt foto's om de herinnering die eraan verbonden is, niet als studie en ik vind ze erg beelderig hoor, die natuuroptnamen allemaal, maar geef mij maar een geestige snapshot van Huug in ... in...’

‘In Détjes ochtendjas,’ proest Anneke plots en Loet, die er niets van begrijpt, knikt ernstig.

‘Bijvoorbeeld ja, zou je reuze staan, vast. En dan met een grote, gouden draak op je rug.’

Ze gillen. ‘Of je er bij geweest bent,’ vindt Emy en Dé verklapt: ‘Ze hebben ons vanmorgen verrast, heel vroeg, om halfzeven of zo iets, en Huug had mijn ochtendjas aan.’

‘Met een draak,’ bevestigt Suzelien.

‘Typisch Huug!’ Loet schudt haar hoofd. ‘Het was me m'n leverkaas waard geweest om dat te hebben gezien. Tjoppie, wat spijtig.’

‘Ja,’ grijnst Huug, ‘jij was het enige dat er nog aan ontbrak, wil je geloven?’ Hij neemt een slok van zijn koffie, maar zet met groot misbaar het kopje weer neer, terwijl hij z'n gezicht vertrekt tot een afzichtelijke grimas.

‘Wat is 'r?’ vraagt Dé verschrikt.

‘Vellen!’ Huug rilt. ‘Zie je nou, dat je aan dat kind niets kunt overlaten? Nog niet eens koffie kan ze behoorlijk inschenken. Bäh!’

‘Overdreven ventje!’ Loet neemt rustig het kopje voor z'n neus weg. ‘Ik vlieg al voor je, nou goed?’

‘Doe er dan meteen wat meer suiker in,’ verzoekt Huug en presenteert Taco een sigaret.

‘Zouden we...’ komt hier aarzelend Dé's stem, ‘die herinnering, waar Loet het daarnet over had, ook nu maar niet 'es vastleggen? Ik bedoel, een foto van jullie eerste koffietafel hier? Huug!!’

Maar Suzelien is al overeind. ‘Ik neem 'm,’ beslist ze, ‘ja, wat een eendvogels zijn we ... hele debatten over belichtingstijd en diafragma, maar om hiervan een prentje te maken, daar denkt niemand aan.’

Ze duikt de tent binnen en komt weer te voorschijn, net als Loet voorzichtig komt aangeschuifeld, haar ogen strak op een boordevolle kop koffie gericht.

‘Ja, blijf daar even staan, Loet,’ verzoekt Huug, ‘Suus gaat een foto maken...’

‘O, enig!’ Loets blik blijft op de koffie gericht, ‘van mij?’

‘Nee ... van ons, dat is het juist.’

Met drie sprongen is ze bij hem, na de koffie op de grond te hebben neergezet, zodat ze er aan alle kanten overheenplast. Twee slanke, bruine handen grijpen in Huugs haardos, de trots van zijn leven, na mij, verzekert Dé altijd, en richten er een verwoesting aan, die alleen is te vergelijken met een ontwaken na veertig graden koorts of een nachtmerrie van de

allerergste soort.

‘Akelig, miserabel, hatelijk jochie,’ een graai in z'n kuif, ‘zul je nou eindelijk 'es ophouden met me de hele dag te treiteren? Zo, daar ... daar ... daar!!’

Een laatste streek en Loet laat zich amechtig op een stoel neervallen.

‘En haal je koffie nou maar zelf,’ besluit ze, met een vage handbeweging achter zich, ‘wanneer d'r nog in is, tenminste.’ Huug kijkt verbijsterd. Op een dergelijke plotselinge aanval is hij niet bedacht geweest. Zijn scheiding, waar hij elke dag een kwartier aan besteedt, is tot een ware ravage vervormd ... zo iets als een bergpad in Zwitserland, het haar op z'n kruin staat rechtstandig overeind.

Dan klikt Suzeliens fotoestel.

Loet danst van plezier en had 'r graag willen zoenen uit pure dankbaarheid.

‘Lekker!’ ze steekt een spitse tong uit naar Huug, die foeterend naar binnen vlucht, ‘krijgen we er allemaal één, Suus? Ik laat 'm op school zien, vast!’

Maar vijf minuten later is hij terug, onberispelijk als steeds, een vergevensgezinde lach om zijn mond. Hij steekt zijn hand uit naar Loet, die achteruitdeinst.

‘Weer vrienden?’

‘Op 'n afstand, ja!’ stelt ze haar eis.

‘Je bent onredelijk,’ verwijt Huug, ‘ik kom met de beste bedoelingen...’

‘Leer mij jullie bedoelingen kennen!’ Loet trekt een strak mondje, waarom ze allemaal proesten.

‘Loet, de wereldwijze,’ glimlacht Détje. ‘Gelijk heb je, hoor kind, vertrouw geen man. Nou, hoe zit het met die foto, nemen we die nog?’

Ze poseren, waarbij Suzelien niet afdrukt, maar doet alsof, en schuiven daarna genoeglijk pratend bij, waarbij ze het wel doet, net op het ogenblik dat Anneke bezig is een appel te schillen en Loet de laatste aardbei van de schaal kaapt.

‘Net goed,’ vindt Huug, ‘je hoort te vragen. Ik stel me voor

in deze vakantie al de gebreken uit jouw schandelijk verwaarloosde jeugd vast te leggen op een film, waarvan we een serie afdrukken onder familie en kennissen zullen verspreiden. Zo iets als een reglement: Loet, denk erom, foto achttien: niet met je voeten op een stoel. Ik geloof beslist dat het opvoedend zou werken,' knikt hij naar de anderen, 'zo iedere dag je eigen fouten onder je neus.'

'Dan mag je wat mij betreft wel een fabriek aankopen, een filmfabriek,' zucht Loetje, 'en dan kom je nog te kort.'

'Zelfkennis is de eerste stap tot verbetering,' stelt Anneke vast, 'en overigens, wij zullen je wel helpen... ik werk op een kleuterschool.'

Waarna Huug zo'n lachstuip krijgt dat hij zich in z'n laatste slok koudgeworden koffie verslikt.

Om drie uur brengen ze de paarden terug naar de manege. Loet draait om hen heen met 'hongerige' blikken, zoals Dé het uitdrukt, maar ze waagt het niettemin niet, te proberen Huug nogmaals te vermurwen.

Met droefgeestige ogen kijkt ze hen na, terwijl ze weggrijden, Taco en hij. Als ze zich omdraait, staat Anneke achter haar. 'Zou je zo graag leren paardrijden?' vraagt ze een tikje verwonderd.

Loet bijt op haar lippen en knikt.

'Ja,' knikt ze dan, 'liever dan wat ook. Ik geloof dat ik verkeerd geboren ben, ik had een jongen moeten zijn, geen meisje.'

Met een zwaai pakt ze haar fiets. 'Nou tabé kinders, ik toer 'es op huis aan, voor Felix weer ongelukken begaat. Konden we die bril maar op 'm vastnaaien, zou dat erge pijn doen, denk je? Ach jeetje, die stakker! Nou dág... vanavond zie je ons weer, Dé, vind je 't erg?'

Dan spurt ze weg over het bospaadje, rakelings langs Tarras, die met een grom uit z'n hok schiet...

Hoofdstuk 8

Drie dagen zijn voorbijgegaan en volop hebben ze genoten van de heerlijke omstreken en het prachtige zomerweer, dat nog maar steeds blijft aanhouden. Een wonder, voor deze tijd van het jaar, meestal is het na één zomerdag alweer huilen. Loet, Felix zowel als Taco horen nu tot de geregelde gasten die dagelijks en met een, voor de laatste ongekende, dosis vrijmoedigheid de Hut in- en uitlopen en vooral Taco's bekendheid met de omgeving blijkt van onschatbare waarde. Ze hebben veel gewandeld, langs de slingerende heidepaden, die zich als slangen door het landschap kronkelen; ze hebben een picknick gehouden in het Crailose bos; gezwommen in Naarden ... er de vestingwerken bezichtigd en de grote kerk ... ze hebben honderduit geboomd over Comenius en het raadhuis van Dudok, waar ze bij het laatste tochtje door Hilversum langs zijn gekomen en ze zijn het niet eens geworden wat betreft de architectuur van de laatste jaren. Dit niet in verband met Dudok natuurlijk, die vinden ze eenparig mooi, maar de latere ... Vooral in Anneke vindt deze een felle tegenstandster, wat overigens wel weinig gewicht in de schaal zal leggen, volgens Dé, omdat, zoals ze in de krant heeft gelezen, ze ook in Amsterdam een nieuw raadhuis gaan zetten in moderne stijl - maar dat duurt op z'n minst nog eeuwen, zolang ze het er niet over eens zijn, waar.

Felix, struikelend over een boomwortel, heeft betoogd, dat iedere tijd zijn eigen geest behoort te ademen en die van nu is er een van strakke gebouwen en forse lijnen. Het moet volgens hem nu maar eens afgelopen zijn met torentjes en uitbouwsels, die geen ander nut hebben dan als schuilplaats te dienen voor vleermuizen en verder ongedierte. En ze zullen hem toch moeten nageven dat de grote, royale ramen van tegenwoordig wel heel iets anders zijn dan de onmogelijke en onooglijke venstertjes die ze vroeger plachten te gebruiken en die ze dan bij voorkeur nog zoveel mogelijk probeerden te maskeren door een driedubbele haag van tule, over- en lancastergordijnen, of hoe

die dingen mochten heten.

Emy is het met hem eens, maar Taco bestrijdt: ‘Jullie verwarren het één met het ander en halen twee heel verschillende dingen door elkaar. Op zichzelf heeft dat laatste niets met een “stijl” te maken. Ook ik ben een geweldige voorstander van licht en lucht in m'n omgeving en uit dat oogpunt bezien, waardeer ik ook zeker de zgn. staalconstructies van tegenwoordig, bijvoorbeeld voor scholen, ziekenhuizen, hotels, noem maar op. Maar dat neemt niet weg dat ik een dergelijk gebouw tussen de oude Amsterdamse patriciërshuizen eenvoudig een mismaking vind. Het is trouwens al meer dan erg om te zien hoe daar de grachten hebben geleden in de loop van de jaren en het nieuwe er meer en meer de overhand neemt.’

‘Afschuwelijk,’ stemt Suzelien in, ‘zo'n schreeuwend blok tussen die statige, ouderwetse huizen, waar je in gedachten als het ware de equipages nog ziet voorrijden...’

‘Welja,’ hoont Loet, ‘schrapp de auto's meteen van het lijstje. Waarom niet liever de zaak omdraaien en de hele santekraam slopen, dan krijg je allemaal nieuw. Kijk naar Rotterdam! Het ruimteprobleem is dan meteen opgelost. Maar jullie zelf rijden als het ware nog in die dingen... hoe noem je ze ook? equipages. Het woord alleen al!’

Ja, van Loet kunnen ze dit verwachten, denkt Anneke, maar Felix? en ze wendt zich met een ruk naar hem toe, de draad weer opnemend, waar die werd afgebroken.

‘Je zult toch met me eens zijn,’ zegt ze, ‘dat in een huis als waar Emy woont, je theorie onmiddellijk te pletter loopt op miniatuur glas-in-loodramen en een balkon, waar we... nou, met z'n vieren nog niet op kunnen zitten. En tòch heet dat modern!’

‘Ja,’ geeft de laatste weifelend toe, ‘ons huis is afgrijselijk, dat is zo. Vandaar dat Anneke er dan ook heel terecht nog een zinnetje aan vastplakt!’

Felix geeft zich nog lang niet gewonnen. ‘Alleen ... ze legt de klemtoon verkeerd. Het moet niet zijn: en tòch heet dat modern, maar ... toch *heet* dat modern. Dat is heel wat an-

ders, namelijk. Je hebt kunstschilders die een werkelijk nieuwe richting inslaan, wat, ondanks de felle kritiek soms, waardering afdwingt... het feit alleen, en vaak is ook zo'n richting goed. Maar je hebt er ook, die deze pioniers eenvoudig na-apen, waarbij ze in hun prestaties ver en ver achterblijven. Zij klodderen maar wat. Mensen, die naar een doek met verf smijten ... Hetzelfde vind je hier. Die massa-blokken, ik weet wel niet waar Emy woont, maar ik kèn deze kwasi-moderne stijl, zijn niet te vergelijken met een werkelijk verantwoord ontwerp, dat, goed- of afkeuring daargelaten, een nieuwe tijd en een nieuwe geest ademt. Ziedaar het verschil!

Ze hebben met een beetje bevreemding naar Felix geluisterd, die zich hier plotseling ontpopt als een geheel ander iemand, iemand die duidelijk met z'n twee benen midden in z'n tijd staat. Al het wazige en hulpeloze is ineens van hem afgevallen. 'Goed,' heeft Anneke tenslotte toegegeven, nadat ze zwijgend een poos hebben voortgelopen, 'aangenomen dat je daarin gelijk hebt, dat neemt niet weg dat je mij niet overtuigt, dat het moderne ... laten we zeggen dan het verantwoorde ontwerp, ook werkelijk mooi is. Ik bedoel altijd mooi is.'

'Zeg ik dat? Trouwens, als ik je daarmee in deze enkele minuten wel wist te overtuigen, dan geef ik geen cent voor je persoonlijke opvatting,' geeft Felix terug en roept waarschuwend naar een steen die op de weg ligt en die hij voor een mus blijkt aan te zien.

Het is Loet die een eind maakt aan het gesprek, door in kernachtige woorden te beweren: 'Nou, en schei'en jullie nu 'es uit met dat zwaarwichtige gedaas. 't Is net als Dé daarstraks zei: het geeft je heus geen zier of je dit of dat gebouw mooi vindt of lelijk, het staat er en daarmee uit. Kijk liever naar de zon en de vogels en die bloemen daar in de tuin... dat is altijd mooi, door alle tijden en jaren en eeuwen.'

'Hoor, hoor,' glimlacht Taco, 'zou je werkelijk die zon niet liever blauw zien?' Loet steekt haar tong naar hem uit.

'Nee, pimpelpaars. Och jò, schiet op!'

‘Wat ik minder mooi vind, dat is die lucht die daar in de verte komt opzetten,’ wijst Dé bezorgd, ‘laten we een beetje doorlopen, jongens, anders krijgen we een bui...’

Zo komen ze thuis, waar Huug met een groot glas limonade voor zich, in een ligstoel op hen wacht, heerlijk lui in de schaduw van de Hut.

Loet laat zich naast hem neervallen op de grond.

‘Pfft,’ blaast ze, ‘om te bezwijmen, zo warm. Geef me één slok, Huug, ik smacht.’

‘Achter is de pomp,’ wijst Huug met een hoofdknik, ‘en de siroop staat in de keuken.’

Loet schudt haar bol. ‘Te lui.’

‘Blijf dan maar smachten,’ vindt hij keihard, ‘maar ze is lekker.’

‘Alsof ik van jou ook maar één greintje menselijkheid kon verwachten,’ zucht ze en hijst zich overeind. Op dat moment is het of een grote, grauwe vogel zijn vleugels uitspreidt over de Hut en haar omgeving. De wereld versombert, de hei ligt voor hen open in een vaalgrijze eentonigheid. Eentonigheid in kleur dan...

‘Daar gaat de zon!’ Anneke kijkt naar de hemel, die zich samentrekt tot een compacte, steeds dreigender wordende massa.

‘Onweer,’ knikt Taco en staat op. ‘Wanneer we voor de bui thuis willen zijn, doen we beter op te stappen.’ Het laatste zegt hij tegen Loet en Felix.

Maar Dé, in haar ogen nog altijd de bezorgde blik van daarstraks, schudt haar hoofd. ‘Dat haal je niet eens meer, kijk maar eens hoe gauw het gaat. Hè nee, blijven jullie hier, alsjeblieft.’

Aan de horizon flitst het eerste bliksemlicht, verweg rommelt de donder.

‘Zie je wel? Toe...’

‘Ja, je kunt beter de bui hier afwachten,’ gelooft ook Emy met een peilende blik naar omhoog, en dan, haar wijsvinger uitstrekkend: ‘Daar zit-ie... sjonge, wat een luchtje! Daar

zijn je smijtende kunstschilders niks bij, Felix.'

Er trilt een beetje angst in haar stem, ondanks het grapje en opeens voelen ze het allemaal, wat ze zich tot nu toe nog niet gerealiseerd hebben: hoe ze hier zitten, eenzaam, ver van alles, aan de rand van een bos ... het enige aantrekkingspunt in de hele omgeving.

'Onzin!' Huug wuift de rook van z'n sigaret weg, die blijft hangen, 'dat drijft langs ... en dan nog, we zullen weleens meer onweer krijgen, deze zomer. Je moet niet bang zijn...' Hij legt even, in een beschermend gebaar, zijn hand op Détjes knie. Uit het zuiden nadert nu snel de bui. Gele koppen tekenen zich scherp af in het grauw van de hemel, af en toe licht het, fel en langdurig. Maar nog altijd verweg.

Ze zitten en zwijgen. Loet heeft haar limonade vergeten. Loodzwaar hangt de stilte, als een dreiging; de warmte wordt onheilspellend van drukkende benauwenis.

'Daar staat nog een fiets,' wijst Suzelien, 'van wie is die?'

'O, van mij!' Taco springt overeind.

'In de schuur maar,' wijst Huug. Wanneer hun dat rust geeft ... Hij voelt dat het nodig zal zijn, hun overwicht te doen gelden; de meisjes zijn bezig zich inwendig op te winden en van hun gezichten leest hij de angst om wat gaat komen. Dwaasheid! Hij zal niets zeggen, ze krijgen waarschijnlijk een benauwd kwartiertje te verwerken straks ... nu zitten ze tenminste nog buiten, in de open lucht, maar dat neemt niet weg dat er voorlopig nog geen enkele reden is tot ongerustheid. Zolang de wind nog niet opsteekt...

De wind steekt op. Plotseling en met een felle krachtstoot, midden in de stilte, die hen even doet huiveren.

Het lichten wordt heviger.

't Wordt menens.'

'Willen we naar binnen gaan?' Het is Dé, die het voorstelt. Als kind, herinnert Anneke zich, was ze al bang voor onweer. 'Ja kom jongens,' er is opeens een drang in haar tot activiteit, nu om hen heen het natuurgeweld in hevigheid toeneemt. Een scherp licht snijdt eensklaps fel door het laaghangende

wolkendek, bijna onmiddellijk gevolgd door een dreunende donderslag.

Haastig nu, slepen ze de stoelen naar binnen, de keukentafel ... Loet, zwijsend, neemt Huugs limonadeglas.

‘Wat doen we met de tent?’ vraagt Emy.

‘Afbreken,’ beveelt Huug met een vluchtige blik naar de lucht, ‘maar laat die maar aan ons over, gaan jullie vast. Taco!!’ Met z'n tweeën spoeden ze zich om het huis. Een ratelende slag trilt, dichtbij.

‘t Komt recht over,’ wijst Taco, ‘het buitje wel. Hier, dit eerst maar naar binnen!’ z'n arm graait de keurig opgevouwen dekens bijeen. Even nog weifelt hij. ‘Zouden we 'm heus niet kunnen laten staan? Hij zal toch wel waterdicht zijn, vermoed ik?’

‘De wind,’ schudt Huug kort, ‘t wordt noodweer ... die ligt binnen de kortste tijd ergens op de hei, als we 'm hier laten. Nee, afbreken, dat is het enige. Hierzo!’

Hij grijpt wat fietstassen en kleren van de meisjes, stapelt ze hoog op Taco's uitgespreide arm. Buiten vallen de eerste dikke druppels ... ze spetten met kletsend lawaai op het tentdoek uiteen.

‘Voortmaken,’ jacht Huug en loopt mee naar buiten. Hij deinst onwillekeurig terug bij het hel-flitsende licht, dat de omgeving een secondelang in gloed zet. Een krakende donderslag volgt.

‘Die slaat in!’ Taco, met twee, drie sprongen, is al bij de Hut, waar Emy, in de keukendeur, het goed van hem overneemt.

‘Wat een weer,’ zucht ze en knijpt haar ogen dicht bij een nieuwe bliksemstraal die loodrecht uit de hemel lijkt te komen. ‘Z-zag je dat?’ Haar adem stukt. Knetterend komt, bijna onmiddellijk erop, de slag.

‘We zitten binnen allemaal te bibberen,’ bekennt Emy bleekjes. Maar Taco heeft zich alweer omgedraaid.

‘We komen zo,’ troost hij en holt terug. Meteen begint het te regenen. Gelukkig, denkt hij, bij onweer hoort regen, het

zal de meisjes geruststellen... Als werd het bij bakken uit de hemel gesmeten, zo plonst het water nu omlaag, een kreunende windstoot doet de Hut kraken.

Doornat en bezweet strompelen ze even later achter elkaar de keuken binnen, waarvan de deur met een knal achter hen dichtslaat. Binnen zitten de anderen, zwijgend, met witte gezichten, die bij iedere nieuwe lichtstraal spookachtig opdoemen uit het halfduister van de kamer.

‘Wat zijn jullie nat, jongens!’ Déte kijkt bezorgd. ‘Zou je niet even...’

Krakend scheurt een donderslag de stilte, zo hevig, dat Anneke zich onwillekeurig vastgrijpt aan de tafel. Zelfs zij ziet bleek tot aan haar lippen. Buiten rinkelt een emmer over het plaatsje. Tarras drukt zich angstig tegen Dé aan en trilt over zijn hele lijf. Zacht streelt haar hand zijn kop, om bij iedere nieuwe donderslag eventjes stil te blijven liggen, als in afwachting. Breeduit voor het raam, de handen in z'n broekzakken gepropt, staat... Felix.

‘Fé, kom hier, toe nou!’ Loet maakt een nerveus gebaar met haar arm. ‘Hoe kun je daar zo staan?’

Langzaam draait hij zich om.

‘t Is ... 't is prachtig,’ zegt hij dan, ‘beklemmend, maar prachtig. De lucht is één vuurzee af en toe en daartussendoor die flitsen. Het moet fantastisch zijn om nu...’

Hij houdt op bij een blinkend-witte lichtstraal, onmiddellijk gevolgd door zo'n knetterende donderslag, dat ze, tegelijk allemaal, overeindspringen.

‘D-dat is ...hier!’ Dé slaat de handen voor haar gezicht.

Huug is al weg, de deur uit. Steekt meteen z'n hoofd weer om de hoek. ‘Blijven jullie in de kamer,’ beveelt hij, ‘Taco!’ Het is als een soort verbondschap: aan Taco de opdracht, de gemoederen te kalmeren, zolang hij op onderzoek uit is. Twee minuten later is hij terug... over z'n strakke trekken ligt een geringe ontspanning.

‘Het is niets, tenminste niet hier... en 't onweer drijft af, kijk maar.’

‘Gelukkig, ja!’ Anneke loost een zucht van opluchting. Inderdaad, de bui drijft af. Het lichten wordt minder hevig, de donderslagen verliezen aan geweld, terwijl de tussenpozen langer worden. Alleen de regen stroomt nog onverminderd. Als door een gordijn aan hun ogen onttrokken, ligt daar de hei. Op dat moment slaan de honden aan.

Ze kijken elkaar aan, met verbazing op de gezichten, dan, opnieuw, staat Huug op van de tafel en loopt naar de gang. Tegelijkertijd wordt er buiten op de deur gebonsd, met korte, driftige slagen.

Hij opent haar, haastig.

Voor hem staat een meisje van 'n jaar of dertien, doornat en verregend, met de ontsteltenis nog vooraan in haar ogen.

‘Brand!’ krijgt haar stem, scherp en onbedwongen, zodat deze doordringt tot in de zitkamer, ‘de bliksem is bij ons ingeslagen...’

Hoofdstuk 9

Met z'n allen dringen ze samen in het nauwe gangetje, een paniekstemming grijpt hen aan. Het is of ze het hebben vóórvoeld, gevoeld dat er iets moest gebeuren. Dit is immers waarvoor ze bang zijn geweest, allemaal, waarom ze zwijgend en met starende ogen bij elkaar hebben gezeten, waarom iedere nieuwe ratelslag hun, naast de hartkloppingen van schrik, toch ook even het gevoel heeft gegeven van opluchting, omdat er weer niets was gebeurd, nog niet. En nu...

‘Bij Peters,’ vertelt het meisje, ‘die boerderij wat verderweg de hei op, misschien kent meneer 'm wel?’

Ze knikken. Ze zijn er kort tevoren nog langsgesproken, waarbij Suzelien de opmerking heeft gemaakt dat die het nog eenzamer hadden gezocht dan zij, nog stiller. Dus daar is nu...

Huug neemt de leiding, snel en zonder aarzelen.

‘We gaan mee,’ zegt hij tegen het kind, dat nerveus staat te wachten in het nauwe portaal, terwijl het water gestadig uit haar kleren druipt op Détjes nieuwe deurmat; dan draait hij zich om naar de anderen.

‘Taco, Felix...’

De eerste heeft zijn regenjas aan, de kraag slaat hij op.

‘Ik ben klaar,’ is alles wat hij zegt.

‘Mooi! Voor jou heb ik nog 'n oudje, wacht even...’ Huug schiet de slaapkamer binnen, waaruit hij even later te voorschijn komt, zelf tot z'n nek ingepakt en over z'n arm een oude legerjas.

‘Hier, 't is niet veel meer, maar 't helpt altijd.’

Dé komt naar voren, met een resolute beweging. ‘En wij?’

Een ogenblik kijkt Huug haar aan, hij leest de onverzettelikheden in haar blik en ziet de gespannen gezichten van de anderen.

‘Goed,’ knikt hij, ‘wie mee wil, gaat mee. Maar ... gauw dan!’

Drie minuten later zijn ze onderweg. Onafgebroken gutst de regen. In de verte, tegen de afdrijvende donderbui, kleurt de

hemel rood.

Achter elkaar lopen ze op het heidepad, Loet in een oude wintermantel van Détje, die haar slobberig om het lijf hangt, terwijl armen en benen er stakerig uit te voorschijn komen; Suzelien met een paar beenkappen van Huug, Dé in rijbroek. Geen van allen spreekt een woord. Vooraan gaan de honden. Met gebogen hoofden tornen ze tegen de telkens fel uitschietende wind op, het water druipt langs hun benen neer. In de verte, nog vaag, rommelt het onweer. Een kleine stijging in de weg, tovert hen opeens de boerderij voor ogen: een vonkende, rokende vuurhaard, met telkens hoog-oplaaiende vlammen. Eromheen groept een handvol mensen, bedrijvig af en aanlopend met huisraad en ander meubilair.

Taco geeft het sein tot groter spoed, door eensklaps hard te gaan lopen. Een beetje hijgend belanden ze op het erf. De boer komt hen tegemoet.

‘Niks ân te doen!’ Hij haalt berustend de schouders op. ‘We redden, zolang ’r te redden valt.’

‘Alright!’ Huug smijt z'n jas neer, dan draait hij zich naar de meisjes. ‘Jullie blijven hier... Dé, let op de honden, dat ze me niet achterna gaan.’

Dé verschiet van kleur.

‘Wat ga je doen, Huug?’ Haar stem beeft een beetje.

‘Niets! Voorlopig is er nog geen enkel gevaar!’ en hij draaft weg in de richting van het brandende huis, op de voet gevolgd door Taco. Felix zoekt in z'n binnenzak, met rusteloze handen. ‘M'n bril,’ jammert hij, ‘waar is m'n bril?’ Het is voor het eerst, dat hij het ding mist. ‘Ah, gelukkig!’ Dan volgt ook hij. Met angstige ogen kijken ze toe, telkens opgeschrikt, wanneer één van de jongens naar buiten komt, een stuk huisraad voor zich uitdragend naar de stapel, die groeit en groeit.

Opzij van de boerderij kraakt het. Dé geeft een gil, terwijl Anneke krampachtig haar vuist tegen haar mond drukt. Achter elkaar komen ze weer buiten. Huug schijnt het gevaar te hebben gemerkt, hij steekt zijn hand op.

‘Stop, mensen! Verder kunnen we niet, dat is te riskant.’

De boer, koppig, wil opnieuw het huis in, maar Taco grijpt hem bij z'n arm.

‘t Is nou welletjes, vindt u niet? Laten we blij zijn dat er bij het inslaan geen ongelukken zijn gebeurd. Moet er dan achteraf...?’

De ander knikt. Dan glijdt zijn blik tevreden over het geredde meubilair.

‘De regen heb “et mooi opgehouden, anders ha” we dat 'r ook niet meer uitgekregen,’ beaamt hij, ‘ie heb' geliek!’

Met z'n allen op een kluitje wachten ze. Wijd jagen de vonken over de hei.

‘Kan dat nu geen kwaad?’ fluistert Emy.

Huug schudt zijn hoofd. ‘Weinig, de grond is te nat. Laten we blij zijn met die regen...’

Zware, grauwe rookkolommen drijven in de richting van het dorp.

‘Als 'r eens een brandweer kwam?’ oppert Loet haar eerste grapje.

‘Och wat!’ Taco haalt zijn schouders op. ‘'n Brandweer kan niks uitrichten. Ten eerste is er geen water en ten tweede... daar gaat het dak!’ valt hij zichzelf in de rede, ‘dat wou ik net zeggen: ten tweede is het al te ver.’

Met krakend geweld lijkt de boerderij ineen te storten. Een regen van vonken stijgt hoog de lucht in, brandende stukken hout vliegen naar alle kanten.

‘Pas op, achteruit!’ waarschuwt Huug en hij trekt Loet, die ver naar voren is doorgedrongen, met een ruk naar zich toe. ‘Tarras, hier!!’

Met geweld stort het dak neer. Naast hen snikt zenuwachtig de boerin. Er zit iets onzegbaar triests in de vier geblakerde muren, die even later oprijzen uit de ruïne van verwoesting en als droevige overblijfselen hun brokstukken ten hemel heffen ... naakt, wankel en onwezenlijk, tegen de al lichter wordende achtergrond van uiteengereten wolken. De regen heeft opgehouden. Ergens, verweg over de hei, huilt een hond. Nieuwe stippen naderen over het heipad: mensen. Ze kijken

naar de langzaam opkringelende rookwolkjes uit de nog smeulende massa, met af en toe er tussendoor een lange vlam, dansend langs balk of bint, tot ook deze dooft en alles wordt tot één dode, zwartgerookte massa, die je diep in je binnenste een gevoel geeft van mateloze droefheid en doffe gelatenheid, en scherp, héél scherp het besef, dat dit ook hen had kunnen gebeuren, evengoed.

Huug legt zijn hand op de arm van de boer.

‘Het is niet groot bij mij, maar met een beetje goede wil...? En we kunnen allemaal wat dragen!’ Hij wijst op het huisraad. Maar het blijkt dat de boer familie heeft in Blaricum, waar hij voor de nacht nog heen wil. Morgen kunnen ze dan verder zien, hij is verzekerd. En dat boeltje zullen ze niet stelen. Niettemin ... meneer wordt bedankt voor het aanbod en voor de hulp, die ze nog best hebben kunnen gebruiken.

Een beetje stil nog, aanvaarden ze de terugtocht. Boven hun hoofden klaart de hemel, schuiven wijder de wolken vaneen, tot opeens de zon er doorheen breekt, als is zij nieuwsgierig hoe zij het daar beneden haar hebben doorstaan, dit noodweer, en wil zij, alvorens de aarde haar rug toe te draaien, zich nog haastig overtuigen.

Aan de dakrand van de Hut glinsteren de regendruppels als kristal...

Het is negen uur als ze eten: sla, eieren, een paar eerlijk gedeelde biefstukjes.

‘Bah, alles smaakt naar rook,’ moppert Dé, opeens weer op en top gastvrouw, ‘neem nog wat gebakken aardappelen, Felix.’

‘Ja graag,’ knikt deze en grijpt naar de juskom. Ze lachen.

‘Kerel,’ gromt Huug, ‘wanneer zul jij nou toch 'es zo verstandig worden om die bril voorgoed op te houden, 't zal mij benieuwen.’

‘Och wat...’ Felix maakt een vaag gebaar met z'n hand, ‘als ik 'm nou niet nodig heb?’

En dan proest Loet opeens, onbedaarlijk. ‘Dat is waar ook, dat heb ik jullie nog niet eens verteld. Vanmorgen, hè ... of nee, laat ik beginnen met te zeggen dat Felix gelukkig niet bar zoenerig is uitgevallen. In zijn manier van uitdelen zit systeem, begrijp je? En voor mij zijn er gereserveerd ... even kijken: twee, drie ... vier per jaar, ja. Eén met Kerstmis, waarschijnlijk gebaseerd op de vredesgedachte, één met Nieuwjaar ... een zoen met m'n verjaardag en tenslotte één met de zijne, om te bedanken voor het traditionele cadeau. Maar nu vanmorgen dan, komt Aatje, het meisje van tante, heel onschuldig de trap af om naar de eetkamer te gaan en daar hangt Felix plotseling aan 'r hals. Kinders, een scène van heb-ik-jou-daar. Aat wou weg, op staande voet... ook overdreven, maar goed. Tante erbij gehaald, ik erbij ... en ze moest toegeven: we hebben zowat hetzelfde postuur. Maar wat vind je van zo'n uilskuiken. En die durft te beweren dat hij geen bril nodig heeft ... tenzij het natuurlijk snood opzet is geweest en daar zie ik 'm eigenlijk best voor aan. We hadden wel hetzelfde postuur, maar 't is een leuk kind...’

Ze brullen, terwijl Felix met een gezicht, alsof het hem persoonlijk maar weinig aangaat, een perzik zit te ontleden. Dan, nadat de vrolijkheid wat is bedaard, wendt Dékje zich eensklaps naar Loet. ‘Maar vertel mij 'es even, jij...’ haar stem klinkt bestraffend, ‘wat heb jij voor ons verzwegen, hè?’

‘Ik?’ Loet trekt haar wenkbrauwen samen, ‘kind, als een lelie, zo blank is mijn geweten.’

‘Geef dan antwoord, Lodewina Poortenaar, op de navolgende vragen...’ Dé strekt een wijsvinger uit over tafel. ‘Hebben we vandaag eerste of tweede kerstdag?’

Loet kijkt verbijsterd. ‘De eerste of tweede ke...? Laat je pols 'es voelen. Als ik mij goed herinner, is het vandaag...’ ‘Doet er niet toe.’ Dé schenkt haar de rest met een grootmoedig gebaar. ‘Dus geen van beide. Verder: zijn we hier vanmiddag samengekomen om het huiselijke klokje van twaalf af te wachten en elkaar een gelukkig nieuwjaar te wensen? Ook niet? Dan eisen wij antwoord op de volgende vraag: wie van

jullie beiden herdenkt heden de heuglijke dag harer of zijner geboorte, zeg op! Het is de enige conclusie die wij uit het overigens zeer onderhoudende verhaal hebben kunnen trekken, niet kinders?’

‘Absoluut,’ knikt Suzelien en Emy herhaalt, met een nadrukkelijke hoofdknik:

‘De enige!’

‘O juist,’ begrijpt Loet een beetje laat, ‘bedoel je dat? Maar... dat is juist de mop zie je, want tenslotte heeft hij zich nog een dag vergist ook, de professor: ik word morgen zestien. Alle kans dus op een herhaling, morgenochtend... daar zal 't hem wel om te doen zijn geweest. Maar 't is goed dat je me helpt herinneren, want anders had ik het glad vergeten: ik heb nog een ontzaglijk verzoek aan je, Dé.’

‘Kom op,’ inviteert Dé, ‘ik ruik het al zowat.’

‘Of ik 'm hier mag vieren, mijn verjaardag?’

‘Kind, natuurlijk... maar je tante? Vindt die dat niet ongezellig? Medunkt...’

‘Ja... jou dunkt!’ Loet valt opeens heftig uit. ‘Allicht! Jij staat altijd voor iedereen klaar, jou is nooit iets te veel, dat weten we. Vandaar dat ik het lam genoeg vind om bij je aan te kloppen. Maar tante...? die is allang blij dat ze er vanaf is, van de drukte, die is alleen maar dankbaar en ze vindt het een uitkomst dat we jullie hier hebben gevonden, zit ze tenminste niet van de ochtend tot de avond met Loet opgescheept... Bah, 't is een corvee, dat verplichte logeren.’

Er valt een stilte, dan zegt Felix en hij legt langzaam z'n fruitmesje neer: ‘Natuurlijk zegt Loet het een beetje op haar manier en zo erg als ze het voorstelt is het beslist niet. Een, naar mijn oordeel, groot conveniënt van die gebruikelijke logeerpartijen is de kolossale mate van vrijheid die we hebben...’

‘Dat is dan ook net het enige,’ moppert Loet er tussendoor.

‘Maar dat neemt niet weg,’ vervolgt Felix, ‘dat ook ik ze dikwijls heb beschouwd als een soort uitbesteding die tante, terwille van de verstandhouding, min of meer gelaten onder-

gaat, maar toegegeven, je moet wel een huid hebben als een olifant, wil je dat niet voelen. Overigens is Loet een beetje ondankbaar, want waarschijnlijk, nee zeker is ze met haar verjaardag hier beter af dan bij tante. Ik doel daarmee dan alleen op de gezelligheid natuurlijk en niet op eventueel meerdere cadeautjes, dat spreekt.'

'Jakkie,' stuift Loet op, 'alsof ik het daarom vraag. Ik wil niet eens cadeautjes,' en ze kijkt met strakke ogen naar buiten, waar Tarras probeert zijn moeder uit te dagen tot een gevecht.

'En alsof wij dat niet weten,' zegt Dé zacht en denkt eraan, hoe oom en tante Wijbregts eens van een reis door Zwitserland onverwachts en vervroegd zijn teruggekomen, om haar verjaardag, die net in één van hun laatste vakantiedagen viel, te kunnen meevieren. Het heeft haar sterk gegrepen, dit hartelijke gebaar ... en hier, voor een eigen dochter? Want niet Loets tante heeft schuld ... ze voelt een opstandigheid rijzen tegen de ouders, die haar dit aandoen. Tenslotte, wanneer je vijftien bent, dan betekent zo'n dag wat, en dan mag je nog zoveel bravoure hebben, zoals Loet bijvoorbeeld. Later, och dan stap je over die dingen luchtiger heen, zelfs wanneer ze je weleens ... vergeten, zoals vader onlangs, in Afrika.

Ach ja, geen huisje of het draagt z'n kruisje, dat zie je alweer.

'Enfin, in ieder geval,' besluit ze, 'ben je morgen natuurlijk mijn, of liever onze gast, met Felix. En Taco ... och wat,' valt ze dan zichzelf in de rede, 'ik vraag me af, waarom jullie morgen niet zouden komen en alle andere dagen wel. Dat is toch logisch?'

'Voor jou ja, omdat je zo'n schat bent,' zegt Loet met een dikke stem en holt onverwachts de kamer uit.

Felix kijkt geschrokken. 'Wat heeft ze?' vraagt hij.

'Niets,' antwoordt Huug opeens ongewoon zacht, 'laat 'r gaan...'

Hoofdstuk 10

Loets verjaardag: een stralende ochtend met veel zon en maar enkele statig aandrijvende wolken, wit-donzen pluimen in het blauw van de hemel; onder de berk, de grote tafel, gedekt met het mooiste damast uit Détjes linnenkast en in het midden een grote, ronde pul vol lathyrus, geschenk van haar en Huug. Naast Loets bord een paar opgetorende pakjes: bonbons van Emy, zakdoekjes van Suzelien, een boek van Anneke, waarvoor ze samen 's morgens naar Hilversum zijn gereden.

‘Ze zullen toch wel komen voor de koffie?’ hoopt de laatste, haar ellebogen steunend in de vensterbank, haar hoofd door het keukenraam, waarachter Dé voor de aanrecht bezig is met 'n slaatje.

‘Natuurlijk!’ Ze wijst op de kolossale doos met gebakjes, die een halfuur geleden door een banketbakkers jongen uit Laren is bezorgd, Loets aandeel in de feestelijkheid, ‘maar dat Huug er nog niet is?’ ze kijkt een beetje bezorgd op haar armbandhorloge. ‘Over twaalfen ... En Taco?’

‘Die man van jou heeft snode plannen,’ voorspelt Emy, ‘hij deed zo geheimzinnig vanmorgen.’

‘Ik ook,’ knikt Suzelien met toegeknepen pretogen, ‘een extra cadeautje voor Loet, zal ze mee in 'r nopjes zijn.’

Dé kijkt op van haar werk. ‘Je hebt toch niet...?’ begint ze aarzelend.

‘Wat?’

‘Die foto? Van Huug? Ja, echt...? O, laat kijken, zeg Suus, gauw!’

‘Straks! Je krijgt er één, maar ik kon er niet nog meer laten afdrukken, omdat ik vooruit niet wist of-ie goed zou zijn. Deze is voor Loet, eerlijk beloofd. Maar hij is...!!’

Ze maakt een beweging met duim en wijsvinger.

‘Enig,’ vindt Dé, ‘ik heb zó weinig foto's van Huug die aardig zijn en juist zo iets als deze, zoals ik 'm me voorstel tenminste, zo ongeposeerd...’

‘Het is maar de vraag of hij 'm aardig zal vinden,’ oppert

Anneke, 'kind, draai niet zo als 'n razende...'

Détje, over de mayonaiseklopper gebogen, zucht.

't Wil niet dik worden vandaag, probeer jij 'es?'

'Met genoeg, geef maar hier!' Taco, op z'n tenen dichterbijgeslopen, strekt zijn arm uit, rakelings langs Suzeliens gezicht.

'Hè, ik schrik me naar,' zegt ze met een diepe kleur opeens, 'akeligheid, kun je niet waarschuwen?'

Ze lacht wat schril, voelt dan Annekes ogen verwonderd in de hare en zwijgt.

Als in 'n flits gaat het door de laatste heen: die kleur...? waarom is die? Zo bloos je niet, wanneer je enkel schrikt, zo diep-donkerrood, zou Suzelien...?

Ze voelt opeens iets beklemmends, dat ze haastig van zich afschudt, met een luchtig: 'Hei Taco, daar kom je niet van af, jò. Dé, geef 'm die klopper en een schort.'

'Nou, een schort?' pruttelt Taco tegen, maar neemt bereidwillig de klopper van Détje over.

'Niet te vlug draaien,' onderwijst Suus, 'en vooral gestadig, met regelmaat.'

Vanaf het bospaadje klinkt een schorre kreet: 'Pi-oe-iet!!' Loets stem, te laag voor dergelijke capriolen, slaat over, midden in de laatste uithaal.

'Een operazangeres zal ze niet worden,' grijnst Dé en legt het slacouvert neer. Het wordt een onstuimige begroeting. Loet, opgewonden en druk, een heel andere Loet dan die van de vorige avond, zoent het hele rijtje af met veel gemaai van haar lange armen. Taco krijgt een hand, waarbij zijn gezicht zich pijnlijk vertrekt.

'Grote goden, je lijkt wel 'n vent,' protesteert hij.

'Groter compliment had je me niet kunnen maken,' vindt Loet en zijgt neer op een keukenstoel. 'Is dat ter ere?' Ze knikt naar het slaatje, waaroverheen Dé juist de eindelijk stijf geworden mayonaise doet.

'Ja, maar je mag het niet zien...'

Loet knijpt haar ogen stijf dicht. 'Felix komt zo,' babbelt ze,

‘even naar 't dorp, een boodschap voor mij. 'k Heb vanmorgen vijf brieven gehad en drie pakjes, dol hè. Ja, dat is natuurlijk het voordeel,’ zinspeelt ze nog even op het gesprek van de vorige avond.

‘Ik heb ook nog...’ begint Taco en diept in zijn binnenzak.

‘Ja, als je het hart hebt!’ stuift Loet eensklaps op. ‘Van jullie wil ik niets, niets versta je?’

Hij kijkt een beetje hulpeloos naar het pakje, dat nu op de palm van zijn hand ligt, klein, vierkant. ‘Tja,’ aarzelt hij, ‘het is maar, wat moet ik met zo iets beginnen?’

‘Voor mijn part eet je 't op,’ woedt Loet, ‘of gaat dat niet?’

‘Zou 'n beetje zwaar op m'n maag liggen.’ Hij lacht.

‘Wat is het dan?’

‘Aha!’ Z'n arm strekt zich haastig. ‘Pak het nou maar aan, dan weet je 't!’

‘Op jouw verantwoording dan, als 't iets beeldigs is, dan ... dan is 't je eigen schuld wanneer ik het houd. Maar onder protest!’

‘Desnoods onder dwang,’ meent Taco opgelucht.

Het pakje blijkt een doosje te bevatten, het doosje een hangertje, een klein, zilveren geluksvarkentje...

‘Voor aan je bedelarmband,’ wijst Taco.

‘Jongen, je bent mal,’ verwijt Loet, ‘wat 'n schat!’

‘Wie, Taco?’ informeert Emy plagend.

Loet steekt een spits tongetje uit. ‘Allebei,’ knikt ze met overtuiging, ‘kom hier, dan ga ik je bedanken.’

‘Als je 't maar minder hardhandig doet dan daarnet,’ hoopt Taco, maar dan gaat Loet op haar tenen staan en drukt voorzichtig een zoen, aan elke kant, op zijn wang, als was hij van kraakporselein. ‘Zo goed?’

‘Hmm,’ bromt Taco, ‘in elk geval lijk je niet meer op een kerel. Dus je houdt het?’

‘Allicht, ik heb je gewaarschuwd.’

Dé knoopt haar schort los op het ogenblik dat buiten Felix fluit. ‘Hallo, hallo kinderen, kom 'es helpen ... Loet, Détje, waar zitten jullie?’

Hij duikt op voor het keukenraam, z'n armen beladen met zakken.

‘Hier, eerst die meloen, die staat op glippen... mooi, nou dat... en dit...’ Eén voor één deponeert hij z'n lasten op het aanrecht, onderwijl opnoemend: ‘Druiven, pruimen, peren.’ ‘Zeg, zijn jullie nu stapel geworden?’ verwijt Dé, ‘moeten we per se een indigestie hebben vandaag? Kijk toch 'es even, hè wat een dwaasheid.’

‘Lekker!’ Loet steekt kinderlijk haar tong uit, neust onderhand in één van de zakken. ‘Felix!’ krijst haar stem dan ontzet, ‘dat zijn stooftperen!!’

Ze lachen.

‘Tja,’ verontschuldigt hij zich, ‘dat heb ik niet gezien, ze lagen in de etalage. Is het erg?’

‘Natuurlijk is het erg, die kun je toch niet eten. Terug!’ Loets wijsvinger wijst bestraffend naar de deur.

Maar Dé beslist.

‘Och welnee, komt juist goed uit, zo. Er is veel te veel, we zouden ons ziek eten, jongens. Daar maak ik wel wat van vanavond of morgen. En nou ... vooruit, de keuken uit allemaal, alleen Anneke mag blijven. We gaan koffie inschenken. Hè, waar blijft Huug nou toch?’

‘Daar komt-ie!’ Suzelien wijst in de verte, waar over de hei een eenzame ruiter nadert.

‘O, gelukkig!’

Het wordt een dol genoeglijke koffietafel. Loet, onder groeiend protest, bewondert de bloemen, de cadeaus... het slaatje geeft een feestelijk tintje. Stilletjes knijpt ze Dé, die naast haar zit. ‘n Snoes ben je, daar! Ik blijf de hele middag en vanavond komen we ook terug, mag het?’

‘Nee natuurlijk! Eten jullie thuis, bij je tante?’

‘Och ja!’ ze trekt haar schouders onwillig omhoog, ‘dat kan moeilijk anders. En misschien bedoelt ze het ook allemaal wel goed ... ik heb me gisteren een beetje mal aangesteld, maar weet je, ze heeft zo helemaal geen slag om met ons om te gaan, met mij nog minder dan met Felix.’

‘Ze is geen jongelui gewend,’ verdedigt Dé, ‘daar moet je maar 'n beetje rekening mee houden, Loet. Het leven van je tante is zo heel anders dan dat van jullie. En zijn wij niet erg gauw geneigd, alles wat anders is, te veroordelen, vooral waar het de oudere generatie betreft... die heeft het wel een beetje gedaan, vind je niet? Ik vraag me zelfs af, of je niet aardiger deed vanavond thuis te blijven? Ze zal het misschien sneu vinden...’

‘Sneu!’ Loet zegt het kalm nu, zonder op te stuiven zoals gisteren, ‘ze heeft me uitdrukkelijk gezegd, dat het haar spijt, juist op m'n verjaardag, maar dat ze vanavond een vergadering heeft waarvan ze beslist niet kan wegblijven. Nou, ik vond het allang goed, dat snap je.’

‘Misschien vond je het wel te goed,’ weifelt Détje nog, ‘met wat meer aandrang van jouw kant...?’

‘Onzin, jij kent tante Claar niet. Maar als je me niet wilt hebben, vanavond?’

‘Nou ben je weer tien,’ verwijt Dé, ‘hier, neem een perzik, en praat geen onzin.’ Bij het paard, waarmee Huug is komen aanrijden, staan Taco en hij in gesprek.

‘Welk heb je nou meegenomen,’ verbaast die zich, ‘is dat niet...?’

‘Tante Chrisje,’ bevestigt Huug met een glimlach, ‘het makste beestje uit de stal.’

Twee wenkbrauwen worden verwonderd opgetrokken. ‘Hoe kom je daarbij? Was Jenny uit?’

‘Wis en zeker niet, maar... ga maar 's binnen kijken, in de slaapkamer.’

Twee tellen later is Taco terug. Hij lacht.

‘Ik dacht het al zo'n beetje ... zal die in 'r nopjes zijn! En alleen voor vandaag, of...?’

‘Ja, of!’ bevestigt Huug en wenkt Loet.

‘Wat is 'r?’ ze slentert kwajongensachtig naderbij, doet een speelse uitval naar Tarras, die, onmiddellijk bereid, naar haar hapt.

‘Ik heb nog wat voor je in petto,’ knikt Huug, ‘ga maar 's neuzen!’ Hij wijst in de richting van de Hut.

‘Waar? Binnen?’

‘Dat zoek je maar uit.’

Zodra ze verdwenen is, komen de anderen. ‘Wat ga je doen met Loet?’ informeert Dé, maar nog voor Huug antwoord heeft kunnen geven, vliegt de keukendeur open en stormt Loet naar buiten.

‘Help!’ snakt hij bij de omstrengeling van haar lange armen, ‘of er tien slangen om m'n hals krioelen. Schiet maar op en ga je verkleden!’

‘Huug, je bent een dot, daar!’ Ze geeft hem een klinkende zoen.

‘Jawel, het is goed, maak Détje niet jaloers. En als je maar voortmaakt.’

Loet, haar armen maaiend door de lucht, holt terug.

‘Wanneer ik daar iets van snap?’ begint Suzelien, maar Huug, met een hoofdknik naar tante Chrisje, zegt: ‘Nogal niet moeilijk anders, ik ga haar leren paardrijden. En ik weet niet wat een grotere zelfopoffering voor me is geweest: over m'n aanvankelijk verbod heen te stappen, of ... op tante Chrisje hier naar toe te hebben gesukkeld, maar 't heeft allebei veel gekost, dat verzeker ik jullie.’

Binnen staat Loet voor het rijkostuum, dat Huug uit de manege heeft meegebracht en dat ze ziet, als een wazige vlek zwart, op het licht van Dé's beddesprei. Het zwart begint te bewegen, dan spat er een druppel op uiteen ... Ze boent met de rug van haar hand langs 'r ogen. Schepsel, moet ze daarom huilen? Belachelijk gewoon.

Maar zo lief als ze ook allemaal zijn, lief en begrijpend: Dé, de anderen ... en nu dit weer, van Huug. Want het is afschuwelijk geweest, het haastige briefje van vader vanmorgen, waaruit blijkt, de weinige tijd die hij voor haar heeft bij al z'n zakelijke beslommingen, en afzonderlijk, daarbij, moeders enkele regels. Wel hartelijk, o ja, maar toch? Ze had een

brief verwacht van minstens drie kantjes...

‘We hebben hier weinig nieuws’, schrijft mams, ‘het is stil, nu jullie weg zijn’. Het enige dat goed deed ... over de verhouding thuis, het eeuwige gekibbel tussen haar en vader, geen woord. O ja: als ze thuiskomt, wacht haar 'n cadeau. Nou, dat is toch fijn?

Ze bijt haar tanden in haar onderlip. ‘Onzin!’ Sentimenteel is ze, overdreven en overgevoelig. Come on!

Met een ruk trekt ze de jurk over haar hoofd. Als Dé binnenkomt, treft ze haar worstelend met het zware rijpak.

‘Als je me 's vertelde hoe ik daar in moet komen?’ begroet ze, ‘een karwei, zo iets.’

Met een hoeraatje wordt ze even later door de anderen ontvangen, waarbij Suzeliens foto toestel klakt.

‘Staat je beeldig,’ prijst Anneke, ‘heus Loet, je bent een geboren amazone.’

‘Dat moeten we nog afwachten,’ tempert Huug en helpt haar met een zwaai bovenop tante Chrisje, die geduldig staat te staren. Loet, met een stralend gezichtje, zit kaarsrecht.

‘De houding belooft heel wat,’ lacht Taco. En dan begint het paard als vanzelf z'n cirkelende gang uit de manege, in gelijkmatige tred. Huug, in het midden, houdt de leidsels.

Als ze 'n halfuur later weer op de grond staat, krijgt ze een goedkeurend klopje op haar schouder. ‘Niet kwaad voor een eerste keer, Loetje ... over een maand of acht kun je wel met ons mee de hei op.’

Hij knipoogt naar Taco.

Loets gezicht betreft.

‘Jongen, dan zit ik alweer hoog en breed in Amersfoort,’ schrikt ze. ‘Afijn, van Amersfoort naar hier is niks, dat is waar. Bedoel je dat... dat je me wilt blijven lesgeven en dat het niet is voor vandaag, dat...?’

‘Dat bedoel ik,’ beaamt Huug, ‘en acht maanden is misschien ook wel een beetje veel, in elk geval heb je gevoel voor paardrijden, dat is al heel wat. Maar maak alsjeblieft dat je zo gauw mogelijk van tante Chrisje afkomt, want ik

geneer me dood, elke keer dat ik met haar hier naar toe moet rijden.'

'Zo zie je maar, als je oud wordt,' filosofeert Loet, 'maar je kunt 'r toch aan de teugel nemen en dan zelf bijvoorbeeld op Jenny komen, niet?'

'O jawel,' sneert Huug, 'we zullen de hele manege voor je hier halen...'

Hoofdstuk 11

Met een schok zit Anneke rechtovereind in de tent. Haar eerste beweging is, de deken van zich af te gooien in een impulsief gebaar. Pfff, om te stikken! Dan luistert ze, ingespannen, aandachtig. Want terwijl ze de slaap uit haar ogen wrijft, een kinderlijke gewoonte, die ze nog niet heeft kunnen afleren en waarmee de anderen haar iedere ochtend weer plagen, realiseert ze zich plots dat ze is wakker geschrokken. Van iets dat nu nog, onbestemd, nadreunt in haar hoofd.

Onweer?

Ze voelt een vage beklemming, telkens wanneer ze aan het woord denkt, dat zoveel akelige herinneringen voor hen wakker roept. Maar onweer is het toch niet, wat dan?

Een geeuw, en met een lange rek-arm peutert ze Emy's horloge van de haak, die in de tentpaal is geslagen. 'Vijf voor zes...' nacht dus nog feitelijk. Ze kijkt naar de beide andere meisjes, die slapen: Suzelien, met het gezicht van haar afgewend; Emy, één slanke, bruine arm op het dek gevleid en onwillekeurig vergelijkt ze. Zij wint het, maar ze herinnert zich ook niet één jaar zó verbrand te zijn geweest als hier. Bar! Moeder zal 'r niet meer kennen...

Blij schiet het opeens door haar heen: morgen, morgen komen ze, vader en moeder. Fijn is het toch, zo met z'n allen weer eens bij elkaar te zijn. Vooral Dé verheugt er zich hevig op.

Haar gedachten zwerven weg naar Loet... die haar ouders. Het verschil! En dat terwijl Loet nog zo aanhankelijk is, nog zo'n kinderlijke hunkering kan tonen naar een beetje genegenheid en liefde, die ze verschuilt achter haar jongensachtige bravoure. Zielig eigenlijk, zo'n leventje dat zelfs door de ouders niet wordt begrepen en ze kan zich dan ook zo echt indenken, Dé's voorliefde voor het type Loet, die zo helemaal past bij haar aard en karakter. Dé heeft iets moederlijks, meer dan één van hen allen, meer ook dan zij, met haar opleiding tot kleuterverzorgster. Zij kan nog weleens onge-

duldig uitvallen, een fout die ze zelf maar al te goed kent; Dé nooit en dat is het, gelooft ze ook, wat het zo heerlijk maakt, hier te logeren. Dé moedert zo'n beetje over hen allemaal, maar op een prettige, meisjesachtige manier, die ... Stil! daar heb je het weer, dat geluid...

Met een ruk tilt ze haar hoofd op en ineens weet ze wat het is: houthakken. Verwondering komt in haar ogen, klaarwakker nu.

Houthakken? Om zes uur in de ochtend? Och, wat heeft ze ermee te maken? De een of andere inboorling hier uit de buurt, een kampeerder, een landloper misschien, die een vuurtje aanlegt voor ... Maar tegelijk weet ze, dat het niet kan. Dit alles immers, hier om de Hut, hoort nu aan Huug. En trouwens ... de honden, waarom slaan de honden niet aan? Slotsom, één mogelijkheid, het is Huug zelf, die daar staat te hakken. Waarom, dat is vooralsnog een raadsel, maar ze besluit dat het niet lang een raadsel zal blijven.

Voorzichtig krabbelt ze overeind om de anderen niet wakker te maken. Een bloes, haar shorts, sandalen ... klaar!

Buiten de tent rekt ze zich, maakt een paar vlugge gymnastische oefeningen. Hè, wat is het heerlijk, zo eens vroeg te zijn, gelijk met de vogels, met de zon. Waarom doen ze dat niet meer, ook in de stad? Je kunt toch je brommer nemen, eropuittrekken, gaan zwemmen desnoods...

Ze weet op hetzelfde ogenblik dat ze het toch niet doet.

Vanuit de keuken, waarvan de ramen natuurlijk alweer wagenwijd openstaan, komt Dé's ochtendkuchje, dat ze nog zo goed kent van thuis. Ook al op, toe maar! En wie weet hoeveel ochtenden hiervoor al, terwijl zij in de tent hun stadsluïheid nog uitvierden. Maar van nu af aan...

Ja, ja, dat liedje kent ze, 't is altijd van nu af aan. Maar morgen, overmorgen is het weer het oude liedje.

Ze tuit haar lippen, fluit, om Dé niet aan het schrikken te maken.

‘Anneke!’ haar hoofd schiet door het keukenraam, ‘al op?’

‘Je man heeft me wakker gehakt,’ lacht ze, ‘z'n eerste goeie

daad vanmorgen. Een weldaad, dit...'

'Ja, en dat beleven we nu iedere dag!' Dé's ogen weerspiegelen een diepe, innerlijke tevredenheid. 'Kun je je voorstellen Ank, dat je niets meer te wensen over hebt, op een zeker ogenblik in je leven? Natuurlijk, er komen altijd schaduwzijden, voor iedereen, maar toch blijven ze ondergeschikt aan dat ene machtige, dat alles-overheersende, waarvan wij, Huug en ik, op het moment wel heel sterk de betovering ondergaan: ons geluk. Het geluk van samen je bestemming te hebben gevonden, samen door het leven te mogen gaan en alles voor elkaar te mogen zijn. Ik ... ik hoop dat, als je eenmaal zo ver bent, Anneke, je net zo gelukkig zult worden als ik ben. En dan ... net zo dankbaar.'

Anneke kijkt weg van het raam. Die Dé ... dat het zo is, van iemand te houden, zo ... heerlijk. Op die manier heeft ze nog nooit met haar gesproken. En opeens verschijnt voor haar, het beeld van Taco. Taco in z'n shirt, de korte rijbroek, die hem staat... z'n jongensachtig-verlegen gebaren en het regelmatige, gesloten gezicht. Is het Taco, van wie ze houdt?

Ze voelt hoe een zacht rood opkruipt naar haar hals, zodat ze onwillekeurig bukt om het Dé niet te laten merken. Want nee ... dit is dwaasheid natuurlijk. Ze mag Taco graag ... meer dan Felix of iemand van haar overige vrienden, misschien ... ze geeft het zichzelf toe met één wat pijnlijk lachje, misschien zelfs is ze een beetje weg van z'n rustige, innemende manieren, van z'n prettige, kameraadschappelijke aard, waarom ook Huug een zwak voor hem heeft, maar van hem houden, zoals Dé dat doet van hem ... nee, daar ontbreekt nog wel wat aan voorlopig.

Voorlopig? Ze heeft opeens een kregel gebaar. O bah, ze moet niet alles zo uitspinnen. Misschien is zij ook nog te jong voor een gevoel zoals Détje dat kent. En dan nog: voor een dergelijk geluk, als waarop zij heeft gezinspeeld, moet de genegenheid, het woord liefde durft ze niet eens te noemen, van twee kanten komen. Je reinste malligheid dus, over zo iets zelfs alleen maar te denken. Ze heeft voorlopig wel andere dingen

aan haar hoofd: het examen, volgend jaar, haar opleiding. Naast haar klinkt Dé's stem, met een even spottende ondertoon erin: 'Wat een onderwerp, hè? zo vroeg op de morgen. De zon is nauwelijks op. Ik zet thee, wil je 'n kopje vooruit?'

'Ja graag! En dan ga ik 'es bij Huug neuzen. Wat heeft die toch te hakken? Die bomen zullen 'm daar niet in de weg staan, of gaan jullie de kachel aanmaken?'

Dé lacht. 'Ja, voor tante, morgen. Die is zo kouwelijk. Nee, onzin, maar ik heb het jullie nog niet kunnen vertellen, Huug is er gisteravond pas mee thuisgekomen en dan...' ze glimlacht even vertederd, 'hij wou er eerst met mij over praten natuurlijk: hij koopt vandaag een dogcar.'

'Een *wat?*' Anneke, binnengewipt door de keukendeur, hijst zich op het aanrecht, waar ze met schommelende benen blijft zitten. 'Een dogcar? Maar kind, dat is voorwerelds!'

'Zijn wij dan niet een beetje voorwerelds,' gniffelt Dé. 'Daar moet je Loet maar eens over horen. Mij krijg je met geen stok meer naar een officiële avond bijvoorbeeld, en Huug niet in een smoking. Daar zit trouwens de mot in.'

'Een dogcar!' Anneke is nog niet helemaal van haar verbazing bekomen. 'Dat is toch zo'n ding met twee van die hoge wielen? O zeg...' ze proest even, 'ik zie jullie al meedoen met 'n ringstekerij in Laren. Maar dat neemt niet weg, dat ik nog niet het verband zie tussen die dogcar en de bomen die Huug bezig is om te kappen.'

'Ik wel. Anders kan-ie er niet door ... door het laantje.'

'Hè zonde,' vindt Anneke uit de grond van haar hart, 'dat vond ik nou juist zo idyllisch.'

't Valt wel mee,' troost Détje, 'een paar bomen weg en de zaak is gezond. Hier, drink gauw je thee, dan kun je 's gaan kijken...'

Huug ontvangt haar, terwijl hij juist met twee handen een formidabele bijl boven zijn hoofd houdt geheven.

'Vervaarlijk ben je zo, natuurverwoester!'

De bijl daalt neer met een doffe klap, blijft dan rusten onderaan de voet van de boom.

‘Goeiemorgen! Kom je me helpen?’ Huug veegt zich met een zakdoek langs het voorhoofd, draait zich om, tuk op een praatje.

‘Ik zou je danken, 't is zonde.’

‘Wat? Die paar stammetjes? Aan een boom, zo volgeladen,’ citeert hij en doet een greep naar de bijl. ‘Een pracht van 'n dogcar gekocht,’ openbaart hij voorts, ‘ga ik morgen je vader en moeder mee afhalen, uit Hilversum.’

Anneke proest. Ze ziet moeder al zitten.

‘Waarom niet?’ Huug kijkt gepikeerd, ‘t is toch zeker een heel gewoon voertuig en je zult eens zien hoe fijn zo iets rijdt. Heel wat anders dan zo'n stomme auto, waarbij je maar op 'n pedaal hebt te drukken om vooruit te komen. Hier zit tenminste karakter in, het leeft...’

‘En wanneer komt dat vehikel?’

‘Om acht uur, met de post. Nou goed? Ik ga 'm halen natuurlijk, vandaar dat ik vast m'n pad effen. Nou, sla 'es op!’ Hij houdt haar uitnodigend de bijl voor. ‘Goed voor je spieren, ochtendgym.’

‘Heb ik allang gedaan, anders,’ weerstreeft Anneke, maar pakt niettemin de bijl, die ze niet zonder moeite boven haar hoofd tilt.

Huug kijkt een beetje benauwd.

‘Voorzichtig aan, en kijk waar je slaat. Hou' de steel vast!’

Met een smak komt het gevaarte neer. Anneke kijkt verbijsterd. Door haar lichaam siddert nog het geweld van de slag, haar polsen trillen.

‘Ja, dat voel je hè?’ Huug lacht alweer. ‘Geef 'm nou mij maar weer, anders kun je vanavond geen vinger meer optillen en zijn we morgen nog niet klaar.’

‘Bar complimenteus ben je niet!’ Ze trekt een mondje. ‘Kom, ik ga 'es bij Dé kijken, zorgen voor het ontbijt.’

‘Doe dat!’ Hij houdt de bijl alweer geheven. ‘En geef 'n gil als jullie zo ver zijn. Nog twee bomen, dan ben ik klaar. Kleintjes...’

‘Wat doet Huug toch?’ informeert Suzelien, als Anneke nog

eerst even de tent binnenwipt om te zien of ze al wakker zijn. 't Is ondertussen over zevenen geworden.

‘Môge kinders! Huug hakt bomen.’

‘Daar hebben groter geesten zich mee beziggehouden,’ filosofeert Emy, lui uitgestrekt op haar luchtkussen, ‘is dat 'n nieuw soort sport van 'm of heeft het nuttige doeleinden?’

‘Het is vanwege de dogcar,’ knikt Anneke en vertelt. Emy vindt het enig, echt wat voor Huug, terwijl Suzelien babbelt over een film die ze moet inzetten, dit is best een plaatje waard.

‘Iets voor Loet,’ vindt ze dan, ‘kom, ik krabbel 'es overeind. Is de pomp vrij?’

Het is wat voor Loet, die een gat in de lucht springt als ze het hoort en zo verrukt is, alsof Huug 'm speciaal voor haar plezier heeft gekocht. Ze is een wonderlijk vat vol tegenstrijdigheden; bij al haar moderne ideeën vindt ze een dogcar het summum van alles, eenvoudig het einde.

‘Hoe laat kunnen ze hier zijn, Dé?’ informeert ze. Taco is mee om 'm te halen.

‘Bij elven denk ik, waarom?’

‘Dan ga ik om halfelf op de straatweg zitten,’ beslist ze, ‘ik moet ze zien aankomen. Vind je 't niet dol, je doet zo weinig enthousiast?’

Maar Dé staat er nog een beetje gereserveerd tegenover. ‘Ik heb nog nooit in een dogcar gereden,’ zegt ze weifelend, ‘maar Huug wou zo graag ... nou goed. En het lijkt me wel leuk ook.’

‘Kind, ik zou de hele dag jubelen. Let op, jullie worden nog beroemd, als je door Laren toert of door Hilversum. Zo iets als de baron en de barones van het kasteel,’ draaft ze door, ‘maar dan de meneer en mevrouw van de Hut. Een bof, dat ik nog net op tijd ben, hoe laat is het?’

‘Bij halfelf.’

‘Dan ga ik m'n uitkijkpost maar 'es betrekken.’

‘Hó,’ zegt Huug een kwartiertje later en hij ment het paard naar de kant van de weg, ‘even een pijp opsteken. Wacht...’ hij grabbelt in z'n zakken, ‘neem jij 'n sigaret.’

Taco, verstrooid, pakt het doosje dat Huug hem voorhoudt. Hij tuurt in de verte. ‘Is dat niet Felix, die daar gaat? Zo te zien...’

‘t Is 'm,’ ziet Huug, ‘we hijsen 'm op!’

Maar zo gemakkelijk laat Felix zich niet ‘ophijsen’. In de eerste plaats is daar al het bezwaar dat hij hen niet herkent.

‘Hallo,’ begint Huug en knalt met de zweep in de lucht. Felix buigt, terwijl z'n lippen een gereserveerde groet prevelen.

Ze lachen. ‘Och malloot...’

Even fronsen zijn wenkbrauwen, dan komt in z'n ogen de eerste blik van herkenning. ‘Verroest...?’ begint hij.

‘Word je wakker?’ Taco schuift op, met een hoofdbeweging naar de open plaats. ‘Klim erop, jò!’

Maar ook dat blijkt nog niet zo gemakkelijk, want twee keer stapt hij mis, langs het opstapje heen, alvorens z'n voet eindelijk steun vindt.

‘Nee zeg,’ praat hij ondertussen, ‘dat is ook toevallig; ik verwachtte jullie helemaal niet in een rijtuig.’

Felix heeft altijd wel een excuus, waarom hij iemand niet herkent.

‘Hoe kom je aan dat ding? Gehoord zeker?’

‘Gekocht,’ verbetert Huug, ‘en stap nou eindelijk 'es in. Hier, steek uit je hand ... één, twee, hup!’

Hij zit, met een bons, als onmiddellijk bijna, het paard weer aantrekt.

‘Au,’ zegt hij met een pijnlijk gezicht, ‘een auto zit zachter, zeg. Wie koopt er trouwens een rijtuig?’ verbaast hij zich, ‘ik wist niet eens dat die nog bestonden. Maar 't is wel een leuk uitzicht, zo hoog...’

‘Daar zul jij wel veel van zien,’ hoont Huug, ‘man, ik had je met gemak van de sokken kunnen rijden, zo kippig als je bent.’

‘Nou, nou...’ Felix neemt een sigaret uit het doosje, dat

Taco hem voorhoudt, vlak onder zijn neus. ‘Wat kraakt daar zo?’ wil hij weten.

‘Je botten,’ gromt Huug, die geen kritiek op z'n aankoop verdraagt, ‘en als 't je niet bevalt, dan stap je maar rustig uit en gaat lopen. Tenminste ... als je het opstapje kunt vinden,’ sard hij. ‘Je bril ligt zeker thuis?’

‘Nee, bij jullie. Ik wou 'm net gaan halen.’

‘Dat tref je dan, je bent 'r,’ wijst Huug met z'n zweep, ‘kijk, daar staat Loet!’

Hoofdstuk 12

‘Pie-oe-iet!’ schalt Loets stem, overslaand. Anneke spitst haar oren.

‘Daar komen ze,’ roept ze naar de open keukendeur en holt door het laantje, op de voet gevolgd door Dé, Emy en Suzelien, de laatste met haar fototoestel bij zich. Dé kijkt een beetje geschrokken, bij het zien van het enigszins vreemdsoortige rijtuigje, dat ongetwijfeld lang geleden een behoorlijke dogcar is geweest, maar dat nadien door waarschijnlijk vele geslachten als vervoermiddel is gebruikt en waaraan de tand des tijds dan ook behoorlijk blijkt te hebben huisgehouden. Maar Loets enthousiasme is zelfs hierdoor niet te temperen.

‘O, wat een knolletje,’ jubelt ze, ‘Huug, waar heb je die op de kop getikt? Hè, mag ik een toertje? En wat kraakt-ie gezellig, ik kon jullie mijlenver horen aankomen.’

Huug kijkt een beetje sip; zijn eerste blik heeft Dé gegolden. ‘Nou ja,’ verdedigt hij, ‘hij is niet nieuw natuurlijk, maar met een beetje oplappen hier en daar...?’

‘Natuurlijk,’ valt ze hem bij, dadelijk bereid om te troosten.

‘Een verfje kan-ie wel hebben,’ keurt Emy lachend, maar Loet snatert er tussendoor: ‘Hè nee, zo laten jongens, veel leuker. 't Is ... 't is gewoon een museumstuk. Weet je, dat je piep-modern bent met dat ouderwetse? Hoe ouder, hoe nieuwer, gek hè? Mag ik nou...?’

‘Jij mag niks,’ gromt Huug. ‘Hé Suzelien, aan je hoeveelste foto ben je al bezig?’

‘De vierde,’ antwoordt Suus en buigt zich weer over de zoeker, ‘ik ga ze opsturen naar 'n tijdschrift, goud mee te verdienen ... zo iets krijgen ze in de stad nooit te zien.’

‘Jullie overdrijven,’ vindt Taco rustig en springt behendig van de bok op de grond, ‘t is best een leuk karretje.’

‘Natuurlijk!’ Huug wordt een beetje scherp. ‘Maar de dames hadden liever een Lancia gezien of 'n Mercedes.’

Dat is flauw en hij weet het zelf, maar iets prikkelt hem. Mis-

schien Détjes gezicht, in eerste instantie?

Anneke schudt haar hoofd.

‘Ik niet,’ zegt ze, ‘ik vind dit echt iets voor hier, maar hij moet wel opgeknapt, ja. En ik wil 'r morgen best mee naar Hilversum, om vader en moeder te halen.’

‘Hetgeen de hoogste graad van waardering is, tot nu toe uitgesproken,’ vult Emy aan, maar Huug haalt zijn schouders op.

‘We zullen wel zien,’ vindt hij, een klein beetje teleurgesteld en laat zich eveneens op de grond zakken. Felix, met kippige oogjes, zoekt weifelend het opstapje, daar, waar het niet zit. ‘Dat jij nog in leven bent?’ glimlacht Détje, kijkend naar het onhandig gemanoeuvrer, ‘daar verbaas ik me elke dag weer over, wil je geloven? Je hebt je bril hier laten liggen, hè? Vergeetachtig jochie!’

Ze steekt haar hand uit. ‘Hier, de reddingsboei!’ maar Felix weert: ‘Laat maar, ik ben 'r al!’ en zit meteen aan de kant van de weg.

Ze gillen.

‘Bezeerd?’ informeert Taco en hijst hem overeind.

‘Welnee, absoluut niet.’

‘Hij speelt graag de pias,’ zegt Loetje opeens wat snibbig, ‘tot-ie eindelijk misschien 'es werkelijk een ongeluk krijgt of zo. Dan zal het wel uit zijn.’ In haar stem trilt even de ongerustheid door, waardoor van de scherpte veel verloren gaat. ‘Bezorgde Loet,’ plaagt Emy, maar ze haalt haar schouders op met een bruusk gebaar. ‘Bezorgd! 't Is alleen maar: niemand heeft graag van die afwijkingen in z'n familie, vooral wanneer ze enkel maar zo doen...’

‘Zoet maar,’ bromt Felix goedig, ‘ik zal 'm wel opzetten straks, die bril, maar er is tegenwoordig anders veel in de wereld, dat je beter niet kunt zien dan wel,’ besluit hij filosofisch, ‘heb ik gelijk?’

‘In de Hut en omgeving mag alles gezien worden,’ werpt Emy protesterend tegen, ‘geen compliment voor Dé, Felix.’

‘Kom!’ Huug maakt een eind aan het onderwerp, ‘we zullen

het geval eens naar binnen transporteren. Taco, help je even?' Hij begint het paard los te maken van de riemen.

't Zal toch te bezien zijn of we 'm erdoor krijgen, door het laantje, en dan wordt het dier maar schichtig.'

'En je hebt het halve bos gekapt vanmorgen?' verwondert Anneke zich.

'Drie berkjes en wat struikgewas. En hij is breder dan ik dacht. Enfin, we zullen kijken ... wie douwt?'

Vier, vijf paar handen grijpen de wielen; Felix, bereidwillig, pakt de boom.

'Ja, dat is net een karweitje voor jou,' grijnst Taco, 'man, dan zitten we zo tegen een berk. Laat dat maar liever aan Huug over. Hier, hou jij het hek open.'

Met een zwaai draait de dogcar naar binnen.

'Ho, ho, niet zo hard!' waarschuwt Huug.

'Denk om de lak!' Loets spottende stem. Meteen bonkt één van de hoge wielen tegen een boom, dat het kraakt.

'Vergeten te kappen,' giechelt Anneke en krijgt een woedende blik van Huug.

Hij heeft van die buien, dat-ie om een kleinigheid uit zijn humeur kan raken. Dé, die een uitbarsting voorvoelt, komt naast hem lopen.

'Zou je niet 'es willen proberen, Hubertus,' begint ze, 'om ook de komische kant van het geval te bezien?'

'Komisch?' Huug trekt geïrriteerd zijn wenkbrauwen samen. 'Is het zo komisch, dat ik een dogcar heb gekocht in plaats van ... van 'n auto?'

Dé zucht.

'Die auto zit je dwars. Jongen, ik zou geen auto willen hebben.'

'Nou dan?'

'Maar kun je dan niet een heel klein tikkeltje humor zien in het feit, dat we hier met z'n allen een rijtuig lopen te duwen, over een pad, dat je nota bene eerst hebt moeten hakken om het ding voor je huisdeur te krijgen? In wat voor jaar leven we, Huug? Bekijk het eens zo! O, ik weet wel, het

“...Zou je niet 'es willen proberen, Hubertus...” (blz. 89)

is niet om te brullen, maar een beetje ongewoon is het toch wel en dan ... we zijn jong, in vakantiestemming, de zon schijnt... dat alleen is al genoeg voor wat vrolijke gezichten. Toe...' ze legt een hand op zijn arm, terwijl ze haar stem nog meer laat dalen, 'doe 'es een pas achteruit, Huug, en kijk ... kijk dan eens, wat je gekocht hebt. Zie je dan niet dat je dogcar scheef hangt in z'n voegen, dat-ie, met permissie, uitslag heeft van achteren, want wat is het anders, die kale plekken daar? en rood ziet in plaats van zwart?'

'Blauw,' verbetert Huug en ... glimlacht, 't was blauw.'

'En dat hindert allemaal niks, jongen, ik kom zo naast je zitten, zonder een seconde van aarzeling!' vervolgt ze zacht, 'trouwens, de anderen ook: je hebt gehoord wat Anneke daarstraks zei en Loet, maar ... dat neemt niet weg dat je een beetje plagerij moet kunnen verdragen zonder kwaad te worden.'

'Ben ik kwaad?'

'Je bent op weg,' knikt Dé 'en dat zou jammer zijn, ook voor jezelf. Want... hó, pas op!' valt ze uit, 'dat haalt-ie niet. Stop, niet meer douwen!!'

Ze draait zich om naar de anderen, maar het is al te laat. Met een vaartje schuift de dogcar tussen twee berken aan weerskanten van het pad, waarna ze met veel geknars en gekraak halverwege blijft steken.

'Achteruit!' Huugs stem, waaruit opeens het scherpe is verdwenen. Dé hoort het met genoegen en opnieuw bedenkt ze met een gevoel van dankbaarheid, dat dit één van zijn beste eigenschappen is: het inzien van eigen ongelijk. Huug is vatbaar voor rede en zelfs na een fikse ruzie, hoewel die gelukkig tussen hen niet vaak voorkomt, zal hij de eerste zijn om royaal z'n hand uit te steken tot verzoening en schuld te bekennen.

Achter haar dollen de meisjes, maar dat hindert nu niet meer, het gevaar voor een uitval heeft ze bezworen.

'Kom 'es helpen,' smeekt Loet, 'ik ben helemaal slap van het lachen. Huug!!'

Huug komt, maar ook met zijn hulp is er geen beweging in

het vehikel te krijgen.

‘In elk geval een bewijs dat-ie solide is,’ vindt Emy als troost.

‘We zullen het beestje moeten demonteren!’ Suzelien, lacherig, bijt op haar zakdoek.

‘Eén voordeel: ze zullen 'm niet stelen zo,’ stelt Anneke vast, ‘dat spaart je een koetshuis, Huug.’

‘Laten we 't nog eens proberen,’ oppert deze, ‘maar dan met z'n allen. Allo Felix, hierzo! Eén, twee...’

Met een schok schiet de dogcar los, zodat ze in de vaart bijna achterover tuimelen.

‘Pfff!’ Loet laat zich op het mos neervallen. ‘Even uitblazen, lui. Is me dat een baantje? Hoeveel uurloon verdien ik eigenlijk, meneer Maarsveld?’

‘Ik zal een rekening bij je ouders indienen voor de schade,’ dreigt Huug, ‘kijk 'es!’ en hij wijst met een zó ernstig gezicht op twee nijldige krassen ter weerszijden van de bak, dat ze het opnieuw uitgillen, zelfs Taco doet mee.

‘Ik moet toegeven,’ vindt hij, eerlijkheidshalve, ‘dat het maar weinig verschil maakt met daarvoor ... een krasje meer of minder?’

En eindelijk ... daar splijt ook Huugs mond open in een lach, die Dé als muziek in haar oren klinkt.

‘Ja,’ beaamt hij, ‘nu zie ik eigenlijk pas goed wat ik gekocht heb ... ik heb 'm nog nooit zo van achteren bekeken, maar erg veel moois is het niet.’

‘We gaan 'm straks samen opknappen,’ stelt Taco voor, ‘tenminste, als je weg kunt blijven uit de manege?’

‘Daar heb ik al op gerekend,’ bekent Huug, ‘de leerlingen zijn voor Anton vandaag.’

‘Vergeet je mij alsjeblieft niet?’ Loet steekt een bedelende arm naar hem uit.

‘Jou? Voor jou hebben we een hobbelpaard besteld,’ hij lacht, ‘dan heb je mij voortaan niet nodig en 't komt meer bij je leeftijd ook. Come on kinderen, pak aan die brik, we gaan 't nog eens proberen. Maar zachtjes aan nu hè, pianissimo!’

Tien minuten later staat het voertuig behouden bezijden de Hut en genieten ze met z'n allen van een welverdiende kop koffie.

‘Keurig geflankeerd zo,’ ziet Huug voldaan, ‘de tent aan de ene, de brik aan de andere kant!’ en hij knikt in de richting van het huis.

‘Jawel,’ vindt Suzelien, ‘maar laten we alleen hopen dat de mensen die het zien niet denken dat... wij daarmee gekomen zijn. Hoe laat komen morgen je ouders, Ank?’

Anneke drentelt in haar eentje het Hilversumse perron op en neer. Buiten wacht Huug met een ... auto.

Niets is veranderlijker dan de mens en er waren te veel en te onoverkomenlijke bezwaren gerezen tegen de dogcar, dat hij niet enige concessies had moeten doen aan zijn gevoelens. Wat overigens het ergste niet was, in deze tijd - vond hij, daar moest je de krant maar 'es op naslaan.

Maar in de eerste plaats dan, was het ‘opknappertje’ niet klaar gekomen, wat te voorzien was geweest, aangezien volgens Loet, het hele ding praktisch binnenstebuiten gekeerd moest worden en vernieuwd, eer er een bruikbaar vervoermiddel uit zou groeien, en ten tweede: een dogcar blijft een dogcar, met plaats voor twee personen en niet meer. Nou ja ... Felix, Loet, de meisjes zelf, zij wilden zich graag behelpen, maar onmiddellijk heeft Huug dit bezwaar gevoeld als het grootste: je kon van oom Wijbregts niet verlangen dat hij met zijn ene been zo half en half buiten het karretje bungelde, zoals Taco gisteren, of dat hij, rug aan rug met tante Miek door Laren toerde, als hadden ze op weg hierheen in de trein de grootste ruzie gekregen. Nu heeft hij van een kennis de auto geleend. Dé is niet te vermurwen geweest om mee te gaan. ‘Het zijn jouw ouders, kind, en de gastvrouw hoort thuis te ontvangen.’ ‘Hè ja, in de salon,’ heeft Anneke gesmaald, ‘doe niet zo melig, Dé! En mijn ouders?’

‘Niet dan?’

‘De onze, dacht ik...’

‘Sorry, je hebt gelijk, dat was niet aardig. Maar Huug vertegenwoordigt de Hut, laat mij nou gezellig voor 'n kopje koffie zorgen. Enne ... o ja, wat ik zeggen wil: Loet, Felix en Taco, jullie haalt het niet in je hoofd om morgen weg te blijven. Ja, want ik ken je...’

‘Ja maar...’ begon Taco, maar Dé viel hem haastig in de rede: ‘Dacht ik het niet? Die had al plannen. Als je maar weet dat oom en tante razend zouden zijn, als ze 't hoorden. Niet Ank?’

‘Daar heb je wel kans op ja,’ had Anneke gelachen en Loet vond: ‘Ik was toch wel gekomen hoor, heus. Zo onbescheiden ben ik wel.’

Anneke kijkt op de stationsklok. Nog twee minuten, dan zijn ze er. Gezellig vindt ze het. En ze zullen oer-nieuwsgierig zijn naar Dé's behuizing, naar Huugs nieuwe baan ... enfin, naar alles. Ook naar hen natuurlijk, hoe ze 't gemaakt hebben, hier. In de verte rommelt het langs de rails, ze hoort bellen rinkelen, ziet lichten verspringen. En dan posteert ze zich bij de uitgang, net als de trein binnenrijdt. Portieren vliegen open, de voorste reizigers haasten zich naar de trappen.

Anneke rekt haar hals. Haar ogen glijden langs de tientallen onbekende gezichten, dan ziet ze vaders lange gestalte opduiken tussen de menigte.

‘Vader, hier!’ wuift ze.

Het wordt een hartelijke begroeting, midden in het gedrang, waarbij ze menige duw oplopen. Ze staan lelijk in de weg. ‘Kind,’ zegt moeder, ‘dat je helemaal naar Hilversum bent gekomen, we hadden toch debus kunnen nemen?’

‘Helemaal!’ Anneke proest even. ‘Dat kippe-eindje. Trouwens, Huug is er ook ... buiten.’

‘Is dat...?’ meneer Wijbregts' ogen glinsteren even, ‘een overdreven mate van bescheidenheid van 'm, zo ken ik hem toch niet, of...?’

‘Het is vanwege de auto,’ legt Anneke uit, ‘een oudje. Hij heeft 'm geleend en hij kan 'm niet afsluiten, ziet u?’

‘Huug in een auto?’ Mevrouw trekt haar wenkbrauwen op, ‘dat vind ik nou niets voor hem.’

Anneke vertrekt haar gezicht tot een grijns.

‘Wanneer u stilletjes onder een bank of zo, de reis hierheen had meegemaakt, dan zoudt u gehoord hebben dat het ook inderdaad niets voor hem is, nee. Er was praktisch niets dat deugde ... de kussens te zacht, de vloer onzinnig met al die pedalen, het stuur onhandelbaar, de remmen barbaars en de motor ... nee, dat zeg ik niet. Vraagt u dat maar aan Huug zelf als u 't weten wilt, we zijn er. Hier, uw kaartjes vader en geef mij die tas, zo...’

Hoofdstuk 13

Anneke komt uit de Hut naar buiten, waar Dé in de schaduw van de grote berk snijbonen zit af te halen voor vanavond. Om haar heen heerst een diepe stilte ... de stilte van een warme zomermiddag: vliegjes dansen in het zonlicht, een enkele bij komt gonzend aangezweefd. Lui uitgestrekt liggen de honden...

De dagen met vader en moeder zijn omgevlogen; 't is dolgezellig geweest. Paps, de goeierd, was verrukt over alles wat hij gezien heeft, tot de dogcar toe, waarmee hij zelfs, samen met Huug, een tochtje heeft gemaakt en moeder demonstreerde een afhankelijkheid voor Dé, die Anneke vast jaloers zou hebben gemaakt, wanneer ze haar niet diep in haar hart zo'n intense blijdschap zou hebben geschonken om Dé'tje zelf, die als geen ander zulk een genegenheid weet te waarderen en van top tot teen dankbaarheid uitstraalde, al de drie dagen lang. Drie zijn ze er geweest ja, waarbij Huug heeft gezorgd voor een pension, niet te ver uit de buurt, waar ze hen 's avonds met z'n allen naar toe brachten: een lange rij donkere silhouetten over de wazige hei.

Wel eenzaam, vond moeder het, erg eenzaam, en in haar stem resoneerde de angst om Dé, die, wanneer zij allemaal straks vertrokken zouden zijn, zo alleen achterbleef als Huug naar de manege was voor zijn werk en, vooral dàt ja, de zomer had plaatsgemaakt voor het gure, sombere najaar. Nu kwamen er nog weleens mensen langs hun huisje: zomergasten, een enkele kunstschilder die eropuit trok met z'n palet, maar dan...? Dé heeft haar ongerustheid weggelachen.

‘Onzin, juist dan was het hier zo veilig als je je maar denken kon. En overigens...’ een handbeweging naar de beide honden, ‘had tante hen soms vergeten? Er moest iemand het eens wagen om hier te komen, wanneer hij er niets te maken had. Verscheuren zouden ze 'm, met huid en haar. En daarbij nog, Huug was 's winters zoveel meer thuis...’

Mevrouw Wijbregts heeft gezwegen, maar de frons is niet

dan pas na geruime tijd van haar voorhoofd verdwenen.

Zondags hebben ze een wandeling gemaakt, urenlang rondgedoold over de hei en door de bossen, met Taco als gids. 't Was heerlijk geweest en allemaal hebben ze, ook zij weer, volop genoten, 's Avonds ontpopte Loet zich als een lang niet onverdienselijk 'disease' en het was ontroerend, haar jonge, nu ernstige stem de verzen te horen zeggen, modern en soms onbegrijpelijk, maar fris en helder in de stilte van de ruisende bomen en de wazige schemer om hen heen. Een openbaring, waar ze allemaal even verrast door zwegen, toen haar geluid was weggestorven in de nacht...

'Kind,' verbaasde Dé zich, 'waar heb je dat geleerd?' 'Geleerd!' Loet had alweer haar jongensachtige, dikwijls wat laatdunkende toon hervonden, 'dat kan toch iedereen. En overigens... we moeten die dingen kennen voor het Brok, als je dat bedoelt.'

'Voor wat?'

Loet zuchtte.

'Stupide zijn jullie ouderen soms. Of je nooit op een H.B.S. bent geweest of zo iets. Het Brok is een lerares natuurlijk, dr. Van Eygelshoven, docente Nederlandse taal en letteren. Vergeet vooral die letteren niet, daar gaat ze prat op. En als je nog wilt weten wat een "brok" is, zet er dan het woordje ellende maar achter, dan heb je 't.'

'Me dunkt,' Huugs rustige stem vanachter een wolk tabaksrook, 'dat die dr. Van Eygelshoven het recht heeft om prat te gaan op haar letteren, wanneer je het presteert, meisjes als Loet Poortenaar op een dergelijke manier "versjes" te leren opzeggen, om een beetje in jouw terminologie te blijven. Ik dresseer liever tien paarden. Mijn respect dus voor het Brok.' 'k Zal 't haar zeggen,' sprak Loet nuchter en slobberde extra luidruchtig het restje limonade door haar rietje.

'Toch deed je het heel mooi,' had mevrouw Wijbregts nog eens met klem herhaald, 'en ik zou dolgraag nog eens iets horen?'

Maar Loet had opeens verschrikt haar ogen naar Annekes moe-

der opgeslagen en er lag een vreemde smeking in haar stem, toen ze vroeg, angstig bijna: 'O nee mevrouw, alstublieft niet!'

Dom van moeder, had Anneke toen direct begrepen, om toch te blijven aandringen. Want wat ze er nu van terechtbracht, leek in de verste verte niet op wat ze zoeven had gepresteerd en in tegenstelling met de eerste keer was dit keer de stilte, vlak na het wat bruusk afbreken van haar roffelende stem, bepaald pijnlijk.

Arme Loet! Anneke is er diep in haar hart nog van overtuigd dat het geen moedwil is geweest, na moeders aanhouden, dit vers zo te hebben verminkt, hoewel het voor haar zeker er alle schijn van had.

Maar moeder bleek het later toch ook te hebben begrepen, want juist toen ze op het punt stonden afscheid te nemen, hoorde ze haar stem, zacht aan Loets oor, die dicht naast haar stond, iets fluisteren, dat ze evenwel niet kon verstaan. En in het teruggaan naar huis, kneep Loet haar hand bijna tot gruzelementen, terwijl ze onhandig complimenteerde: 'Een schat van 'n moeder heb jij, Anneke. Natuurlijk was het niet expres, stel je voor dat ik zo'n schaap was. Ik hoop maar dat jullie dat ook snappen ... goodnight luidjes, tot morgen!' Zo is de derde dag gekomen met een lunch in Hilversum, traktatie van vader, waarvan vooral Loet kinderlijk genoot, 's Middags hebben ze gewandeld in de omgeving, wat boodschappen gedaan, waarna ze tenslotte met het hele stel vader en moeder naar de trein hebben gebracht en het perron bevolkt met hun rumoerige aanwezigheid.

En nu is dat alles weer achter de rug. Huug is, vroeg al, naar de manege vertrokken, zelf hebben ze boodschappen gedaan in het dorp. Toen is Annekes hoofdpijn komen opzetten, een venijnig, stekende pijn, die haar deed afzien van het plan, 's middags mee te gaan naar ... ja, waar naar toe? dat weet ze eigenlijk niet eens, en met 'n aspirientje is ze binnen op de bank gaan liggen, direct na de koffie.

'Poor baby,' heeft Huug geplaagd, 'wil ik bij je komen zitten

voor de gezelligheid? Maar ik heb vanmiddag een buitenrit, misschien kan Taco het beter overnemen.'

Anneke heeft een kleur gekregen, tot haar grote ergernis, maar Dé heeft geantwoord, met haar altijd rustige stem die alles oplost: 'Ik blijf vanmiddag thuis, dan ga ik lekker onder de berk m'n snijbonen afhaken.' En bij het veelvoudig protest van de anderen en Anneke zelf: 'Hè nee, doen jullie nu niet kinderachtig, ik vind het niets erg om eens 'n middag rustig thuis te blijven, heus niet. Toe, gaan jullie nu gewoon...'

Ze zijn gegaan en nadat Anneke een uurtje heeft geslapen en rekkend overeind is gekrabbeld van de bank, waarbij ze tot haar voldoening constateert dat haar hoofdpijn weg is, herinnert ze zich plots dat Dé zou thuisblijven en stapt de Hut uit, op zoek naar haar.

Ze vindt haar zittend onder de berk, maar er is iets in Dé's houding, dat haar ervan weerhoudt een gebruikelijke groet te galmen of een denappel te mikken in het bakje van de snijbonen. Want de handen boven dat bakje liggen stil in Dé's schoot, heel stil.

Anneke schrikt er even van. Het is zo niets voor Dé, wier rusteloze aard geen ledigheid gedooft en voorzichtig doet ze een paar passen dichterbij. Een ogenblik gelooft ze nog dat ze slaapt, dan ziet ze opeens iets glinsteren op Dètjes wang, dat langzaam naar omlaag zakt. Ze schijnt het zelf ook te merken, want ze tilt haar arm op en...

Met een paar passen staat Anneke naast haar, een arm om haar schouders.

'Wat is er Dé, toe, wat is er?'

Dé tilt haar hoofd op, met een glimlach, haar ogen nog vochtig van tranen.

'Malle Ank, ik schrik me gek. Hè, m'n hart bonst ervan. Ik dacht dat je sliep. Als je nog 'es wat weet, om op zo'n manier...'

Maar Anneke laat zich niet om de tuin leiden. Te goed kent ze iedere intonatie, iedere buiging in Dé's stem, om niet te weten dat ze ... verdriet heeft. Maar waarom. Haar gedachten vlie-

gen terug naar de koffietafel. Iets met Huug misschien? Nee, dat is het niet, dat weet ze heel zeker, ze zouden het gemerkt hebben, beslist. Huug kan niet veinzen en zijn toon was hartelijk en zorgzaam als altijd. Maar wat dan?

Ze vraagt het, nog eens.

‘Niets, heus niet! Niets bijzonders tenminste, 'n beetje down, dat gaat wel weer over. Hè...’ Dé staat op, rekt haar armen, ‘hoe is het met jouw hoofdpijn?’

‘Gaat je geen zier aan,’ zegt Anneke vinnig, zo vinnig, dat Dé opeens in de lach schiet, een werkelijk gemeente lach. Zou het dan toch niets ernstigs zijn, of...?’

‘Ik zal het je maar vertellen,’ zegt ze en gaat weer zitten, ‘anders distilleer je hieruit maar hele drama's, terwijl de waarheid zo oersimpel is.’

‘Zeg, ik ben Loet niet,’ doet Anneke verontwaardigd.

‘Nee ... nou, enfin.’ Dé staart even weg over de hei. ‘Het is, zie je, na gisteren en eergisteren en zo, dat... dat ik vader een beetje mis. Niet zo heel erg, maar ... 't is moeilijk te zeggen, vooral tegen jou, die zo'n paar schatten van ouders hebt. Vader en ik zijn een beetje van elkaar vervreemd, dat is het en ik ... ik mis eigenlijk “een” vader, voel je? Moeder ook, maar dat is anders, daarin leer je berusten omdat het onvermijdelijk is en niet anders kan. Maar met vader wel. Ik vraag me zo dikwijls af, waarom hij toch zo daar in Afrika blijft hangen, terwijl hij het hier zo gezellig kon hebben. Z'n werk ... natuurlijk, maar hij is toch zoetjesaan echt wel op 'n leeftijd, dat... als hij zou willen, hij gemakkelijk overgeplaatst kon worden. O, niet bij ons in huis, begrijp me goed, dat zou ik niet willen, voor Huug ook niet en vader zelf zou er evenmin voor voelen, maar toch ... ginds of hier, in Holland, dat scheelt nog wel even. Je zou elkaar tenminste zo 'es zien een enkele keer. En misschien dat je dan wat meer van elkaar ... wist?’ Het laatste zegt ze heel zacht en Anneke legt haar hand op Dé's schouder. ‘Maar jullie schrijven toch?’ zegt ze aarzelend. ‘Och, schrijven? Ja, natuurlijk schrijven we, maar niet zoals je aan je vader hoort te schrijven. Elke brief is een plicht-

matig opsommen van de laatste nieuwtjes, tot de onbenulligste toe, een De Bilt-achtig bericht over onze gezondheid, een steevaste serie vragen: hoe gaat het daar in Afrika, je werk, de maatschappij? waarop vader dan antwoordt met de nodige vriendelijke beleefdheden aan het adres van Huug ... dat hij in Afrika ook veel paardrijdt, verkouden is geweest en 'n lichte aanval heeft gehad van het een of ander, wat, schrijft hij er niet eens bij.'

'Nou ja,' troost Anneke haastig, 'dan is het ook niets bijzonders natuurlijk.'

'Misschien niet, misschien wel?' Dé schudt afwezig haar hoofd. 'Maar je weet niet eens wat voor verzorging hij heeft, wat de dokter zegt, noem maar op. Tegen de tijd dat je brief daarover weg is, zit hij alweer gezond en wel op z'n werk, of ... is het misschien vandaag of morgen te laat, net te laat?' 'Hè, Dé nou!' Anneke schudt haar zachtjes, maar ze tilt haar hoofd op en kijkt haar aan met haar rustige, open ogen. 'Waarom mag ik dat niet zeggen? Je moet de dingen toch onder ogen durven zien. En het is toch zo?'

'Zo oud is je vader nog niet.'

'Nog niet, maar de jaren daarginds tellen zwaar, dubbel mag je wel zeggen en ... och, wat weet je ervan, allemaal, we zijn nooit zo erg eigen geweest, ook vroeger al niet.' Ze maakt een moedeloos gebaar met haar hand. 'Het is alleen maar jammer, heel erg jammer,' besluit ze, opstaande, 'je wordt ouder en ouder ... Kom, we gaan een kopje thee drinken, de anderen zullen nog wel niet thuiskomen voorlopig.'

'Waar zijn ze heen?' vraagt Anneke, zonder werkelijke belangstelling.

'Nou ... 'es kijken?' Dé's stem klinkt alweer luchtiger, 'Emy, Loet en Felix zijn naar het Muiderslot als ik het goed heb, of ... dat weet ik ook eigenlijk niet, 't kan ook Bussum zijn, maar Suzelien en Taco...'

'Suzelien en Taco?'

Anneke voelt haar stem opeens beven, wat ze krampachtig probeert te verbergen.

‘Ja, vind je dat zo gek, dat die samen op stap zijn?’ Dé lacht geheimzinnig. ‘Wie weet, brengt de Hut nog een verloving tot stand ... 'k zou 't best leuk vinden, het idee. Enfin, voorlopig leert hij haar fotograferen en daar heeft-ie vanmiddag een buitenrit voor laten lopen. Dat is heel wat voor Taco, als je dat maar weet. Maar nu weet ik nog altijd niet hoe het met je hoofdpijn is. Over?’

‘Nee,’ schudt Anneke en brengt een weifelende hand naar haar voorhoofd, ‘ik voel het nog.’

‘Hè bah! En dan zit ik je nog wel met allerlei zwartgallige verhalen lastig te vallen. Hartelijke Dètje! Enfin, dat laatste nieuwtje kikkert je misschien wat op, dat van Suus en Taco bedoel ik, tenminste als het waar is natuurlijk, daar weet ik niets van. Maar 't zou wel leuk zijn. Zo, en nu blijf jij hier lekker rustig zitten, terwijl ik thee zet. Of heb je liever iets fris?’ ‘Nee, liever thee,’ zegt Anneke mat.

‘Arm schaap, je ziet er pips uit. Ja, hoofdpijn maakt belabberd, ik weet er alles van en vooral de aanleiding ertoe dikwijls. Goed, thee dus ... ik vlieg voor je. Misschien ben je toch nog te vroeg wakker geworden, hoofdpijn moet je helemaal kwijt zijn als je opstaat, anders wordt het niets. En... o ja,’ ze draait zich nog haastig terug, op het punt van weglopen, ‘je gaat geen snijbonen afhalen, hoor, dat doe ik. Trouwens, ze zijn al bijna klaar, ik kon ze meteen wel meenemen. Daar ligt een magazine, pak dat maar zolang, 'k ben zo terug...’

Over het stenen straatje gaan Dé's voetstappen: klikke-klakke, klik-klak... ‘Su-zelien en Ta-co’, bonst het in Annekes hoofd, mee op de maat. Dan glinstert er iets op haar wang, dat langzaam, langzaam naar omlaag zakt. Ze glimlacht, vaag door haar tranen heen, bij een gedachte. Wanneer Dé nu omkijkt kunnen ze van voren af aan beginnen, hetzelfde drama, maar met een andere rolverdeling.

‘Dus... toch?’ zegt ze zacht in zichzelf. ‘Toch Taco...?’

Het doet pijn en met een onbeheerst gebaar opeens, grijpt ze het tijdschrift, dat ze openslaat, om zich een houding te geven voor als Dé terugkomt.

Hoofdstuk 14

Evenals de eerste keer toen Taco's beeld haar eensklaps voor ogen stond, heeft Anneke ook nu haar gedachten met geweld in een andere richting gedwongen. Maar het kan niet verhinderen dat ze haar stilletjes besluipen, telkens als ze een bladzij van het tijdschrift omslaat, zonder te hebben gezien wat erop staat en op het laatst blijven ook haar handen werkloos liggen in haar schoot.

Suzelien en Taco ... En wanneer het nu werkelijk eens zo is? Heeft Dé niet een heel klein beetje gelijk en is het haar zelf niet opgevallen de laatste tijd, hoe Taco zich meer en meer aangetrokken schijnt te voelen tot Suus? De fotografie? Nou ja, een aanleiding, een reden ... maar Taco is een te serieuze jongen om...

Hier weifelt ze even. Want kan het ook niet zijn, dat juist deze kant van zijn karakter hem dwingt zich helemaal te wijden aan iemand, die zich maar al te graag bereid toont zijn meerdere kennis op dat gebied dankbaar te accepteren? Vat niet Taco iedere bezigheid, hoe onbetekenend ook, even ernstig op en is dat niet juist een van zijn grootste charmes?

Maar dan is het evenmin onmogelijk dat alleen hun gemeenschappelijke ambitie hen samenbrengt en ze zich daardoor tot elkaar voelen aangetrokken. Iedere jongen, iedere man is toch wel een tikkeltje gevleid, wanneer een meisje zich de mindere toont op 'n bepaald gebied en een aandachtige leerling. Zelfs bij Huug vindt ze dit terug in de rijlessen die Loet van hem krijgt. Dé lacht erom.

Goed, en aangenomen dat dit zo is... wat maakt het voor haar voor verschil? *Is* ze het dan al met zichzelf eens, hoe zij staat tegenover Taco?

Opnieuw komt de twijfel, nu ze rustig gelegenheid heeft haar gevoelens te ontleden. Zeker, het heeft haar een schok gegeven, toen Dé haar een beetje cru en vooral onverwachts voor het feit stelde en dat op zichzelf is al verwarrend genoeg, want, ze is eerlijk genoeg, het zich ronduit te bekennen, wanneer niet

Taco's, maar Felix' naam in dit verband was genoemd, dan zou het haar enkel maar hebben verheugd, zonder meer, dat weet ze zeker. En ook zou ze niet geschrokken zijn.

Dus dan houdt ze toch van Taco?

Daar is het, waarom het gaat. Er is zo'n enorm verschil tussen van iemand houden en ... ze moet nu eindelijk maar 'es uit haar schuilhoekje komen, vindt ze, op iemand verliefd zijn. Want dat is ze toch echt wel, gelooft ze. Verliefd...

Als dat het tenminste is, wanneer je het prettig vindt een jongen te zien opdagen, als je hem verwacht en het je een kleine schok geeft zelfs van vreugde, wanneer hij onverwachts opeens voor je neus staat. Of dat knagende, wat kinderachtige gevoel van teleurstelling, als een ander, in dit geval Huug, de mededeling meebrengt, dat hij niet kan komen, die middag, terwijl je er in je hart toch vast op hebt gerekend. Als dat het is, ja dan is ze verliefd op Taco.

Maar verliefdheid gaat over. Wanneer de vakanties voorbij zijn en je elkaar niet meer ziet; wanneer je ieder wordt opgenomen in je eigen kring en in de duizend-en-één belangen van je eigen bestaantje ... Verliefdheid betekent ook niet zo veel, niet alles. Maar dat andere, dat grote, bijna beangstigende gevoel, dat zo vaak en zo veel wordt misbruikt ... daarvoor is ze bang, ja. Want hoe weet je of het dat is, dat en niet het andere? Hoe weet je ooit of je het goed doet, hoe?

Houdt ze van Taco, zoals Dé van Huug? Ze weet het niet. Het kleine incidentje van daarstraks heeft haar zeker geen opheldering daaromtrent gegeven. De mens is een groot raadsel, besluit Anneke, het meest voor zichzelf.

Ze klapt met een zucht het tijdschrift dicht. Het zal wel komen zoals het moet, en wanneer zij zelf van haar gevoelens nog niet eens zeker is, dan... dan is voor haar de tijd er waarschijnlijk nog niet.

In de verte nadert Dé met het theeblad.

‘Je verhaaltje uit?’ wijst ze met een hoofdknik naar het toegeslagen magazine.

‘Ja!’ Anneke lacht, ‘maar het wordt nog vervolgd.’

‘Jammer,’ vindt Dé, ‘dan weet je dus nog niet hoe het afloopt?’ en Anneke duikt opeens onder haar stoel om een zakdoek op te vissen die van haar schoot is gegleden.

Als ze weer boven komt, lachen haar ogen.

‘Nee,’ schudt ze, ‘dat weet ik nog niet... ik hoop van goed.’

Als de anderen thuiskomen, zitten ze genoeglijk te praten over een breipatroon voor een jumper.

‘Stumpers,’ verbaast Loet zich, ‘of het al hartje winter is. Denk liever aan je bikini. Hoe is 't met Annemie? We hebben het dol gehad vanmiddag, Felix heeft in Bussum een meneer op z'n ekster oog getrapt. Hij stond te dansen, niet Em? Ik heb me wild gelachen.’

‘Staat je netjes,’ bestraft Dé.

‘Niet om die meneer, om Felix natuurlijk. Die snuit van 'm. “Zet een bril op?” woedde de stakker, met zo'n diep verontwaardigd gezicht, dat ik het opeens uitgilde. Maar ik had het best gevonden, wanneer-ie Fé 'es flink was aangevlogen, met dat joch heb je nou altijd wat. Het zou je verdiende loon zijn geweest, heus.’

Felix haalt zijn schouders op.

‘Mag ik een glas water nemen, Dé, ik smacht gewoon.’

‘Nee, natuurlijk niet. Jongen, vraag toch niet zulke idiote dingen. Buiten staat de pomp en binnen de limonade, je weet de weg.’

In de verte, over de hei, naderen Suzelien en Taco. Loet heeft ze het eerst in de gaten.

‘Kijk die,’ giechelt ze schaapachtig, ‘die wilden niet met ons mee, jawel. Hoef je niks meer te vragen.’

‘Zo?’ Em glimlacht even terloops naar de anderen. ‘Praat naar je verstand hebt, baby. Ze zijn gaan fotograferen.’

‘Nou, dan wil ik die foto's wel 'es zien,’ vindt Loet en steekt haar arm op bij wijze van groet.

Anneke draait haar hoofd af. Zo leuk als Suus eruitziet in dat groene jurkje en Taco ... 't is toch wel lam, zo. Maar als ze

door Loet met een luidruchtig: ‘Zo pierewaaiers!’ in het clubje worden binnengehaald, klopt ze dapper met haar vlakke hand naast zich op een vrije tuinstoel en maakt een uitnodigend gebaar met haar hoofd naar Suzelien.

Ze ploft neer met een zucht.

‘Hè kinders, ik ben doodop. Vermoeiend is Taco als leraar. En duur! Ik heb twee filmpjes verknoeid, op z'n minst.’

‘Dat zal best,’ snuift Loet. Maar Taco lacht. ‘Je moet er iets voor over hebben om behoorlijke foto's te leren maken. Die laatste tegenlichtopname zal vast niet slecht zijn en dan moet je die 'es vergelijken met wat je ons een tijdje geleden hebt laten zien ... het verschil!’

‘Jij bent helemaal niet verwaand,’ vindt Loet, ‘trouwens, dat zijn alle mannen. Neem Huug, zoals die lesgeeft... een bedoening.’

‘Ondankbare!’ Dé prikt een wijsvinger in Loets zij. ‘Als je maar weet dat ik het 'm straks zal overbrieven.’

‘O, alsjeblijft niet!’ Loet rolt Tarras op zijn rug, die lui met zich laat sollen. ‘We zouden juist morgen de hei op, m'n eerste buitenrit.’

‘Wie, Huug en jij?’

‘Maak je geen zorg, èn Taco. Tenminste...?’ ze kijkt uitdagend naar hem om, ‘wanneer hij niet moet fotograferen natuurlijk?’

Hij krijgt een kleur bij de plotseling wat gespannen gezichten om hem heen.

‘Wanneer daar een dergelijke nadruk op wordt gelegd, dan heel zeker niet nee,’ zegt hij een beetje strak.

Anneke voelt haar hart bonzen. Loet, akeligheid, denk ze, hoe kun je nou zo iets zeggen? Daaraan kun je wel echt zien wat een kind ze nog is.

‘Ik dacht,’ vervolgt Taco rustig, ‘dat we hier als vrienden met elkaar omgingen, allemaal. Dan kunnen dit soort gezegden beter achterwege blijven, vind je niet?’ Hij draait zich om.

‘Jakkie,’ mompelt Suzelien met een hoofd als 'n biet, ‘wat is dat kinderachtig, Loet!’

‘Wat kun je anders verwachten,’ vindt Loet met zelfkennis en steekt liggende haar hand uit. ‘Sorry, vraag excuus Taco, gaan we morgen paardrijden?’

‘Natuurlijk,’ z'n stem klinkt weer gewoon, ‘dat was toch afgesproken?’

In de verte klinkt Huugs bekende fluitje. Dé, opgelucht, springt overeind. ‘Wie gaat er mee, de heer gemaal tegemoet? Jullie mogen...’

Huug brengt een nieuwtje. De manege organiseert binnenkort een grote buitenrit, met als attractie een gezamenlijke picknick in de Crailose bossen. Of naar de Lage Vuursche, dat staat nog niet vast. Er zal een springconcours worden gehouden, op punten, een stedenwedstrijd, hindernisrijden ... kortom, er is van alles te doen, terwijl deelname vrijstaat voor iedereen die zich maar voor de paardesport interesseert. Ook voor hen die niet rijden.

Het laatste zegt hij met bijzondere nadruk.

‘Dat wil zeggen, wij?’ begrijpt Détje.

‘Precies. De kwestie is, om het een beetje eenvoudiger uit te drukken: we gaan er een gezellig dagje van maken.’

‘Hè ja!’ Loet klakt met haar tong, ‘dat hebben we weer 'es hard nodig.’

Huug grijnst.

‘Enfant terrible. Overigens zijn kinderen beneden de zestien jaar van deelname uitgesloten,’ plaagt hij, ‘daar krijg je toch maar last mee. Enfin, de niet-paardrijders kunnen op eigen gelegenheid naar het centrale punt toekomen, of met een bus, die vermoedelijk zal worden ingeschakeld.’

‘Dus als ik het goed begrijp,’ zegt Taco langzaam, ‘dan is die openluchtmeeting zo'n beetje voor iedereen toegankelijk?’

‘Alleen introducés natuurlijk. Overigens is het doel vrij eenvoudig te raden: nieuwe ambitie te kweken voor de paardesport ... en voor onze manege in het bijzonder. Wanneer jonkheer Van Henegouwen zo zoetjesaan werkelijk op een paard heeft leren zitten zonder eraf te vallen, dan wordt het tijd, dat we z'n broer, zuster of voor mijn part z'n grootmoe-

der in de edele ruitersport gaan bekwamen. Gesnapt?’

‘En of,’ knikt Dé, ‘vooral, dat wij er zo'n beetje bij hangen als ... als...’

‘Och welnee, dat is onzin!’ Huug maakt een kregel gebaar met zijn hoofd, ‘zo moet je dat niet opvatten. Misschien zeg ik het een beetje verkeerd, best mogelijk. Natuurlijk zijn jullie die dag even welkom als alle andere genodigden, maar het enige verschil is: jullie leveren geen toekomstmogelijkheden en zij wel. Maar hoe gezelliger jullie die dag helpen maken, hoe gezelliger anderen hem vinden, wat ons indirect dan weer ten goede komt, dus per slot ben je even onmisbaar.’

‘Jij had advocaat moeten worden of minister,’ vindt Emy en schopt een denappel voort. ‘Zo kunnen we moeilijk anders dan accepteren.’

‘Alsof je een ogenblik van plan bent geweest dat niet te doen,’ vindt Huug en ontwijkt een uitval.

‘En Taco, kerel...’ z'n hand komt zwaar op Taco's schouder neer, ‘jij doet mee in het springconcours, dat spreekt. Zie dat je een prijs in de wacht sleept, dat kun je best. Wanneer er natuurlijk geen outsiders meedoen die ik niet ken, maar dat zal haast niet.’

‘Ja, ik!’ Loets lage jongensstem.

‘Op je hobbelpaard,’ lacht Huug, ‘t is net vanmorgen aangekomen...’

's Avonds, bij het naar huis gaan, zegt Taco: ‘Ik ga me morgen maar 'es flink oefenen, geloof ik. Denk je heus dat ik een kans maak?’

‘Absoluut, tenzij natuurlijk Loetje...’ Huug kijkt met een plagende blik in haar richting.

‘Met mij sta je nog voor onverwachte mogelijkheden,’ voorspelt deze, ‘wacht maar 'es af. Ik heb plannen...’

‘Als je 's wist wat ik voor plannen had,’ lacht Taco. ‘Ik neem minstens tien sloten en de Hut, wanneer Jenny maar vrij is.’ ‘Vrij wel,’ weifelt Huug, ‘maar zou je die wel nemen? Jenny heeft van die buien, de laatste tijd vooral?’

‘Onzin! Ze spring magnifiek. Nou, tabé kinderen ... Suus, je

hebt je foto's vergeten weg te brengen, leperd.'

Suzelien slaat haar hand voor de mond.

'Dat komt door Huugs nieuwtje. Hè, neem jij ze mee? Stop ze maar in de bus, dan vinden ze ze wel. Ja?'

'Geef maar op,' zegt Taco en Loet, de eeuwige kwajongen, onverbeterlijk, verbaast zich: 'Gut, hebben jullie dan echt foto's gemaakt vanmiddag?'

Maar dit keer lacht Taco. Weinig vermoeden ze, als hij even later fluitend wegrijdt op zijn fiets, het dreigende onheil dat hun boven het hoofd hangt en dat een plotselinge omkeer zal brengen in hun onbezorgde leventje van vakantiegangers...

Hoofdstuk 15

Die volgende morgen begint als alle voorgaande: met een blauwe lucht, hoewel in de verte een wolkenbank optrekt, en veel zon. Loet, Taco en Huug zijn, volgens afspraak, vroeg al eropuit getrokken; de anderen bungelen in- en rond de Hut en houden zich onledig met huishoudelijke bezigheden, die nu eenmaal onvermijdelijk moeten gebeuren.

‘En maar goed ook,’ vindt Anneke, ‘anders worden we veel te lui.’

Ze sleept de tent leeg op het kleine grasveldje, dat Dé trots ‘de bleek’ noemt.

‘Hou' je kamerdag?’ lacht deze in het voorbijgaan.

‘Zo ongeveer!’ Anneke schuiert verwoed haar jurken, ‘helpt Emy jou?’

‘Nee, Suzelien. Emy schrijft naar huis.’

‘Laat ze de groeten doen,’ roept Anneke nog, als Dé, klepperend op haar sandalen, door de deur van de Hut is verdwenen.

Langzaam draaien de wijzers van Annekes armbandhorloge, van de metalen klok op de schoorsteen ... van de toren in Laren: kwart voor elf, tien voor, vijf ... Over het smalle bospad nadert een figuur in rijbroek. Hij treedt op het erfje en staat dan opeens in het volle licht. Als razend gaan de honden te keer. Anneke, juist bezig haar pyjama op te vouwen, ziet hem het eerst.

‘Juffrouw,’ begint de man, ‘is mevrouw binnen?’

Hij heeft 'n stem als een aanspreker, vindt ze en knikt. ‘Ja, moet u 'r hebben? Dan wil ik 'r wel even roepen.’

‘Graag, ik... uh, ik kom met een boodschap van de manege, ziet u? Er is...’

Hij begint te hakkelen. Er slaat een schrik door Annekes hart, met een paar passen staat ze naast hem.

‘Wat is er?’ vraagt ze en het is of ze opeens de dreiging voorvoelt, die in de lucht hangt. Haar stem, zenuwachtig, slaat over. Op dat moment gaat de deur van de Hut open.

‘Hé Anton?’ Dé kijkt verwonderd en 'n tikje ongerust naar de man voor haar, ‘heb je een boodschap voor me, van meneer?’

‘Ja mevrouw, dat is te zeggen... meneer...?’ De pikeur komt dichterbij, zijn gezicht afvegend met een zakdoek.

Dé's adem stokt, als die van Anneke.

‘Wat... wat is er met meneer?’ brengt ze er met moeite uit, ‘er is toch niets gebeurd, hoop ik?’

‘Dat is te zeggen, m'vrouw...’

En dan grijpt Dé zich plots vast aan de deurpost. Achter haar voelt ze Emy's armen om haar heen ... het is nodig ook, ze zou gevallen zijn; voor haar ogen danst het bos op en neer. Als van veraf hoort ze Annekes stem, die schrill vraagt: ‘Maar man, zeg dan wat... zeg dan wat, wat is er gebeurd, een ongeluk?’

Ze voelt meer dan ze het ziet, hoe Anton met zijn hoofd knikt. Ijskoud trillen haar handen, haar lippen zijn als kurk. O God, denkt ze, Huug ... laat het niet waar zijn, niet juist nu... Ze zou willen gillen, schreeuwen ... ze voelt lust om weg te hollen, ergens heen ... weg, om niet te hoeven horen, wat...? Maar ze staat daar, als verlamd, met starende ogen, die niets zien.

Dan eindelijk, stoot de ander het eruit: ‘Meneer De Wilde ... Hij is van zijn paard gevallen. Hoe het precies gebeurd is weet hij ook niet, maar 't is nogal ernstig, gelooft hij. Iets met z'n ogen...’

Taco ... Even, misschien een fractie van een seconde, is het of er iets in Dé breekt, niet Huug, Taco! maar onmiddellijk beseft ze het ontzettende, ook daarvan.

‘Hoe ... hoe is het gebeurd?’ hakkelt haar toonloze stem, ‘en waar? En waar is hij op het ogenblik? En m'n man? Kunnen we erheen?’

Duizend vragen stormen op haar af. De ander schudt het hoofd. ‘Ik kan er u niet veel van zeggen,’ schudt hij, ‘meneer De Wilde is bij dokter Meertens binnengebracht... misschien moet-ie naar het ziekenhuis in Laren of in Amsterdam? Uw

man was heel even bij ons in de manege, hij was knap in de war, maar hij vroeg of ik het u wilde gaan zeggen. Hij kan voorlopig niet komen, ziet u. En..., o ja, u moest maar even af wachten.'

Afwachten! Terwijl je niets weet en popelt om...

'Dus je weet niet, hoe?' vraagt ze nog eens.

'Het schijnt dat hij in het prikkeldraad is terechtgekomen,' weifelt de pikeur, 'met z'n gezicht... dokter was bang voor de ogen.'

'De ogen?' Een van hen allen vraagt het, langzaam, ademloos.

'Ja, dat... dat hij ze...'

Hij zwijgt en er valt een beklemmende stilte, waarin de man zenuwachtig zijn bolhoed ronddraait tussen z'n vingers. Wanneer ze 'm maar willen begrijpen nu ... 't is toch al geen baantje en hij is duidelijk genoeg geweest, dacht-ie. Ze begrijpen hem, volkomen. Niemand zegt nog iets. Het is ... het is gewoon niet te geloven ... Taco. Gisteren nog, zaten ze lachend bij elkaar, hebben ze gekheid gemaakt, elkaar geplaagd en nu...

'Dan kan ik zeker wel weer gaan, mevrouw?' Een vreemde stem als van veraf.

Dé knikt. 'Ja, goed Anton, ga maar. Verder weet je niets?' Hij schudt zijn hoofd, in ontkenning. Als in een waas zien ze hem lopen, terug langs het bospad.

Emy is de eerste wier zenuwen een uitweg zoeken in een stevige huilbui, ook Suzelien vecht tegen haar tranen. Dé schudt, als kan ze het nog niet geloven, haar hoofd, telkens opnieuw en Anneke, bleek tot haar lippen, staart met grote holle ogen voor zich, zonder iets te zien.

Taco...! Een weeë pijn kramp ergens in haar borst. Ze voelt hoe langzaam de tranen langs haar gezicht druppen en met een schok dringt het opeens tot haar door: dat dit nodig was, om het te weten, te weten ... dat ze van hem houdt. Houdt, ja! Ze houdt van Taco! Nooit heeft ze iets zekerder geweten dan dit, op dit ogenblik...

Dicht bij elkaar zitten ze even later in de voorkamer, onbewust

mijndend het uitbundige zonlicht, dat overal is rond de Hut. ‘En dat we niets kunnen doen,’ klaagt weer Dé's stem.

Emy richt zich wat op. ‘Zou ik durven opbellen?’ weifelt ze, maar Suzelien schudt haar hoofd. ‘Niet doen,’ zegt ze zacht, ‘wanneer ze met hem ... bezig zijn ... Het stoort.’

‘Ja, maar wat dan? Zo kunnen we toch ook niet blijven zitten, zo werkloos?’

Anneke bijt haar lip stuk.

‘Laten we er heengaan,’ smeekt haar stem en er ligt zo'n dringende klank in, dat Dé onderzoekend even het hoofd opheft. Ze krijgt een schok als ze haar gezicht ziet: grauw, verbeterd.

En met de scherpe, plotselinge intuïtie van haar, die zelf een secondelang het mooiste, liefste zag bedreigd dat ze in de wereld bezit... begrijpt ze. Niet Suzelien, maar Anneke.

Er is geen tijd om het te overdenken, maar opeens keert haar oude weerstand terug, gaat haar hele hart open in een diep en ontzaglijk medelijden en voelt ze haar kracht als het ware in zich terugvloeien.

‘Ja kom!’ ze veert overeind, ‘laten we er heengaan, in ieder geval die kant uit. Misschien zien we Huug, Loet?’

Loet? Aan haar hebben ze nog niet gedacht. Waar is ze? Ook daarginds, of is ze doorgedaan naar huis? Ze zal wel overstuur zijn, het kind.

‘Moeten we ons niet even wat opknappen,’ weifelt Emy, ‘we zien er zo uit...’ Ze kijkt in de spiegel naar haar behuilde gezicht.

‘Vlug dan!’ Dé gaat hen al voor naar de slaapkamer. Vijf minuten later verlaten ze de Hut, de honden voor het eerst achterlatend, alleen.

Dé grijpt Annekes arm onder het lopen. ‘Het is nog niet gezegd,’ begint ze aarzelend, ‘dat... dat...’ ze durft het niet uitspreken, het vreselijke, ‘de eerste berichten zijn vaak zo alarmerend, terwijl later blijkt...’

Anneke geeft geen antwoord. Mechanisch gaan haar voeten, haar hoofd is dof. Zo bereiken ze de straat waar dokter Meertens woont. In de verte staat Felix. Hij komt hen tegemoet,

z'n gezicht strak. Zwijgend drukt hij hen stuk voor stuk de hand, dan begint hij te vertellen.

Loet is thuis, ja, helemaal overstuur ... arme Taco, zo kranig als hij zich heeft gehouden. 't Was niets, heeft hij nog tegen haar gezegd, maar hij had een smak gemaakt...

'Of hij al geïnformeerd heeft?' vraagt Emy.

'Nee, Huug had liever niet dat ze opbelden. Ze zouden het zo gauw mogelijk horen natuurlijk, hoe het precies is. Voorlopig lijkt het erg genoeg.'

Felix tast even nerveus naar zijn bril.

'Maar hoe kwam het dan?' dringt Suzelien aan, 'heeft hij misgesprongen, is het paard gevallen ... hoe?'

Felix vertelt.

'Ze waren met z'n drieën uitgereden en aanvankelijk hadden zowel Huug als Taco zich speciaal bemoeid met Loet die, zoals ze weten, haar eerste buitenrit maakte. Toen was Taco vooruitgereden. Hij had met gemak een paar hindernissen genomen: een omgewaaide berk, een droge greppel, tot hij stuitte op een afrastering van prikkeldraad. Huug had het hem nog afgeraden, maar Taco wilde zich trainen voor de manege-wedstrijden, waarvan hij had verteld...'

'Ach ja,' herinnert Dé zich en haar ogen versomberen. Ze denkt aan Huug, hoe die zich dit zal aantrekken, omdat hij Taco ertoe heeft aangespoord, mee te doen. 'Vertel verder,' zegt ze dan. En Felix vervolgt.

'Het was nog een vrij hoge afrastering, vertelde Loet, maar Taco meende dat hij 'r met gemak overheen kwam. De eerste keer al weigerde het paard en Huug waarschuwde hem opnieuw, het niet te doen. Jenny was prikkelbaar, onrustig. Maar Taco, misschien een beetje in z'n eer gekwetst als goed ruiter, misschien ook omdat Loet er bij was... we zijn nou eenmaal net kinderen in dat opzicht, Taco probeerde het nog eens en het schijnt dat hij toen z'n paard wat te krachtig de sporen heeft gegeven of misschien toch heeft ingehouden op het laatste ogenblik ... in ieder geval, een meter zowat voor de afrastering, stond het plots roerloos, met alle vier de benen

schrap. Met het gevolg natuurlijk, dat hij er met een vaart overheen vloog, recht in het prikkeldraad. Ze zagen het gebeuren, Loet en Huug, maar ze waren onmachtig iets te doen. Huug was de eerste die erbij kwam. Met een sprong was hij van z'n paard en naast Taco. Hij bloedde verschrikkelijk over z'n hele lichaam en hield z'n ogen stijf dichtgedrukt. Z'n arm schijnt hij ook gekneusd te hebben, maar dat is natuurlijk het minste. Ze hebben hem samen naar een boederij gebracht, vanwaar hij later met een auto is gehaald. En het zou allemaal nog zo erg niet zijn,' besluit Felix somber, 'maar z'n ogen...' 'Een operatie?' weifelt Emy.

Felix haalt z'n schouders op.

'Ik weet het niet. Het eerste ogenblik lijkt het natuurlijk heel erg en je denkt zelfs aan het ergste ... maar het kan misschien meevallen, dat moeten we afwachten.'

Zwijgend staan ze, terwijl de minuten verstrijken tot een kwartier, twintig minuten ... dan opeens voelt Dé een hand op haar arm, die trilt. Ze kijkt om. Van de andere zijde glijdt geluidloos een ziekenauto de straat in, en stopt voor het huis van dokter Meertens.

Ze draait zich naar Anneke.

'Ga mee,' dringt ze aan, 'er is geen enkele noodzaak om hier te staan kijken als ... als nieuwsgierigen. Misschien valt het allemaal wel mee, net als Felix zegt. Anneke, toe...'

Ze voelt hoe er schokken gaan door haar lichaam. 'Taco,' zegt ze klagelijk, 'ik...' Dan opeens begint ze te huilen, eindelijk. Dé slaat een arm om haar heen; een enkele voorbijganger kijkt verbaasd om. De anderen staan op een afstandje.

'Toe maar,' zegt ze zacht, 'huil maar flink, dat lucht op. Wil ik vragen of je hier ergens binnen mag, of blijf je liever wat op- en neerlopen? Arme schat... en ik, die...' blind was, wil ze zeggen, maar ze huivert terug voor het woord, onder deze omstandigheden en ze verbetert: 'die nergens van wist. Kom, het is misschien nog niet zo erg als we denken. Voel je je wat beter nu?'

Anneke knikt, haar gezicht nat van tranen.

‘Zou hij naar het ziekenhuis gaan, nu?’ vraagt ze aarzelend. Het is natuurlijk een domme vraag, met de ziekenauto voor de deur. Dé knikt dan ook maar wat.

‘Waarschijnlijk,’ zegt ze, ‘waarschijnlijk wel. Maar o Anneke, ze zijn zo kundig tegenwoordig, daar hebben wij gewoon geen idee van en als het nodig is, noodzakelijk, wat geeft dan dat ziekenhuis, nietwaar? Al moet hij er een maand blijven, maanden ... als hij maar beter wordt.’

Anneke zucht.

‘Ja, als hij maar beter wordt...’ beaamt ze.

Zwijgend drentelen ze op en neer. In de verte, ergens, dreunt een torenslag, één. Is het één uur, halftwee? ze weten het niet. Dan klinken achter hen vlugge voetstappen. Met een ruk draait Dé zich om. ‘Huug!!’

Hij is bij hen, met enkele passen. Z'n gezicht staat ernstig, draagt duidelijk nog de sporen van de doorstane angst. Maar z'n stem klinkt warm als hij hun z'n beide handen toesteekt en zegt: ‘Ik geloof dat we elkaar kunnen feliciteren kinderen, volgens dokter Meertens komt het helemaal goed met Taco. Hij gaat nu naar het ziekenhuis voor een grondige controle ... misschien moet hij er één, twee dagen blijven, maar hij is wel zo goed als zeker...’

Hoofdstuk 16

Onderweg naar huis, in een taxi die hij heeft laten komen en waarvoor Dé hem dankbaar toeknikt, vertelt Huug.

‘Het heeft er allemaal heel erg uitgezien in het begin, er liep een wond schuin over het rechteroog.’ Hij heeft in de wachtkamer gezeten met knikkende knieën, terwijl de dokter Taco hielp. Ook de linkerhelft van zijn gezicht was geschonden, maar minder erg. Op zichzelf waren de wonden niet diep, al zouden er waarschijnlijk een paar littekens uit overblijven. Alleen dan ... dat oog, en ook Taco zelf moet het gevoeld hebben, want hij durfde het niet te openen. ‘Fantastische kerel,’ bewondert Huug met een lichte trilling in z'n stem, ‘zoals hij zich gehouden heeft. Hij moet wel vreselijke ogenblikken hebben doorgemaakt: eerstens de angst en dan de pijn...’

‘Dat wordt geen prijs, Huug!’ had hij nog gezegd met een flauw lachje.

‘En te denken,’ zegt hij zacht, ‘dat ik het ben geweest, die hem heb aangezet...’

‘Onzin!’ Emy legt een dwingende hand op zijn arm, ‘zo mag je niet denken Huug. Taco had toch meegedaan, als leerling van jullie manege, dat had jij hem niet kunnen beletten en zo goed als dit hem is overkomen, had het een ander kunnen gebeuren, ieder ander. Laten we dankbaar zijn dat het zo goed is afgelopen. Maar vertel verder...’

‘Ja,’ vervolgt Huug langzaam, als moet hij zich met geweld ergens van losrukken, ‘we mogen dankbaar zijn. Ik vooral. Enfin ... het heeft vrij lang geduurd en ik heb in die tussentijd Loet naar huis gebracht, die verschrikkelijk overstuur was, het arme kind, en ben even bij de manege aangewipt. Ik wilde jullie niet zonder bericht laten. Dokter Meertens heeft Taco's vader opgebeld en die is natuurlijk direct daar naar toe gekomen. Samen hebben we toen gewacht. Het duurde... ontzettend! Tot eindelijk de dokter ons goddank kwam vertellen dat het achteraf erg meeviel. Het ooglid, dat hij tijdens

z'n val blijkbaar heeft dichtgedrukt, een logische reactie, is nogal ernstig beschadigd, maar het oog zelf gelukkig niet, alleen een bloeduitstorting ... Gewoon een wonder, gezien de smak die hij gemaakt heeft en hoe hij terecht kwam. Taco heeft gehuild van vreugde, toen hij het hoorde, de arme kerel. Het moet hem wat gekost hebben, dat oog te openen.'

Hij zwijgt even.

'En waar is hij nu,' wil Dé weten, 'in het ziekenhuis? Waar?' 'Hier, in Laren. Maar alleen voor onderzoek, door een specialist, dokter Meertens wil helemaal zeker zijn. Misschien gaat hij vandaag al naar huis, dan is het enkel nog een kwestie van rust en verzorging, anders niet. Z'n hele hoofd is natuurlijk in het verband en daarnaast heeft hij zijn rechterarm lelijk gekneusd, wat een langdurige geschiedenis kan zijn, zo iets. Ook z'n enkel is verstuikt, maar dat zijn allemaal dingen van ondergeschikt belang. Bij z'n rechterslaap loopt één grote haal, die gekramd is, dat blijft natuurlijk een litteken, maar...' Huug haalt z'n schouders op, 'als dat het ergste is?'

'En ... en mogen we hem bezoeken?' Annekes zachte stem uit de schemer van haar hoekplaatsje.

'De eerste paar dagen is het beter van niet. Hij moest rust houden, ook z'n zenuwgestel heeft een knauw gekregen, een lichte shock. Maar daarna is er geen enkel bezwaar, dunkt me, hoewel ... natuurlijk niet allemaal tegelijk. Voorlopig kunnen we bloemen sturen en fruit.'

De taxi stopt bij het boslaantje, Huug rekent af. Dé grijpt Anneke bij een arm.

'En nu neem jij een groot glas water met broom,' beslist ze, 'en je kruipt een stevig uurtje in bed. Voor alles!'

Het is halfdrie als ze aan een haastig gedekte koffietafel zitten, moe van al de emoties en met een rommelende maag, zonder trek.

In de achterkamer slaapt Anneke, vast...

Wat is het moeilijk, bedenkt ze - je gevoelens weer te moeten verbergen, je te beheersen, als was er niets gebeurd en als heb

je geen duizend angsten uitgestaan om hem, Taco? Temeer nog, nu de anderen weten of vermoeden ... Ze heeft er met Dé over gesproken en die heeft haar hoofd geschud.

‘Voor zo'n gevoel hoef je je nooit te schamen,’ vond ze, ‘dat zou dwaas zijn. Toen ik dacht dat ik van Huug hield...’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ verweet Anneke, ‘jij bent getrouwd. Ik weet niet eens of Taco...’

‘Dat wist ik van Huug ook niet, maar dat brengt toch geen verandering in je eigen gevoelens voor hem,’ hield Dé tje aan, ‘en wat ons betreft, de meisjes... dacht je heus dat daar ooit met een woord over wordt gesproken, hoe dan ook? Misschien ja,’ gaf ze toe, ‘onder andere omstandigheden, niet onder deze. En verder, Anneke, doe wat je hart je ingeeft.’ Jawel, doe wat je hart je ingeeft. Als ze dat deed, was ze er diezelfde middag nog geweest, aan z'n huis, of in ieder geval, zodra de dokter hun bezoek toestond. Nu heeft ze bloemen gestuurd, met een briefje dat z'n moeder hem misschien zal voorlezen. En nog heeft ze niet gedurfd, toen de dagelijks betere berichten bleven aanhouden en de isolatie eindelijk was opgeheven.

‘Ga jij maar eerst,’ heeft ze Dé gesmeekt en ze is gegaan, met Suzelien en Emy.

‘En Anneke?’ had Taco gevraagd met iets vreemds in z'n stem, dat Dé een blijde schok gaf toen ze het hoorde.

‘Die komt morgen, alleen. We waren bang dat het te druk werd anders...’

Taco had geknikt en ze zag nerveus iets trekken om z'n mondhoek. Teleurstelling? O, als het eens waar was, ze hoopt het, Dé, ze hoopt het vurig.

‘Het spijt me,’ had hij even gelachen naar Suzelien, wat z'n gezicht pijnlijk deed samentrekken, ‘ik kan je nu niet verder helpen met je fotografie. Als ik beter ben, zijn jullie al weg.’ Nu klonk er duidelijk teleurstelling in z'n stem en onmiddellijk had Dé geantwoord, hoewel het onderwerp geen moment nog ter sprake was gebracht, thuis: ‘Misschien blijven ze nog een poosje, we zullen wel zien...’

Die volgende middag gaat Anneke, een bos gele gladiolen in haar arm. Taco's moeder ontvangt haar in een serre vol planten en zon.

‘Hij slaapt,’ vertelt ze, onwillekeurig haar stem dempend, als zou hij hen boven kunnen horen, ‘misschien wilt u hier 'n ogenblik wachten?’

Anneke legt de bloemen neer.

‘Hè, zegt u “je”,’ verzoekt ze, ‘ik ben pas zeventien.’

Is ze zeventien? Ze voelt zich veel, veel ouder, op dit ogenblik.

Mevrouw glimlacht. ‘Goed, graag. Jullie zijn trouwens zulke goeie vrienden allemaal, ik ben blij eens met Taco's clubje te hebben kennisgemaakt. Och, weet je ... we kunnen zo weinig jongelui hebben hier, er zijn altijd lessen en dat stoort natuurlijk...’

Het is een verontschuldiging voor een nooit-gedane invitatie. Anneke zwijgt een beetje verlegen.

‘Hoe is het nu met hem?’ vraagt ze dan.

De ogen tegenover haar lichten blij op, dezelfde ogen van Taco, ziet ze. ‘Goed, best zelfs. O, je weet niet wat het voor hem had betekend, wanneer hij eens werkelijk één van z'n ogen had moeten missen. 't Is alleen jammer van het litteken, dat gaat nooit weg.’

‘Och!’ Anneke haalt onmerkbaar bijna haar schouders op, ‘dat is tegenover het andere, van zo weinig betekenis, vindt u niet?’

Van boven klinkt een ratelend belletje.

‘Meneer is wakker,’ glimlacht mevrouw en opstaande: ‘Mag ik even? Dan zal ik zeggen dat je er bent.’

Annekes hart bonst opeens met onregelmatige slagen. Ze drukt, nadat mevrouw de kamer heeft verlaten, de nagels in haar handpalmen. Beheersen moet ze zich, gewoon doen, vooral gewoon, Taco mag niets aan haar merken.

‘Ja, wil je maar naar boven gaan?’ Mevrouw blijft, wachtend, bij de deur, terwijl ze wijst: ‘Direct als je de trap op bent, rechts.’

‘Dank u wel.’

‘Ik kom aanstonds een kopje thee brengen.’

Boven staat ze een ogenblik roerloos, dan tikt ze op de kamerdeur die mevrouw haar heeft gewezen.

‘Anneke!’ Taco's verheugde stem, gesmoord door het kolossale verband, dat gedeeltelijk maar zijn mond vrijlaat, ‘kom binnen!’

Ze zet zich, een beetje verlegen, op de stoel die naast het hoofdeinde staat.

‘Hoe gaat het?’

‘Best! Krijg ik geen hand? Maar de linker ... m'n rechterarm mag ik niet bewegen, kan ik ook niet bewegen trouwens.’

Ze voelt zijn vingers die stevig de hare omsluiten en ze even, heel even vasthouden. Het is of alle gedachten uit haar zijn weggevaagd, ze weet zich leeg, onmachtig een onderwerp te bedenken voor een gesprek.

Hij kijkt naar de bloemen die ze op het bed heeft neergelegd. ‘Voor mij?’

Nu lacht ze even. ‘Welnee, ik neem ze weer mee terug natuurlijk. Heb je een vaas hier?’ Ze kijkt zoekend rond, ontdekt er op zijn boekenkast een die leeg is. ‘Mag die?’

‘Natuurlijk. Dank je wel Anneke, lief van je.’

‘Verbeeld je!’ Ze stopt haar gezicht wat haastig in de bloemen, die ze van het papier begint te ontdoen. Dan vult ze de vaas bij de wastafel.

‘Aardige kamer heb je zeg, zo ruim en licht. Voilà!’ ze houdt de vaas in de hoogte. ‘Zal ik ze daar maar zetten?’

‘Nee hier!’ een hoofdknik naar het tafeltje, vlak naast z'n bed. ‘Maar jongen, waarom? Daar staan toch al bloemen?’

‘Omdat deze van jou zijn,’ zegt Taco en kijkt haar aan met z'n ene, onbedekte oog, ‘zet de andere maar op de boeken-kast.’

Ze doet het, zwijgend, maar met een gevoel van intense blijdschap. Omdat deze van jou zijn ... Bedoelt hij daarmee dat hij ... dat haar bloemen? Ze durft niet verder te denken en gaat verward weer zitten.

Onzin, een beleefdheid, omdat ze er bij is, hetzelfde heeft hij

tegen de anderen ook gezegd. Maar ze weet dat het niet waar is, zo is Taco niet.

‘En vertel nou 'es,’ begint hij, ‘hoe maken jullie het daar zonder mij? Komt Felix nog geregeld en Loet? 't Arme kind heeft de schrik gehad van haar leven, 't zou me niets verbaasd hebben wanneer ze nooit meer op een paard durfde, maar dat toch wel. Ze is geweest vanochtend. Zo hartelijk als jullie allemaal voor me zijn...’

‘Kolossaal ja,’ bewondert Anneke, ‘de geest van de Hut,’ lacht ze dan, ‘Détjes invloed.’

‘Ja?’ hij kijkt haar onderzoekend aan. ‘Alleen Détjes invloed?’ Hij vraagt het plagerig, maar meteen wordt hij weer ernstig, ‘t Had lelijk kunnen zijn,’ bekennt hij dan eerlijk, ‘ik ... ik was er bang voor. Je weet niet, Anneke, hoe bang. Het idee dat je ... je leven lang? We zijn nog zo jong, hè? Nu houd ik alleen een litteken, niet mooi natuurlijk, maar bij het andere vergeleken...? Ik mag dankbaar zijn, maar toch?’ Ze kijkt hem verschrikt aan.

‘Verbeeld je,’ stuift ze dan even op, ‘alsof zo'n litteken iets betekent?’

‘O nee...’ hij lacht, vertrekt zijn gezicht, ‘dat bedoel ik ook niet, 't staat wel interessant zelfs. Ik ... ik dacht aan wat anders.’

‘Aan wat dan?’

Even tintelt er iets in het ene oog, dat Anneke aankijkt, dan vraagt hij plots: ‘Kun je een geheim bewaren?’

Haar ogen zoeken zijn gezicht af, terwijl het één moment is of haar hart ophoudt te kloppen. Suzelien, begrijpt ze - toch! En dat hij juist haar deelgenoot daarvan moet maken!

‘Nou?’

‘Ik dacht dat we allemaal vrienden waren,’ herinnert ze hem aan z'n eigen woorden van een poosje terug, ‘dat heb je zelf eens gezegd.’

‘Ja, maar er kunnen gevallen zijn, dat... dat vriendschap niet de juiste gevoelens weergeeft. Vriendschap voel ik voor Huug, voor Dé, Emy, Loet...’

Anneke kijkt naar een plek zonlicht op de vloer.

‘Is dat je geheim?’ vraagt ze bijna toonloos.

‘Ja, dat is het. Ik ... ik had gehoopt voor jullie weggingen ... begrijp je? Nu is dit er tussen gekomen, dat bedoelde ik daarnet. En ik weet niet of zo'n litteken niet een bezwaar is...’ Anneke wendt haar hoofd af met een ruk.

‘Dan...’ zegt ze moeilijk, ‘dan is Suzelien geen knip voor haar neus waard. Alsof dat ooit een reden kan zijn om...’

Het blijft stil naast haar en langzaam, zich beheersend, draait ze haar hoofd terug. Het eerste dat ze ziet, zijn z'n schouders in de gekleurde kamerjas, die schokken. Dan z'n gezicht, pijnlijk vertrokken, z'n mond, z'n ogen... en over het hare glijdt een trek van verbazing.

Hij ... lacht.

‘Weet je,’ zegt hij dan met nadruk, ‘dat het afschuwelijk veel pijn doet als je me zo laat lachen. Suzelien...’

Hij zegt het op een toon als heeft ze Loet bedoeld en een onzinnige blijdschap slaat opeens door haar heen. Vriendschap voel ik voor Emy, Dé, Loet... en nu ook voor Suzelien dus? Maar dan...

‘Suus is een leuke kameraad,’ hoort ze zijn stem zeggen als een bevestiging van haar gedachten, ‘ze babbelt gezellig ... we hebben veel geboomd over fotografie, maar voor haar voel ik geen grein meer dan voor de anderen.’

Hij draait nu langzaam zijn gezicht naar haar toe; Anneke slaat haar ogen niet neer. Maar haar hart bonst...

‘Dan ... dan blijft er nog maar één over,’ zegt ze zacht, ‘als ik goed reken?’

‘Ja!’ Hij steekt zijn ene, vrije hand naar haar uit. ‘De linker,’ glimlacht hij, ‘als kind mocht ik die nooit geven en toch is ze het dichtst bij het hart. Anneke...?’ z'n stem vraagt.

Ze bukt zich impulsief over hem heen. Haar vingers raken voorzichtig het verband.

‘Wat doe je?’ vraagt hij, met z'n ogen recht in de hare.

‘Ik zoek een plekje,’ zegt ze, ‘waar het geen pijn doet als ... als ik je een zoen geef.’

In z'n oog komt weer die tinteling van daarstraks.

‘M'n lippen,’ wijst hij, ‘alleen m'n lippen...’

Naast de nog warme afdruk van de hare, laat ze een klein, vochtig plekje achter. Dan springt ze op en gaat voor het raam staan. Beneden haar ligt de tuin in een waas van vocht.

Geluk, denkt ze, het geluk ... waarover Dé het had. Toch!

Achter haar klinkt Taco's stem, een beetje hees.

‘Ik had nooit gedacht, dat ik je dit ooit nog zou zeggen, toen het gebeurde,’ zegt hij zacht en tilt luisterend zijn hoofd op. ‘Daar komt moeder met de thee en heb ik je al verteld, dat ik morgen even op mag?’

Hoofdstuk 17

Dé vangt haar op aan het boslaantje. ‘Kind,’ begint ze, ‘wat ben je laat! Weet je dat 't bij halfzeven is?’

Anneke knikt.

‘Ik heb nog even omgelopen,’ vertelt ze met een eigenaardige klank in haar stem, die Dé vlug doet opkijken.

‘Zo? Hoe was Taco vandaag?’

‘Goed, best. Jullie moeten de groeten hebben, dat spreekt. Hij mag morgen voor 't eerst even op.’

‘Heerlijk!’

‘Ja, en...’ ze zwijgt verward en opeens zijn daar Dé's armen die haar tegen houden.

‘Wat èn?’ vraagt ze en haar ogen verraden een nerveuze spanning. Anneke knikt.

‘Ja,’ bevestigt ze, ‘Taco en ik, we ... wij...’

‘Is het heus?’ Dé's hele gezicht straalt. ‘Kind, wat ben ik daar blij om. Kom hier!’ Ze blijft staan, geeft haar 'n zoen, ‘al het geluk dat jullie verwachten, Anneke!’

Ze lacht, wat verlegen. ‘We zijn nog zo jong,’ zegt ze dan, ‘en er kan nog zoveel gebeuren, maar we menen het wel ernstig, geloof ik. Voorlopig blijft alles natuurlijk gewoon, zoals het is. Taco wil eerst afstuderen, daarna gaan we ons verloven. Of misschien toch wel eerder ... we zullen wel zien.’

‘Enig! Ik voel me of ik zelf weer van voren af aan ga beginnen. Weet je dat Huug en ik ook van het eerste ogenblik af dol op elkaar waren?’

Dé lacht meisjesachtig. ‘Vertel je het thuis?’

‘Natuurlijk!’ Anneke knikt. ‘Taco komt af en toe over, als het kan. 't Is wel pech dat we nu net weggaan, maar...’ ‘Niks ervan, jullie blijven nog minstens een week, stel je voor. En anders jij alleen?’

Maar Anneke protesteert. ‘Dat zou niet aardig zijn tegenover de anderen, vind je wel?’

‘Goed, goed, in ieder geval dan tot woensdag,’ stelt Dé haar eis, ‘ik heb het al met ze afgesproken. Mag... mag ik het ze vertellen?’

‘Och?’ even een licht schouderophalen, ‘waarom niet? Ze merken het toch wel. Als ik er maar niet bij hoef te zijn.’

‘Malle!’ Dé lacht, dan loopt ze vooruit. ‘Ik ga een feestelijke intocht voorbereiden,’ zegt ze, maar Anneke houdt haar met een handbeweging tegen.

‘Nee,’ schudt ze, ‘vandaag nog niet, toe ... ik moet het eerst alleen verwerken. En trouwens, zonder Taco?’

‘Dat is waar, dat is geen feest,’ geeft Dé toe.

Ze blijven tot woensdag en de dagen die hun nog resten worden doorgebracht in een rustig-blijde vakantiestemming, waarover Loet hevig sputtert.

‘Hemeltje, wat een stel ouwe zeuren zijn jullie,’ vindt ze, ‘ik vraag me af wat er nou nog te tobben valt? Goed, we hebben in onze rats gezeten, ik vast niet minder dan jullie, maar Taco wordt beter, helemaal... de zon schijnt, we vieren een soort verloving, m'n liefje wat wil je nog meer?’

‘Wie tobt er dan?’ werpt Emy tegen, maar Loet trekt met een verachtelijk gezicht haar schouders op.

‘Nee, d'r heerst een feeststemming, laten we dat zeggen. Kinderen, jullie lopen met gezichten...! Om hoe laat is de begrafenis?’

Natuurlijk overdrijft ze, maar een feit is het: Taco's durende afwezigheid heeft iets weggenomen van de stemming van de eerste dagen: het uitbundige. Ze zijn een momentlang geconfronteerd met de ernst van het leven en de kansen die dat leven biedt: goede en slechte, en het heeft niet nagelaten indruk op hen te maken. Een indruk, die het moeilijk maakt, de zorgeloze toon terug te vinden van voor het gebeurde.

Het gaat er weer op lijken als Huug met een verrukt gezicht komt inviteren: ‘Lui, kom 'es kijken, de dogcar is klaar.’

Het is de zaterdag, waarop ze oorspronkelijk naar huis zouden zijn teruggegaan.

‘Gut ja, die zouden we haast vergeten,’ herinnert Suzelien zich, ‘de dogcar!’

‘Eigenlijk is het geen dogcar meer,’ verklapt Huug, ‘ik heb er namelijk een paar plaatsen bijgetimmerd, een bank. Enfin, je zult het wel zien...’

Achter het huis pronkt het wagentje, glanzend van de lak. Natuurlijk hebben ze hem er aan bezig gezien, maar ze hebben er niet verder op gelet. Nu staat het daar, kant en klaar.

‘Niet te herkennen,’ vindt Emy en Anneke meent plagend, dat dit weer es een voorbeeld is van de ‘ergerlijke vernieuwingsdrang’, waarover ze een tijdje geleden hebben gesproken in verband met de huizenbouw.

‘Maar praktisch,’ wijst Huug, ‘op die bank kunnen er zeker drie en dan de beide zitplaatsen ... met een beetje wrikken gaan er zes in. En ik kan de bank wegnemen als we weer met z'n tweetjes zijn, kijk!’

Hij demonstreert.

‘Je bent een geboren carrosseriebouwer,’ prijst Loet, ‘maar ik begrijp eruit dat het dus de bedoeling is, dat we er een tochtje mee maken?’

‘Zo iets,’ grijnst Huug, ‘wie wil, tenminste?’

Loet telt de koppen. In de verte komt net Felix aanslenteren.

‘Zes ... zeven,’ constateert ze, ‘da's net eentje te veel. Felix, terug!’

‘Nee, ik ga niet mee!’ Dé's haastige stem en bij het aanzwellend protest: ‘Nee toe, laat mij nu thuisblijven. Er is nog het een en ander te doen en ik had eerlijk gezegd vanmiddag aan vader willen schrijven.’

Huug knikt. ‘Waarmee je bijna een week te laat bent,’ bevestigt hij de sleur, waarover Détje het heeft gehad.

‘Daarom!’ beaamt ze.

‘Nou ja, dan...?’ Emy weifelt. ‘Dan zou het net gaan, hè?’ ‘Dan mag je wel gauw een paard gaan halen,’ vindt Loet, ‘hallo Fé, we gaan toeren met de brik, de Jan Plezier!’

Felix geeft handjes. ‘Is het heus?’ vraagt hij met een onzekere blik op het vehikel.

Huug kijkt verrukt. ‘Dus jullie voelen er voor?’ wil hij weten. ‘Jongetje, schiet op, haal een peerd!’ Loet strekt haar wijs-

vinger. ‘Of wil ik het doen?’

Maar Huug is al weg. ‘Neem je fiets,’ roept Dé hem na, ‘en doe voorzichtig!’

Dergelijke waarschuwingen zijn nu schering en inslag.

Als hij terugkomt, heeft zich juist een hevig dispuut ontwikkeld over Cootjes optreden voor de tv. Co van Bremen is een vroegere schoolvriendin van Dé; haar zuivere zangstem belooft heel wat voor de toekomst, maar ze is de platen-business ingegaan en werkt nu voor allerlei amusementsprogramma's. Haar stem heeft dat hesige gekregen, dat tegenwoordig zo in trek is ... vooral bij de jongeren.

‘Zonde,’ vindt Détje, maar Loet zegt: ‘Poeh, ze heeft honderden en honderden fans, ze zijn zelfs bezig een fanclub voor haar op te richten. En wat ze verdient!’

‘Alsof dat het belangrijkste is.’

‘Ik heb haar 'es gehoord,’ vertelt Suzelien, ‘nee verschrikkelijk, gewoon er tegenaan. En één keer was ze het orkest vooruit...’

‘Nou ja,’ Loet grijnst, ‘als ze maar gelijk aankomen.’

‘Toch blijf ik het jammer vinden,’ houdt Dé vol. ‘Volgens mij heeft ze een prachtstem, wanneer die goed werd ontwikkeld, maar ze is niet geschikt om in het publiek op te treden. Zeker niet in dit genre.’

‘Net als ik,’ knikt Loet ernstig, ‘met m'n declamatie. Toen jouw moeder vroeg...’ Ze wijst naar Anneke, die niettemin ernstig blijft.

‘Toch zou jij daarin ook zeker wat kunnen bereiken, als je wou,’ gelooft ze rustig, ‘maar je moet 'r je niet met een grapje afmaken natuurlijk.’

‘Brrr!’ Loet trekt een ernstig snuitje, ‘of ik het Brok hoor. Weet je wat die 'es gezegd heeft: jij zou de trots van onze school kunnen zijn Loetje Poortenaar, wanneer je niet zo'n vreselijk kind was!’

Ze lachen.

‘Een psychologe is ze dus ook nog, die dr. Van Eygelshoven,’ knikt Huug, ‘sjonge, wat heb ik een respect voor die vrouw.’

‘Ga scheiden,’ inviteert Loet, ‘ze is nog zu haben...’

‘Nou, hoe zit het... het rijtuig staat voor, kinderen!’

Ze veren overeind.

‘Moet-ie niet versierd?’ giechelt Suzelien, als ze bij de dogcar staan en Loet valt gretig bij: ‘Hè ja, met lampions en zo. Jammer dat ik het niet geweten heb, we hebben nog guirlandes thuis. En dan 'n harmonika ... een klucht!’

Waarop Huug vindt: ‘We hebben al klucht genoeg als jij meegaat. Vooruit, wie helpt er duwen? Maar denk erom, als er nu krassen op komen, dan vermoord ik iemand, ik waarschuw maar even.’

Op de straatweg stappen ze in. Felix, met z'n bril op, wipt behendig langs het opstapje naar boven.

Détje lacht. ‘Voor één ding is Taco's ongeval dan toch goed geweest,’ zegt ze en knikt hem toe.

‘Ja,’ antwoordt hij, ongewoon ernstig, ‘ik heb geleerd dat er dingen zijn om niet mee te spotten, dat bedoel je toch? Het kan me geen cent meer schelen hoe-ie me staat, die bril.’

Loet zucht, terwijl ze zich ongegeneerd ophijst. ‘Als dat maar geen nieuwe afwijking is,’ hoopt ze, ‘zo griezelig braaf heb ik Felix nooit gekend. Allo, vooruit Ank, sta niet zo te teuten, verhef je boven het aardse en laag-bij-de-grondse en vlei je naast me neder. Ik pas me al aan, hè, bij de vorige eeuw?’ Dan rijden ze weg, nagewuifd door Dé in haar lichte zomerjurk: een gele vlek tegen de donkere achtergrond van het bos. Het wordt een grappige tocht met veel bekijks van passerende wandelaars, fietsers en automobilisten en, eenmaal gewend aan de regelmatige cadans van het paard, beginnen ze er werkelijk plezier in te krijgen. Suzelien maakt foto's, waarop Huug dit keer echt trots is.

Op de terugweg rijden ze, als verrassing, langs Taco's huis. Onwillekeurig houdt hij de teugels in, aarzelend.

‘Zullen we het wagen?’

‘Anders Anneke alleen even, misschien?’ stelt Suus voor. Vanuit één van de openstaande ramen klinkt pianomuziek: études.

Huug geeft een rukje aan de leidsels. ‘Zal niet gaan, kinderen, er is les ... jammer!’

Maar opeens ontdekt Anneke achter in de tuin, de kleurig doorschemerende parasol met de witte meubeltjes eronder. Vaag onderscheidt ze twee gestalten: Taco en z'n moeder.

‘Het oog der liefde ziet scherp,’ constateert Loet en schalt haar schorrig: ‘pi-oe-iet!’

Onder de parasol komt beweging, de struiken wijken vaneen en ertussendoor tuurt Taco's gezicht met het witte verband. Hij steekt zijn arm op, de linker nog altijd. Op zijn gezicht ligt een kleur van verrassing. Mevrouw glimlacht, als haar ogen Annekes stralende gezichtje ontdekken en haar gebruinde arm, die zwaait. Met haar zakdoek wuift ze terug, terwijl Taco naar het hek loopt.

‘Jongens!’ hij drukt de hem toegestoken handen, ‘wat is dat allemachtig aardig!’ z'n ogen kijkend verlangend naar de brik, naar het paard, dat ongeduldig met z'n hoef schraapt, ‘ik wou dat ik meekon...’

‘Alsjeblieft niet!’ Loet wijst naar het verband. ‘Dan vallen we nog meer op. Maar 't staat je reuze,’ bewondert ze, ‘zo interessant. Ik zou best Anneke willen zijn, zolang je dat om hebt.’

Ze lachen.

‘Jij bent en blijft toch een verschrikkelijk kind,’ vindt Taco, ‘maar dan heb ik een geweldige teleurstelling voor je, want overmorgen gaat het eraf.’

‘Wat? Heus?’ Ze vragen het, blij-verrast.

Hij knikt.

‘Waarschijnlijk wel tenminste. Ik heb nogal genezend vlees blijktbaar, hoewel het natuurlijk nog niet over is. En m'n arm mag ik de eerste weken nog niet gebruiken. Maar we gaan vooruit en ik voel me patent, dat is de hoofdzaak.’

Hij lacht naar Huug.

‘Zeg maar tegen Dé, dat ik morgen kom eten,’ inviteert hij zichzelf.

‘Was het maar waar, kerel!’

‘Ik meen het. Ik heb het vanochtend gevraagd aan de dokter, hij had geen bezwaar, wanneer ik het niet te laat maak natuurlijk.’

Er gaat zo'n stormachtig gejuich op, dat Taco verschrikt z'n vinger op z'n lippen legt, met een haastige blik naar het open raam.

‘Sorry lui, vader heeft les. Anders zou ik trouwens wel zeggen: kom er 'es even af, van dat ding, dan gaan we 'n kop thee drinken of wat anders.’

‘Ik wou het net voorstellen,’ klinkt plots mevrouws stem achter hem, ‘als we niet al te luidruchtig zijn, dan gaat dat best. En we kunnen misschien nog beter daar, achter in de tuin zitten, dan hier staan.’

Huug kijkt bedenkelijk, een secondelang. 't Is niet vroeg meer en hij denkt aan Dé. Dan ziet hij Taco's ogen, zo blij-verheugd met deze uitnodiging van z'n moeder, dat hij meteen met een sprong op de grond staat.

‘Dat hebben we,’ knikt hij en helpt, samen met Felix de meisjes uitstappen...

Het is een goed halfuur later, als ze weer opstappen. Ook Taco's vader heeft zich nu bij hen gevoegd, de les is afgelopen. Ze klimmen in het rijtuigje met veel gelach van opgewonden stemmen. Taco staat wat opzij met Anneke te praten. Loet port haar aan.

‘Jullie mogen morgen een halfuur in het laantje wandelen,’ belooft ze, ‘als je nu maar meegaat.’

Als ze thuiskomen, ligt op tafel Dé's half voltooide brief aan haar vader; van haarzelf is geen spoor te bekennen, noch van de honden.

Hoofdstuk 18

Huug, ongerust en met een nerveuze rimpel boven z'n ogen, ijsbeert ongedurig heen en weer voor de Hut.

‘Jongen, ga alsjeblieft zitten of doe iets,’ verzoekt Anneke zuchtend.

‘t Is zo niets voor Dé,’ openbaart hij voor de zesde keer, ‘om er zo tussenuit te trekken.’

‘Ze zal wat vergeten hebben dat ze even in Laren moest halen,’ komt Loet nuchter.

‘Onzin...’

‘Waarom onzin?’ vindt nu ook Emy, ‘laten we alsjeblieft verstandig blijven. Het lijkt me volkomen logisch wat Loet zegt, temeer waar de honden mee zijn. Als er werkelijk iets was gebeurd...’

‘Schei uit!’ smeekt Huug.

Ze lacht. ‘Je eigen schuld, jij stuurt het er opaan, op dergelijke veronderstellingen, niet wij. Dé komt heus wel opdagen en m'n hemel... dan nog: 't is kwart voor zes, wat wil je?’ ‘t Is niets voor Dé,’ beklimt Huug weer hetzelfde stokpaardje, ‘die is altijd thuis om deze tijd.’

Anneke kijkt hem aan. Ze leest de ongerustheid in zijn ogen. Een beetje overdreven, vindt ze, maar ... Ze staat op. ‘Wil je dat we gaan kijken? Als je dat rust geeft?’

Hij knikt tevreden.

‘Naar het dorp, bedoel je? Met de brommer?’

‘Ja! Misschien is ze op de terugweg even langs Taco gewipt, net toen wij weg waren. Ja, dat kan toch? Je weet hoe Dé is.’ ‘Dat is zo,’ moet hij toegeven, ‘nou, graag.’

Loet is al overeind.

‘Ik ga wel langs Taco,’ biedt ze aan, ‘ik moet er toch langs.’

‘Goed, dan neem ik de straatweg naar Laren,’ biedt Emy aan.

‘En ik ga via de hei. Je kunt niet weten,’ vindt Anneke, ‘misschien had ze zin in 'n ommetje, juist omdat de honden mee zijn.’

‘Moet ik het nog per radio laten omroepen als ze gevonden

is?’ informeert Loet plagend, maar Huug, ongewoon strak, zegt enkel: ‘Spot niet met die dingen, Loet, daar hou' ik niet van.’

Ze maakt een grimas.

Dan rijden ze weg, ieder een andere kant uit. Anneke, met haar gedachten bij Taco die morgen komt eten - ze kan dit ‘geval’ met Dé niet ernstig nemen, wat kan er nou gebeurd zijn? onzin! - rijdt voort over het smalle heipad, dat eigenlijk voor haar verboden is. Voor bromfietsen verboden dan. Ze neuriet een oud school wijsje.

Nog drie volle, heerlijke dagen, dan is de koek op. Nou, ze hebben het fantastisch gehad, dat is 'n feit en zij ... Voor haar is het wel een heel belangrijke vakantie, dit jaar ... geworden dan, het liet zich niet aanzien. Benieuwd hoe vader en moeder zullen reageren, ze heeft er nog maar niet over geschreven, zulke dingen kun je beter bepraten.

Haar gedachten breken af, als ze opeens met scherp-turende ogen in de verte kijkt. Wat is dat daar, rechts van het pad ... het heeft bewogen, een donkere vlek ... Eén van de honden? Ze fluit. Meteen herkent ze Tarras' blaf, blij van herkenning. Een plotselinge ongerustheid knijpt haar hart samen. ‘Dus toch? En ... waar is Dé?’

Dichtbij gekomen, springt ze van haar bromfiets, klopt Tarras op z'n rug, die verheugd kwispelend naar haar is toegekomen. Meteen, met een schok van vreugde, hoort ze ook het bekende, klappende geluid van Dé's zweep.

De hond draait zich om, loopt gehoorzaam terug. Anneke, haar bromfiets op de standaard zettend, volgt, toch nog niet helemaal gerustgesteld. Iets vreemds zit er wel in, vindt ze. Misschien dat Dé een enkel heeft verstuikt en niet kan lopen?

Maar terwijl ze de struiken wat opzij buigt, die zich hier aan de kant van het pad bevinden, ziet ze, met een tevreden zucht van dankbaarheid, haar liggen: op haar rug, de handen onder het hoofd gevouwen, starend naar de langzaam voorbijrijvende wolken.

‘Nee maar,’ begint ze, ‘is dat...?’

Dé vliegt met zo'n vaart overeind uit haar liggende houding, dat Carla, waakzaam opeens, zachtjes gromt.

‘Anneke!! Kind, wat laat je me schrikken. Had je niet even een seintje kunnen geven? Kunnen waarschuwen?’

‘Waarschuwen?’ Anneke voelt zich bijna boos worden. ‘Moet ik waarschuwen? Nou nog mooier. Had jij liever gewaarschuwd dat je een beetje in de hei ging liggen dutten, in plaats van ons allemaal in ongerustheid te laten zitten. Er zijn liefst drie reddingsploegen naar je uitgestuurd.’

Dé strijkt met een hand over haar voorhoofd.

‘Hoe ... hoe laat is het dan?’ vraagt ze en kijkt naar haar pols, waaraan haar horloge ontbreekt. ‘t Ligt op de schoorsteen, herinnert ze zich.

‘Hoe laat! Zeker over zessen, 't was kwart voor, toen...’

‘Over zessen? Nee, dat kan niet, toe Anneke...’

‘Nou, dan niet!’ Anneke laat zich naast haar neervallen. Met één oogopslag heeft ze het gezien: Dé heeft gehuild, weer. Nieuwe drama's. Hun laatste dagen hier zijn wel met tranen overgoten: eerst Dé, toen zij, toen dat ongeluk met Taco, nu...

Ze legt een hand op haar arm. ‘Wat heb je hier uitgespookt, de hele middag?’ wil ze weten. Haar stem klinkt zacht.

‘Ik ben hier net,’ jukt Dé, maar haar toon is een beetje geforceerd, ‘even naar het dorp geweest, enne... ik schijn in slaap te zijn gesukkeld. Kom, laten we gauw...’

Ze veert overeind. Maar Anneke drukt haar terug met één hand.

‘Die vijf minuten komen er nu ook niet op aan,’ beslist ze, ‘en dat andere ... dat is niet waar. Je brief was maar half af en daar ben je aan begonnen, zodra wij weg waren.’

‘Je hebt detective-neigingen,’ glimlacht Dé, ‘mademoiselle Maigret!’

‘Dus?’

‘Kindlief, je lijkt wel een rechter van instructie. Ik had zin in een wandelingetje. We hoeven toch niet van al onze daden tekst en uitleg te geven, nietwaar?’

Anneke staat op. ‘Vraag excuus,’ zegt ze afgemeten, ‘ga je meteen mee terug of wat kan ik Huug zeggen?’

Maar bijna onmiddellijk zijn daar Dé's armen om haar heen.

‘Wat ben ik een mispunt, hè Ank? Let er maar niet op. Zo iets onaardigs...’ Ze zucht. ‘En dat terwijl alles zo heerlijk is en ik zo overgelukkig ben.’

‘Daar zie je wel naar uit, ja.’

‘Toch! Maar ik ben 'n ondankbaar schepsel en ik geloof niet dat ik het waard ben, dit alles. Luister 'es Ank... nee, ga nog even zitten.’

‘Als je het liever niet vertelt?’ Anneke weifelt.

‘Liever? Kind, ik zou het aan iedereen willen vertellen, als het mocht.’

‘Wat?’

‘Kun je 't niet raden?’ vraagt Dé en tuurt over de hei. Annekes hart mist een slag. Ze voelt opeens een golf van ontroering door haar heengaan. *Is het dat? Is het...? Is het mogelijk dat Dé...? Zo'n lief, engelachtig klein wezentje in hun familie? O...!!*

Ze schraapt haar keel.

‘Détje...’ klinkt dan eindelijk haar stem na een stilte die minuten schijnt te hebben geduurd, ‘is het... heus? Ik bedoel, je weet het zeker?’

Dé kijkt haar aan. Ze knikt langzaam.

‘Ja,’ zegt ze dan, ‘je kunt ook huilen van geluk, Anneke.’

Weer blijft het stil, dan voelt ze Annekes hand op haar arm.

‘Het is onbeschrijflijk heerlijk,’ zegt haar stem, ‘maar ik kan het me nog niet voorstellen.’

‘Ikzelf ook niet,’ bekennt Dé, ‘zo iets moois ... Te denken dat er in januari zo'n heel, heel klein hummeltje zal zijn,’ zegt ze, ‘met zulke vingertjes ... garnaaltjes, en een mondje, zo klein...’

Ze staart weg met dromerige ogen, als ziet ze het voor zich. ‘Vandaar,’ vertelt ze dan verder, ‘dat ik het laatst zo dubbel lam vond van vader, begrijp je? Hij daarginds en ik hier. Ik zag er echt een beetje tegenop in het begin. Kinderachtig natuur-

lijk en niet lief tegenover Huug, maar wat doe je eraan ... je bent allemaal anders, zo'n eerste tijd en niet jezelf.'

Anneke knikt.

'En heb je 't nu geschreven?' begrijpt ze.

'Ja, ik was bezig tenminste en ... o, je zult het niet geloven, zo onwaarschijnlijk heerlijk is alles, maar vader komt hier, naar Holland.'

'Wàt?' Anneke veert verrast overeind. 'Komt oom hier?'

'Ja, volgende maand al. Ik was net halverwege zowat met m'n brief, toen er een besteller kwam. 'n Expresse uit Afrika. Ik schrok me dood natuurlijk en vloog over de eerste regels heen. Maar alles is goed gelukkig. Alleen, hij heeft overplaatsing aangevraagd of vervroegd pensioen, daar kan ik niet helemaal uit wijs... waarom ineens, weet ik ook niet. Misschien heeft die laatste ziekte hem toch een waarschuwing gegeven, wie weet? Enfin, beter zo dan anders, dat is dan in elk geval verstandig. Is het niet heerlijk, Ank? Voorgoed, denk het je eens in. Vermoedelijk gaat hij in Den Haag wonen of in Amsterdam, schrijft hij, maar dat hindert niet. Al was het in Lutjebroek. Het geeft me zo'n rust weet je, hem hier te hebben. Zowel om hem als om mezelf nu. Het laatste weet Huug nog niet eens, dat hij komt, bedoel ik,' schrikt ze. 'Ik ben er zo uitgelopen, de hei op, ik hield het niet uit in huis. Dat zijn zo van die ogenblikken in je leven, dat je even alleen moet zijn, helemaal alleen, omdat alles je een beetje overweldigt...'

'Ja, ja,' lacht Anneke, 'en dan komt het er niet op aan of anderen in ongerustheid zitten. Arme Huug!'

Dé veert overeind, één en al bedrijvigheid opeens.

'Ja, laten we gauw gaan, ik snak ernaar om het te vertellen van vader. En ... uh, dat andere, Anneke ... buiten Huug ben jij de enige, die dat weet.'

Ze knikt begrijpend. 'En dat blijft zo,' belooft ze, 'zelfs thuis zal ik het niet vertellen, dat mag jij doen. Moeder zal blij zijn,' gelooft ze, 'ze ... ze zal het zien als haar eigen kleinkind.'

Over de hei lopen ze terug, Anneke op haar bromfiets gezeten, die ze stapvoets laat rijden. De honden draven vooruit...

‘Nou, 't is wat moois,’ moppert Huug als ze hun verhaal hebben gedaan, maar in z'n ogen blinkt een zo innige blijdschap, dat Anneke het niet kan laten hem even toe te knikken. ‘Een fijne kerel’, zou vader zeggen.

De volgende ochtend doen ze boodschappen. Dé wil per se een klein dineetje geven ter ere van Taco's aanwezigheid vanavond, wat dan meteen bedoeld is als een afscheid, nu ze beslist woensdag naar huis gaan.

Ze is een en al actie, schiet van de ene winkel in de andere, hen telkens beladend met zakjes, blikken en dozen, tot Anneke vindt dat het nu welletjes is en ze beter de Brik hadden kunnen nemen.

Dan, nadat de anderen even zijn doorgelopen, duikt ook zij een winkel binnen, waaruit ze even later te voorschijn komt met een geheimzinnig pakje, in vloeipapier gewikkeld.

‘Stop weg,’ fluistert ze naar Dé, ‘ik hoop dat het 't eerste is, maar dat zal wel niet.’

‘Wat is het dan?’ verbaast die zich, maar Anneke maakt een vlugge beweging van: thuis! Daar blijkt uit het papier een snoezig bleu babypakje te voorschijn te komen, waarnaar ze kijken, saampjes in Dé's slaapkamer, met verrukte ogen. Dé houdt het omhoog, breed uitgespreid.

‘Zie je hem er al in?’ lacht ze.

‘Hèè?’

‘O ja, 't is een jongen, vast. Maar je had het niet moeten doen, An,’ bestraft ze, ‘veel te duur.’

Anneke schudt haar hoofd. ‘Is het 't eerste?’ wil ze weten.

Dé, geheimzinnig, ontsluit de linnenkast. Daar, in een hoekje, liggen keurig opgevouwen, een aantal babykleertjes: hemdjes, broekjes, een mutsje.

‘Alles zelf gemaakt,’ vertelt ze trots, ‘maar 't is wel het eerste pakje, ik ben er ontzettend blij mee, Anneke. Dank je wel!’ Ze geeft haar een zoen.

Op de deur roffelt Emy. ‘Wat spoken jullie uit, mag ik binnenkomen?’

Dé sluit vlug de linnenkast.

‘Natuurlijk,’ antwoordt ze, ‘waarom niet? Kom maar. Ik demonstreer m'n garderobe die ik nooit meer draag: hierzo, 'n avondjurkje, een capeje ... dat probeer ik te ruilen voor Annekes shorts, maar ze wil niet. Begrijp jij zo'n kind?’

‘Ik wel,’ knikt Emy, ‘maar jou niet. Jij zou wel alles willen weggeven, geloof ik...’

Hoofdstuk 19

Het diner is een succes geworden. Taco, een nog maar heel bescheiden verband schuin over z'n voorhoofd en rechterslaap, wordt omringd met een zorg, die hem verlegen maakt en onhandig. Als je ook zo het middelpunt bent...

Ze hebben zich voor de feestelijkheid een beetje mooi gemaakt, de meisjes, terwijl de tafel, als met Loets verjaardag, is versierd met bloemen.

Huug slaat een toast en daar is wel aanleiding toe, vindt hij. Op de eerste plaats dan: Taco's herstel, waarover ze zich allemaal om het hardst verheugen. Dan de gebeurtenis, die nog geen gebeurtenis is, maar die ze hopen dat er een zal worden en tenslotte, hij kijkt betekenisvol naar Dé, het geluk dat hun te beurt is gevallen door de spoedige overkomst van vader en schoonvader uit Afrika. Op dat alles te zamen een hartelijke dronk!

Felix, die natuurlijk niet wil achterblijven, toast op de vriendschap die hun clubje heeft verbonden en die hij hoopt, dat van langer duur zal blijken te zijn dan deze enkele weken in Blaricum, waarna Taco een warme en spontane hulde brengt aan Détje, de altijd klaarstaande, hartelijke gastvrouw, aan wie wel in de eerste plaats is te danken, deze geest van oprechte vriendschap, die hun verblijf hier kenmerkt.

's Avonds laat Loet zich nog eens horen, en nu van haar beste kant, en met z'n allen brengen ze Taco thuis. Dan hoort ook deze dag weer tot het verleden. Twee dagen nog blijven er over, die ze doorbrengen met uitstapjes in de omgeving en 'n tochtje naar Loosdrecht, dat lang al op het programma heeft gestaan, en waar ze een hele dag naar hartelust roeien en zwemmen. En zo breekt eindelijk een bewolkte woensdagmorgen aan, de ochtend van hun vertrek.

Zeven uur reveille. Huug schettert ze wakker met een oude jachthoorn, waar bijna geen geluid meer uitkomt. Voor het laatst vouwen ze hun dekens, laten ze sissend de luchtkussens leeglopen, waarbij Tarras het zelfs nu nog niet kan nalaten

een woedend gegrom te laten horen, en voor het laatst ook wassen ze zich, om beurten, onder de primitieve pomp achter het huis.

‘Die zal ik nog vaak horen piepen in m'n verbeelding,’ bedenkt Suzelien wat mistroostig, ‘morgen heb ik weer m'n wasbak met warm en koud water.’

‘En ik de badkamer!’ Emy, die zich weer op haar bovenhuis gaat opsluiten, zucht demonstratief.

Anneke is stil. Voor haar betekent dit afscheid meer dan voor de anderen, hoewel ze met Dé heeft afgesproken, tegen december te zullen terugkomen om haar te helpen in het huishouden, tegen dat het zo ver is. Drie maanden nog ... een tijd. Taco wil zaterdag al komen, de lieverd, maar daar wil ze niet van weten. Eerst moet ze dit rustig thuis bepraten en natuurlijk zullen ze willen kennismaken, of ... eigenlijk is dat de uitdrukking niet, kennismaken hebben ze al, hier in Blaricum, maar ... hem leren kennen, daar heeft ze het, maar iets tijd moet ze ze toch wel geven. Om aan het idee te wennen, dat zij er voortaan niet alleen zijn...

Ook Dé is stil. Denkt ze aan de eenzaamheid die ze tegemoet-gaat, wanneer Huug naar de manege is en waar ze beweerd heeft, niet tegenop te zien? Of is haar de overgang een beetje groot, na dit roezige, maar gezellige leventje met z'n allen, dat gedurende enkele weken de Hut tot een knooppunt van drukte en vrolijkheid heeft gemaakt? Taco blijft nog voorlopig, en in hem hebben ze een vriend gevonden, die zeker zal helpen de herinnering aan dit alles levend te houden, temeer nog, nu hij en Anneke zo nauw blijven verbonden. En een week of twee zijn ook Loet en Felix nog van de partij, maar toch...? Aan het ontbijt heerst niettemin een opgewekte stemming. Anneke schenkt thee, terwijl Dé animeert: ‘Toe, nemen jullie nog wat van die kersenjam. Suzelien, een beschuitje dan nog? Je hebt een hele ruk voor de boeg. Een enkel hompje kaas? Hè Emy, toe...’

Dan komt Huug overeind. ‘Kinders, het spijt me, maar ik ben vanmorgen onmisbaar in de manege, dus...? Suzelien, stuur

nog eens wat van je foto's en jij Em, laat 'es wat horen, hè? En als jullie volgend jaar weer lust hebben...? Anneke, kom hier, een zoen tot afscheid. Mag wel, hè Dé, m'n eigen schoonzusje. Doe de groeten aan oom en tante en tot ziens, hè...'

Met z'n vieren brengen ze hem door het boslaantje.

'Morgen heb je weer het monopolie,' glimlacht Emy naar Dé. Dan wuiven ze hem na, tot hij niet meer is dan een wazige schim langs de straatweg en ze z'n zwaaiende arm nog maar nauwelijks kunnen onderscheiden.

Als ze zich omdraaien staat Taco achter hen. In z'n armen houdt hij een reusachtige bos bloemen.

'Anneke!!' zegt Dé, 'aantreden!'

'Niet Anneke, voor jou,' knikt Taco.

Dé kijkt bepaald ontsteld. 'Maar jongen, hoe kom je daarbij? Dat had je niet moeten doen.'

'Ja, dat dacht ik wel,' lacht hij, 't is maar gelukkig dat wij daar anders over denken. Ze zijn van ons samen, de hele club. Ik ben vroeg, hè?'

'Niet vroeger dan ik je verwachtte,' plaagt Dé, wat Taco een grappige kleur doet krijgen. 'Ik dank jullie wel hoor, schattig zijn ze.'

'ik dacht... misschien kan ik nog wat helpen pakken of zo?' verontschuldigt hij, waarop Emy hem in z'n zij port met een hartelijk: 'Schep niet op! Maar je mag wel helpen afwassen, ja. Misschien met Anneke samen ... de ontbijtboel?'

'Alsof ze dan ooit op tijd klaar zijn,' grinnikt Dé en gaat hen voor, terug door het laantje.

Een halfuur later kondigt Loets 'pi-oe-iet!' de komst aan van haar en Felix. Ze zullen hen samen 'n eindje wegbrengen, hebben ze afgesproken.

Emy zucht. 'Ja, nou is het zover.'

Buiten staan de bromfietsen bepakt en beladen.

'Willen we dan maar?' vraagt Suzelien. 'Dat onnodige rekken heeft zo weinig zin, vinden jullie niet?'

Ze omhelst Dé, die even iets voelt prikken achter haar oogleden. Daar gaan ze dan. De winter zal best lang zijn, hoe-

wel... lang? Met dat heerlijke in het vooruitzicht?

‘Détje, hartelijk, hartelijk bedankt voor al je goeie zorgen. We hebben het fijn gehad, een vakantie die we niet gauw zullen vergeten.’

‘En we zullen je regelmatig schrijven,’ belooft Emy, ‘bij elke brief van Anneke.’

‘Waar is Anneke?’ klinkt dan opeens Loets stem. ‘En Taco?’

‘Ja, waar zouden die zijn? Het beloofde laantje,’ herinnert Felix haar, ‘het is er zondag niet van gekomen en ze hadden er recht op. Daar komen ze net...’

Dan, even later, staan ze weer bij het boshekje. Loet, ongeduldig, trappelt met haar voet.

‘Kinderen, maken we d'r geen drama van,’ verzoekt ze, ‘we zien elkaar toch weer terug, volgend jaar? Kom, wij gaan vast vooruit, Felix!’ Ze trekt aan z'n mouw.

‘Ja,’ knikt die en stapt naast z'n trapper.

‘Je bril,’ herinnert Taco lachend, ‘die heeft-ie waarachtig weer vergeten.’

Eén voor één rijden ze weg, zwaaiend, wuivend...

‘En nou wij!’ Anneke slaat haar armen om Dé's hals. ‘Dé... je weet het wel, hè? Het aller-allerbeste en hou' je goed, hoor kind.’

Ze buigt zich fluisterend over haar heen.

‘Ik wip gauw eens over,’ belooft ze, ‘en als je me ook maar ergens voor nodig hebt, dan kik je, hè? Doen hoor! Dag engel, en dank je voor alles ... ook voor je vertrouwen.’

‘Dag Anneke!’

Als ze zich omdraait, is Dé verdwenen.

‘Lest best,’ zegt Taco een beetje schorrig en trekt haar naar zich toe. ‘Anneke-lief, zul je me heel gauw schrijven, van thuis? Het... het zal niet meevallen de eerste dagen en ... ik kom, zo gauw mogelijk.’

Ze knikt. Dan buigt hij zich over haar heen. Ze voelt zijn lippen vast op de hare, zijn hand om haar schouder...

Met een ruk grijpt ze haar bromfiet. Ze haalt diep adem terwijl ze wegrijdt, zonder om te kijken. Met de rug van haar

hand veegt ze snel langs haar ogen. Wat een onzin, denkt ze, over een week, twee weken hoogstens, zien we elkaar weer. En dan draait ze zich toch om. Natuurlijk. In de verte staan Dé en Taco, de eerste is blijkbaar teruggekomen, en zwaaien. Anneke wuift terug... Vaag schemert het hekje tussen het groen langs de straatweg. Er achter weet ze het boslaantje. 'De oprit tot ons geluk', placht Dé weleens glimlachend te zeggen.

Tot het geluk, denkt Anneke, ook tot het mijne ... Dan geeft ze gas om de anderen in te halen, die wat verderop op haar wachten...